

Сергій Миколин

ПРО ПОЛІТИКУ

УДК 882
ББК 84(4Укр)6
М 594

В авторській редакції

Миколин С.
М 594 **Про дітей** / С. Миколин. – Рівне: Волин. обереги. 2016. – 204 с.
ISBN 978-966-416-451-8

Книга «Про політику» є однією із серії книг автора. Як і інші, вона написана для нас в хвилини особистої тривоги для збереження миру і злагоди. В цій книзі розглянуто суть негативних енергій, які є джерелами революцій, війн, катастроф.

УДК 882
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-451-8

© Миколин С., 2016
© "Волинські обереги", 2016

*Г І М Н
Живе народ України
В любові і щасті,
І в гніві й біді.
Живе й процвітає
Досягнувши просторів космічних
Й знаючий глибини душі*

*Україна, Україна,
Єдина родина
В народів сім'ї
Ти рівна і вільна.*

*Колос пшениці
Й лани буряків,
Надра вугільні
І стіни лісів...*

*Це все ти Україно!
І народ миролюбний, і сміх дітвори,
що гідність леліє
й щаслива в роки.*

*Україна, Україна,
Родина єдина.
Серед рівних - ти рівна!
Серед вільних – ти вільна!*

С.Миколин

Життя так потрібно прожити, щоб життя щасливе творити.

Книга «Про політику», як і інші книги написана для нас особисто в хвилини особистої тривоги для збереження миру і злагоді на планеті, як **особисте бачення** критеріїв у збереженні життів на планеті, але запрошуємо – читайте цю сповідь всі, щоб знати і мати можливості узріти дорожні знаки на шляху, який називається життям. Це шанс реалізувати себе, як індивідуума. Маємо велику надію на Вас, читачу, у творенні позитивних енергій після її прочитання для засіву на теренах України і у Всесвіті любові, миру, злагоді і доброти. А далі ... воля Ваша.

В цій книзі трошки розглянуто суть негативних енергій, які є джерелами революцій, війн, катастроф. Показане своє бачення ролі керівництва держав, як організаторів цих війн і їх можливості в припиненні братовбивства. Показане наше бачення способів і методів минування війн, їх стишення чи припинення. Всі хочуть спокою і щастя, то вчимося і творимо його.

Людство може піти превалюючими двома паралельними чи переплетеними шляхами в своєму устремлінні до самознищення: підведення його до психічного напруження шляхом наплodження і поширення гніву, злоби, гордині, важності, заздрості, зневаги, розкоші, вседозволеності – тобто насичення людського суспільства негативними енергіями; і друга частина цього одночасного деструктиву в пошуканні позитивних духовних якостей – відлучення від творчої праці, зникнення в людському середовищі народних піснеспівів (це ритмічне звукове харчування для Духу), викорінення з людського ужитку доброти, поваги, злагоді, взаємодопомоги, добродіянь, людинолюб'я, радості, щастя. Все це в сукупності приводить до повного хаосу в людському середовищі, людина втрачає ум і розум, відкине з ужитку істинну духовність і в своєму безумстві знищиться. Таким способом зникали попередні цивілізації. Духовна енергія людей деградує, але не зникне – вона поселиться в тваринний, рослинний і інший матеріальний світ речей і стихій, чим збільшить їх популяцію на Землі.

Зміст цієї книги взято з розділу першої книги «Молитва, або розмова двох» і найперше появилась в інтернеті з бажанням донести свою думку іншим з метою допомогти закінчити цю «війну» на сході України. Це не тільки наша окрема думка, це і спосіб жити в мирі і злагоді. Все велике і маленьке починається з думки.

Книга розкриває суть духовних цінностей людини і природу людських проявів в повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе і оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей як свідомої людини.

Суть праці нами визначена з того, що Людина на планеті Земля наділена Творцем Свідомістю, Любов'ю, Творчими задатками, як категоріями, які дають можливості кожному бути Творцем свого Щастя, Радості, Здоров'я, Доброти і Достатків.

Людиною створені різні суспільні інститути для облаштування спільного проживання і реалізації певних своїх потреб по можливостях розуму, ума і здоров'я. На сьогоднішній день суспільство поділене на раси, на різні релігійні традиції, на великі і маленькі держави з різноманітними різними пережитками минулого, сьогоднішніх суспільних правил і законів, суспільних ідеологій і суспільних моральних установок. Суспільні інститути все дедалі проявляють ознаки деградації людини і проявлені загрози в можливому зникненні популяції людини на планеті, що в скорому часі приведе до тотального зменшення чисельності населення. Цей строк апокаліпсису не за горами. Не за горами і зміна цивілізації.

Досить агресивне, нетерпиме і розпусне людство на сьогодні. Релігійні системи мають тенденції повернення уже тепер до своїх першоджерел, із якого виникли, розвивались і матеріалізувались кожна таїна і догма. Хоча і це є об'єктивними реаліями, але людина сприймає їх суб'єктивно до певної міри. Однак Природа, всесвітні Енергії повністю нікому не можуть бути доступними, а тим паче науці в її передбачувності для даної цивілізації. Пізнання в такій сфері являються великою таїною, яка іще обростає людським страхом перед пророцтвами і іншими окультними досягненнями, які показують зв'язок окультної філософії з реальностями життя, як це є і як має бути – вибір за нами.

Сьогоднішній виклик усьому людству такий - відгукнутися людині, як істоті свідомості і розуміючій виклик, як такий, що проявляє себе, як загальна системна криза самого людства, що нині загрожує самому нашому існуванню: будь кому окремо чи людства в цілому, але в першу чергу загрожує виживанню планети - тоді питання про людину не буде. Психологічно людина не готова усвідомити, що будь яка регіональна війна, будь яке локальне пошкодження екосистеми

Природі отруює всю планету, весь Всесвіт і ми, як особистість, не маємо шансів залишитися живими, але наш ум дає нам такий шанс. І такий наш ум не у відповіді за збереження життя і не у відповіді за Джерело енергії життя - йому нема чого втрачати, але разом з тим, він може допомагати людині фізично виживати і може усвідомити джерело життя і цим зміцнити нашу Сутність в продовженні життя на Землі.

Значна частина населення Землі розуміє, що людство стоїть перед ультимативним вибором: або розвиватися, або загинути. Дана книга просить цими словами почути себе, знайти себе і побачити шляхи порятунку, візьміть всього себе з тілом, умом і душею, бо будинок може загорітися і ми зможемо врятуватися і врятувати свою поклажу - адже під час пожежі, що ми ще можемо взяти? А якщо загориться планета - то куди бігти? Не біжимо від себе, а шукаємо рятівника в собі - він там. Пам'ятайте це! Знаймо це! Просимо, починайте з себе!

Радує те, що кількість таких людей зростає, хоча і є поки що їх мале число, і, на щастя, зростає число духовних подвижників, які досягають тієї точки, де вони знаходять силу вирватися з полону успадкованих від суспільства шаблонів і стереотипів, соціальних установок і принципів, дотримання яких продовжує утримувати людство в лещатах безперервних страждань. Радує поява такої літератури в інтернетвиданнях, і, що найголовніше, народжуються такі індивіди, які світлом своїх душ освітлюють царство земного пекла, невігластво суспільних відносин і множать добролюб'є, щастя, злагоду, як в середовищі людства, так і в середовищі Всесвіту.

Кожному ці слова з книги, чи частина з них дадуть зрозуміти, відчути, що подібними знаннями Ви вже володієте і це дає кожному усвідомити момент появи їх в житті кожного. Ми сказали, що, можливо, спочатку Вам дасться в стані прийняття зрозуміти частину слів і це не від нас залежить, і не від нашого стилю написання, а від Ваших можливостей прийняти ці слова, їх смислове наповнення, ту енергетику, яку несуть ці слова до кожного конкретно. Можливо, що саме різні люди приймуть різні абзаци, чи тематику з цієї книги і це нормально для першого прочитання, бо при другому прочитанні, Ви вже попереднє читання будете приймати з усвідомленням суті і будете бачити і відчувати себе як індивідуума - творця. Маємо на увазі, саме сприйняття в пізнанні книги шляхом вільної волі. «Хто зігне гілку, напружену волею? І чи не буде зворотний удар гірше першого?» Коли вся книга прочитана і слова вивчені, тоді залишається застосувати вказане в житті. Слід знайти шлях до рухливості свідомості і самої дії, але якщо прийняття не відбудеться, то застосування залишається поза життям і навіть будь які знаки не змусять змінити старі звички. Знайте це і не напружуйтесь.

*Проходячи поряд церкви – хрестись...
Проходячи поряд бідних – ділись...
Проходячи поряд молоді – не злись...
Проходячи поряд старості – поклонись...
Проходячи поряд цвинтаря – зупинись...
Проходячи поряд пам'яті – згадай...
Проходячи поряд матері – встань...
Проходячи поряд знань – візьми...
Проходячи поряд мудрих – учись...
Проходячи поряд щастя – щасливий будь...
Проходячи поряд щедрих – подякуй...
Проходячи поряд обов'язку – не ховайся...
Проходячи поряд слова – тримай...
Проходячи поряд почуттів – не соромся...
Проходячи поряд слави – не тішся...
Проходячи поряд правди – повір...
Проходячи поряд пристрасті – відійди...
Проходячи поряд лестощів – помовчи...
Проходячи поряд сумління – не бійся...
Проходячи поряд гніву – змирись...
Проходячи поряд горя – поплач...
Проходячи поряд болі – мужайся...
Проходячи поряд злості – скажи...
Проходячи поряд влади – не вір...
Проходячи поряд смерті – не бійся...
Проходячи поряд життя – живи...
Проходячи поряд Бога – відкрійся...*
А. Волошина.

ЕНЕРГІЯ ДУХУ

Перечитуючи цю книгу, у Вас появляться нові можливості прийняття тих знань, що течуть цими словами, а, можливо, більшими, глибшими і різноманітнішими. І це теж залежить від Вас, від Ваших потреб, і бажань, і можливостей, які виникають протягом земного життя, тобто, в минулому, теперішньому і майбутньому. Коли Ви відчули, що вони прийняті Вами, то Ви вже дякуєте Богу і Собі, що відкрив і Ви взяли. Таке розуміння наповнює кожного пізнавшого цей процес: як ввійти в стан задоволення, в стан щастя і радості за себе і за всіх. Знайте, що ці знання даруються, відкриваються нам Богом, Всесвітом (хто як готовий і кому довіряє, бо слово може бути різними буквами написане, а суть одна), так як ми мали можливість їх прочитати, почути і відчути. Ці знання були і є в нас, тільки в нас не було вміння і готовності їх узріти і прийняти. Пізнавайте Істину, Божественне в собі і в оточуючому середовищі чим продовжите життя планети і Всесвіту.

Для чого все це? Ум дає сотні різних можливих варіантів на ці питання, але чіткого розуміння не виникає в нас і так є з вами, бо у кожного своє бачення правди, яка формується протягом життя в довірі до людей і оточуючого середовища і від уміння бачити ці підказки, які ми можемо усвідомлено бачити, або не звертати на них увагу. Ми не знаємо, для чого це робимо. Можливо, в надії пройти в розумінні себе і Всесвіту далі, освоїти різноманітні відчуттів щастя, навчитися краще і легше жити, творити мудро і зважено. Можливо пишемо з надією, що на такому прикладі інші, чи хоча б частинка людства зможе ввійти на шлях пошуку себе. Можливо, зможуть, чи хоча б допоможе їм видійти від своїх проблем, наплоджених нереалізованими бажаннями до більш спокійного щасливого життя-буття. Ми ці зміни відчули, ними намагаємось послуговуватись і по мірі того, як ми відчуваємо ці зміни, внесені в цю книгу через нас, то думається, що і ви також починаєте процес оволодіння цими знаннями і матимете змогу їх передати дітям, знайомим. Цей життєвий досвід має шанс бути частиною наших життів, які ми маємо насолоду проходити кожен індивідуально. Так воно має бути. І тоді ми погодимось з тим висловом, що Земля, її окремі регіони, чи регіончики в межах одного будинку є земним Раєм.

Спочатку нам слід відокремити все, що ми бачимо, чуємо і відчуваємо від своїх думок, переконань, життєвого досвіду, бо перші є нашими підказками руху вперед. Наші відчуття, що наше єство тут не одне під час написання і є відчуттям, що хтось заглядає через наше плече, але в своєму незнанні в нас присутнє почуття безпеки відносно цієї поки що інформації для вас, а нашої частинки отриманих знань, як буцімто нас охороняє і направляє Сущий, бо цієї інформації вже чекають люди. А Ви прийміть те, що Вам лягло на душу, чи викликало почуття причетності в розумінні суті, а лишнє залиште на прочитання потім, або торуйте свою дорогу. Нам приємно від того, що, можливо, це є очікуване підштовхування до нового способу життя. Натхнення і впевненості Вам!

Принципи пізнання духовного розвитку не залежать від досягнень науки, від тверджень релігійних традицій, ні від законів розвитку суспільства, бо таїна духовного розвитку проходить своїми шляхами і розкривається людству по іншому ніж в природничих і суспільних науках. Ці таїни відкриваються конкретній людині, чи можна сказати через конкретну людину, через її духовний досвід. Тобто, через рівень її духовного розвитку і стану, чи способу ведення духовного життя на даний час. Вони положені в основу всього і будь якого розвитку людства. Хоча факти, події є наповнюючим змістом принципів життя духовного і матеріального. Так, чи інакше, вони взаємозв'язані. Ці інтуїтивні прозріння відкриваються мудрим людям, які мають доступ до світових духовних знань, до пізнань світового Розуму. Саме такій мудрій людині дається можливість пізнати своєю цілісною душею і тілом, своїм єством, яке має ці духовні знання і цей життєвий матеріальний досвід. Саме такі душі посилаються в такі тіла, в такі місцевості, де виникає потреба людства в мудрих словах, в мудрих сівачах духовних знань для людства і все ж його таки знань, надбаних ним, бо сама людина не може стати пізнавачем істини, не маючи доступу до світових знань. Вона ними послуговується. В цій моделі людський дух в конкретному тілі є цілим океаном. Тобто, тіло є носієм душі зі всесвітніми знаннями. Тут людина є цілісним духом, а оточуючий її матеріальний світ тільки частинкою цих знань. Зростання суспільної духовності є тією частиною нашого буття, що суспільству не потрібен такий інститут устрою, як держава. Так було, є і так буде.

Не пропустимо ж дозрілого терміну, коли потоки думки можуть дати рішення світу, бо думка насичує навколишнє середовище. Кожен шматок хліба від сусіда вже захищений законом, але пожирання і розкрадання сил духу ним не заборонено. Часто люди прикриваються самими гучними назвами, але таять у собі низькі наміри. Так само по невіглазству керівництва допускаються різні види вихолощення духу, осміювання істинних знань, паплюження благих діянь шляхом звеличування мнимого прагматизму життя, бо сама планета частково у владі духу людського. Але психічний стан нашої планети досить печальний - Земля хвора хворим людством.

Світ, про який мріє краща частина нашого пристрасного людства, може утворитися лише на усвідомленому розумінні психічної енергії. Людина може жити в дружбі з нею, або у ворожнечі, але таке розкладання неприпустимо - тут доречна гармонія різнорівневих особистостей, бо психічна енергія є надбанням загального всіма і кожен має доступ до неї.

Саме розвиток людства стоїть на тій ступені, який має можливість закликати рішуче всіх до співпраці, бо основа Буття є розумне співробітництво і усвідомлене розуміння психічної енергії, що дає можливість минути певної участі в людському хаосі, а звідси і в хаосі Всесвіту. Всі зовнішні матеріальні здобутки не врятують від взаємного руйнування. Прикладом можуть бути сьгоднішні революції і війни - всі умні, всі мають кошти, але не вміють зупинити процес братовбивства. Ще раз просимо: стяжати духовні якості скрізь і повсякчас!

Де боротьба, там вогонь, там війна.

Такі обмеження відбивають потребу суспільства в таких обмеженнях, як необхідної умови в організації порядку, дисципліни в житті більшої частини суспільства. Однак, якби там не було, засів душ духовними цінностями є постійним. Вони не описуються в кодексах моралі, в кодексах благоустрою життєдіяльності, а вони є постійно з нами. З ними ми у повсякденщині і по них звіряємо результат розв'язання життєвих задач – чи живемо ми правдиво, по совісті?,- чи ні? Ми ж не звіряємо свої результати із суспільним законом і не гортаємо його сторінок. Він є певною стіною, яку не кожен хоче перелазити, обходити, бо, зазвичай, у цьому відсутня потреба і є намарною витратою енергії.

Часто можна запитувати себе: чому еволюція світу така повільна в накопиченні любові, доброти ?, але сказане особливо відноситься до наших ментальних заперечень, як реакції ума. Часто заперечення виявляється однією з головних причин безрадісного способу життя через позицію зайнятої нами в неприйнятті підказок. Воно присікає, подібно сумніву, всі можливості єства і знання душі. Спостерігаючи за плачевними наслідками заперечень слід не засуджувати, а зрозуміти реакцію заперечення його суті і рухатися далі.

Заборона має бути спростованою, бо це заперечення присутності свободи, творчого руху. Нас так у щоденному житті щільно облягли суспільні закони і релігійні заборони, що ми в рідкісних випадках можемо згадувати про красу кохання, про піднесене творення, про задоволеність благим умиротворенням, які й збуджують процес життя, наповнюючи його змістом. Всі наші відчуття созидателя рухають наше єство у своєму русі в життя духовне. Свобода, це перш за все, духовний стан людини. І це та якість Духу до якої ми устремляємося в свої пізнаннях і мудрості, це та якість, яка дає нам шанс шукати, діяти, творити во благо всім. В суспільстві не дозволяється окремій людині будь яка самостійність.

То чи по божому ми живемо? Відповідаємо самі собі і знаємо, що все, що ми посіяли, то таке ж самі й пожнемо. Сіяли одну зернину, а виростає сім-десять. Це так є.

ДИВИСЬ В ОЧІ ...

*Як люди дивляться у вічі один одному
Я не втомлююсь спостерігати...
В одних очах.. вже заметіль мете,
А з інших – Божя Благодать іде...
В одних очах... зимовий холод...
А в інших.. літня благодать...
В одних очах... ревнивий погляд,
А в інших...є здатність довірять...
В одних очах...сором'язлива бідність,
А в інших...багатства не піднять...
І не важливо, скільки коштує пальто...
Не може правду приховати вбрання...
Бо важливіш за все є вчинок,
І те, що сховано за поглядом... чужим...
В одних очах – лиш страх...
А в інших – бажання жити...
В одних очах – чарівний світ ілюзій...
А в інших... гарна пектораль...
Одні – піднімуть і врятують,
А інші... безжалежно розтопчуть...
Одні – обіймуть всесвіт увесь...
А в інших – сльози, - то вода... А. Волошина.*

Ми не вивчаємо індивідуальних потреб людини, її можливостей, вводячи в режим (ріжем волю). Але ж розум і чутливість (відчуття) розцвітає в натуральному, природному середовищі, але аж ніяк не в дисципліні. Дисципліна у суспільно-виховному процесі є фундаментом для отримання механічного біологічного робота. Психологи сьогодні підтверджують, що дисципліна, примус роблять людину тупою, бездумною, безініціативною – гвинтиком суспільного механізму. Це вигідно всім: політикам, церкві через покору й дисципліну, а також біологічним роботам («кіборгам») через певні матеріальні гарантії й певний соціальний захист.

Постарайтеся не використовувати іншу людину як засіб, у тому числі й дитину, тому що кожна людина цінна сама по собі і в кожного є всі можливості забезпечити себе самому. Природа використання когось з корисливих мотивів схожа на взяття грошей у кредит - їх з часом кожен віддає. Природа такого механізму закладена в будь який вид експлуатації, як основа політичного устрою держав. Отут страждають обидві сторони. Експлуатований втрачає волю переміщення, він підпорядкований якимось правилам, режиму у часовому відрізку; усі його думки у віддачі фізичних сил, енергій ума для експлуататора в надії отримати гроші для біологічного виживання. У такому пресі він не думає про набуток духовних якостей, бо його думки зайняті заздрістю, злістю, гнівом до експлуататора; його думки в обуренні своїм рабським становищем, вони в прокляттях на себе і на своє собачаче життя. Цей негативізм висушує раба і він же поширюється в простір, він поширюється конкретно і на рабовласника. Рабовласницька залежність проявляється

не тільки в економічному аспекті, але й у моральному і у духовному. Ось тут необхідне милосердя рабовласника до братів своїх за духом і кров'ю в забезпеченні умов гідних людини в розумінні свободи й рівності - у створенні гідної оплати праці та створенні умов духовного розвитку – тут, і особистісні відносини, і корпоративні будуються на такій цінності, - як життя, любов, злагода.

Суспільство намагається постійно знищити наш розум, воно не зможе зробити це повністю, воно лише покриває його багатшаровою інформацією, якою за допомогою нашого ума, ми зміцнюємо наше еґо.

Ніхто не хоче бунтарів, а розум - це бунт. Ніхто не хоче піддатися критичному вивченню, ніхто не хоче, щоб його авторитет зазнав сумніву, щоб його розум зазнав сумніву. Розум - цей чистий сумнів.

Так, одного разу із цього чистого сумніву виникає довіра, але вона не проти сумніву; вона виникає тільки за допомогою сумніву в пошуках Істини, Правди.

Щастя і радість життя бачиться у вічному пошуку і виявленні в житті космічних енергій в спостережливості і відчуттях. Як може душа прийняти поняття вічності і безкінечності, не спрямовуючи своєї думки в царство ідей. Коли ум приймає значення живої, зреалізованої сутності, тоді думка вкаже людині, де радість і де істина. Не слова з книги, але саме життя нагадає про потреби пошуку шляху Істини через наші ж відчуття.

Пошуки думки ведуть до пізнання безмежності. Пошуки думки ведуть до прийняття життєвого минулого досвіду, але пошуки думки ведуть і до усвідомлення світу. Суть старої істини в тому, що мудрість людська і її творчий підхід до будь яких створених ситуацій притягує потребуємі елементи енергії, а в результаті отримує ствердження в усвідомленій довірі до безмежності своїх можливостей і можливостей Всесвіту. Мудрість людства в особистому самозбереженні і збереженні навколишнього середовища аж до розуміння справжньої турботи про збереження планети Земля і створенні безпеки з боку Космосу через енергетичні благі посили.

Те ж розуміння мудрості Всесвіту при можливості зменшення чисельності людства. Тут до цих слів напрошується суспільно політична та економічна доцільність «мудреців» - глобалістів і теж про зменшення чисельності людства, хоча вони займаються і іншими питаннями життєоблаштування планети. Непередбачуваність їх планів і цілей, способів і засобів, що в підсумку створює ймовірність знищення планетарного існування, зримо проявляючи результати пророцтв. То хто тоді підготовляє апокаліпсис, чікими руками? Нашими і нам подібними. Часткові руйнування небезпечні і в менших розмірах, бо проходить порушення рівноваги в круговороті енергій Природи. Руйнування несе знищення навіть однієї ланки круговороту, бо знищується джерело і злітає весь ланцюг.

Активну позицію, і саме усвідомлену, займає в цій руйнації людство, маючи свободу діянь, чим може створювати катастрофічні наслідки для Природи. На сьогоднішній день в таку небезпеку, крім людської духовної енергії, забирається духовна енергія лісів і тварних особин. Цю небезпеку несуть масштабні пожежі, які крім знищення духовної енергії і самі знищуються, як види, розриваючи природний ланцюг кругообігу. Випадіння однієї ланки призводить до загибелі інших ланок Природи. Інші учасники кругообігу мають також можливості, але вони пов'язані своєю взаємозв'язаністю і взаємозалежністю, що в підсумку приходиться до врівноваження, але глобальними змінами це не загрожує. Наприклад, в лісі збільшився ареал травноносних рослин через вирубку дерев і в результаті створилися умови для хороших умов розмноження трав'янистих. Трав'янисті залучили сюди хижаків. На здобуття шкіри хижаків приїхали мисливці. І все це носить локальний характер, хоча тільки людство має можливість фізичну, технічну для знищення планети в глобальних розмірах. Тому воно з метою особистого збагачення і в амбіційних бажаннях володіти кимось, в яких закладена корислива суть самого володіння. Ось чому сьогодні ми відчуваємо недостатню кількість духовної енергії на нашій планеті, зокрема на тих територіях, на яких розміщена наша країна.

Один, маючи мудрість, доступ до Знань, відчуває усвідомлено результати небезпеки вживає заходів врівноваження; другий в страху скоряється силі слова, у тому числі через релігійні традиції, або через неприборканість ума приймає в себе біса, деградує, перетворюючись в енергію каменю, позбавляючи себе активної участі. Ми можемо говорити про так званих живих мерців - каміння. Вони встигли померти в тонкому тілі, хоча щільне ще живе. Психічна енергія знаходиться в таких випадках в ненормальному стані. Вона майже виходить за тонким тілом, але якщо фізична робота енергії відбувається, то й енергія продовжує бути прив'язаною до

розкладеної оболонки. Потрібно зрозуміти, що такі організми вже не можуть творити поступально і котяться по похилій площині. Варіантів багато.

Ми побачили нові світи, нові шляхи відомого пізнання істини. Не слід забувати, що плоди пізнання виходять після посіву. Сіємо милостиві насінини. Такі прохання стягання духовних енергій достатньо обґрунтовані і затребувані, адже саме їхня міць і розум мають можливість споглядати наслідки діяльності людства, чи потребу втручатися в його діяльність. Суцільний дав життя, він його може і забрати - цей постулат підходить для розуміння будь якого прояву в матеріальному і духовному світі. Все живе і не живе дає енергію для Всесвітнього Розуму і людство має такі ж можливості, але людство отримуючи страшилки від пророцтв і маючи потребу, і можливості на підсвідомому рівні вижити і врятуватися, то воно розслаблюється в своєму невігластві.

Для людства є прекрасним те, що ми всі є носіями духовних цінностей і вряди годи звиряємо результати своєї діяльності з ними, чим і будуємо спокій, як фундамент душевного і мирського спокою, умиротворення, а не як факт лозунгового декларативного закону, який виголошує ідеальні, бажані норми не маючи під собою змістовного підґрунтя в його дії. Багато приймається і оголошується законів, але чогось вони не діють. У них відсутня справедливість і живильна енергія Духу. Ці закони, які застосовуються в більшості випадків підходять до грубих елементарних суспільних життєвих проявів: не займайся перелюбством во ім'я збереження сім'ї (хоча остання частина речення ніде відкрито не лозунгується); не вкради в багатого, бо в бідного нічого красти; не бреш, бо суспільне тайне все одно стає явним; не вбивай, очищуючи суспільний негативізм, бо цим займається сама держава, як орган сіючий страх і як орган покарання за відступ від норм поведінки в суспільстві. Такими неписаними фактами і наповнений не писаний суспільний договір між оравою людською і політиками. А як не красти, не вбивати? Які фактори побуджують людину це робити, в чому корінь цих негативних проявів в житті людини? Одними заборонами не можемо, покараннями – не можемо. Страх не викорінює цього явища, а бажаннями не можемо управляти. Так є в нашому житті. То давайте гуртом потрошки пізнавати життя, його природу, його суть і смисл, пізнавати природу бажань і будьмо гідними свого покликання на цю планету, як людини. Тільки через пізнання негативу людині вдається відкритись для пізнання духовного світу в собі і у Всесвіті. Хліб є продуктом харчування для тіла, для певної міри його життєдіяльності. Духовні стягання є основою самого життя. Знаємо, що відсутність Духу в людині анулює і потребу людини в хлібі, бо і сам хліб насичений Духом. Однак його недостатньо для повноцінного життя. Дбаймо про себе і оберігаймо себе і все, що є навкруги нас. Стяжаймо Духа, то в нас і на планеті буде мир і злагода.

Отут впливає дещо, що належить усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, одержати доступ до енергій Всесвітнього Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя й мати особисте задоволення – так не буває. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, то це не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчувати велике устремління в передачі усвідомлених основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні, очищуючі, лікувальні енергії для Душі й Тіла. Такий плин (що відчувається) енергій у нас дозволяє нам моментально мінятися в кращу сторону – змінюється сприйняття й відчуття навколишнього середовища і змінюється й ми самі. Це основа цих пізнань – прийняти для інших, відкинувши гасло – жити як інші. У такий спосіб ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Багато хто думає про мирське усього світу, або в окремому регіоні, але коли намагаємося вимовити ці слова, то піддаємося самим зухвалим і лицемірним нападам. Люди навіть бояться світу, бо їх свідомість не вміщає цієї благодаті. Але ті, хто володіє усвідомленням світу, то вони природно своїм життям утверджують через пізнання про відкриття врат світу. Бажаємо всім щастя, любові, миру, злагоди й доброти!

Багато що означає духовний стан націй і їх правителів. Можна навчитися, як заохочувати духовних людей допомагаючи їм. Правда, вони творять подвиги духу не заради заохочення, але все ж і вони бажають охоронюваності духовного спрямування. Вони невимовно раді збільшенню тих, хто долучається до пізнання Духу. Кожен правитель вчиться застосовувати не тільки силу осуду, але й вчиться розуміти благо заохочення. Останнє важче, але яка благодать виходить, коли Правитель знає, що йому необхідно для процвітання його підданих, бо вони дають йому відчувати впевненість і справедливість, бо вони самі такими є. Такий об'єднуючий напрям дає можливість ще більше в стяганні Духу і благ матеріальних. Всі знають, що якщо нація підтримує свого

правителя, то йому легко управляти, і такі держави практично століттями не воюють і живуть в благості. Минуле і сучасне знає такі приклади.

«-Учителю, вийшло так, що правитель Лу попросив мене про настановлення. Я відмовлявся, але безуспішно, так що прийшлося мені дати йому пораду. Не знаю, чи попав я в ціль, але сказав я ось що: «Потрібно слідувати за пошанованими і бережливими, висувати на посади справедливих і відданих, відмовлятися від користолюбних і підлабузників. Тоді в народі ніхто не посміє порушувати порядок».

Так буває у правителів, але так в житті рідко буває, бо в сучасних керівників завжди повні башні дорожочностей за якими чатують його піддані і які готові будь коли розтоптати всіх на шляху до цих дорожочностей. Ми тут усвідомлено застосовуємо слово: правитель, як той, що править правильно, і керівник. Хоча вони виконують практично майже ті ж державні функції по організації суспільного укладу в державах. Однак правитель будує свою діяльність на духовних умиротворюючих началах, які він почерпує зі Всесвіту (вони і самі до нього йдуть), а керівник посиляється в своїй діяльності на суспільній доцільності. Суспільної доцільності одна людина і навіть всі чиновники пізнати не можуть, то і дії їх можуть бути проявлені в однобоких корисливих інтересах.

Там де душа, ум і тіло – там політика. Основою будь якої суспільної моралі є елементи політики, а основою політики є елементи ненависті, сили (знаходження біля керівництва і грошей), обману, аморальності, користолюбства. Однак політик може публічно тимчасово показувати видимість високої моральності, саму доброту і т.д., якщо це відповідає його цілі, чи для досягнення цілі, які є тимчасовими – і як захована таємниця показушності. Такі показушні цілі є станом тих, хто їх продукує. Це досить добре видно під час виборів у будь якій державі. Тут також проявляється небезпека такого явища, як вибір. Цим і цих політиків ми самі і створюємо, бо ми такі ж у своїй більшості, у своїй суті. Ця мова не про конкретного політика, а про систему устрою, яка і в більшій мірі, як масу, нас влаштовує.

Мета приходу до керівництва і навіть через цю виставу, яка називається – вибори, бо це є всього-навсього тільки одним із їх ними легалізованих способів з нашою допомогою прийти в уряд, в парламент бачиться в почутому вислові, який дає характеристику становища маси суспільства і так званих керівників: *«Добре – то не нам і погане – то не їм»* - ось яке бачення суті керівництва народом їх «місії» в суспільстві.

Роблять вибір, йдуть на вибори пристрасні люди із-за нерозуміння смислу життя. Такі люди не бачать того смислу життя, вони загубилися в житті і, вийшовши на роздоріжжя, не знаючи на яку дорогу звертати: йти ліворуч, праворуч, чи середньою дорогою? А наші дитячі-дорослі казки описують куди ці дороги ведуть... Пристрасна людина в своїй гарячці життя робить вибір, шукаючи кращого щастя, хоча має всього достатньо. Однак порівняльний ум, дивлячись на інших спонукає зробити вибір – щоб жити так як інші. І так все життя. Хитається, як той маятник з однієї сторони в іншу, не маючи змоги вибрати свій спосіб життя, бо весь час у процесі вибору і визначеннях. І він дає цьому процесу пояснення: вибравши один спосіб життєвих дій, чи можна сказати – ціль, мету і не знаючи своєї сутності (чи потрібна нам така мета, чи потрібний нам такий спосіб життя, то ум не дає симптоматики в пізнанні себе, в пізнанні потреб), ум скеровує нас в іншу сторону, а там та ж ситуація. Але закріплюючи, закріпачуючи себе в одній зі сторін маятник, годинник зупиняється. Зупиняється і наше усвідомлення, зупиняється приплив енергії, зупиняється життя. Людина, яка знає дорогу життя, то вона спокійно по ній іде, уважно спостерігаючи за дорожніми знаками (підказками). Жити потрібно для інших, а не як інші. Хоча саме життя по суті своїй ; і цією тимчасовістю перебування тут – є життям, є гніздом душі для іншого тіла і для іншого людського і природного оточення.

Людина переходить з однієї релігійної традиції в іншу, з однієї партії в зовсім протилежну партію, не усвідомлюючи, що її туди скеровує ум, щоб володіти кимось і чимось, щоб стати якоюсь важливою персоною того, чи іншого рівня. Навіть, здавалось би, що мирська людина, ховаючись від повсякденної суєти, своїх нездійснених бажань, від матеріальної неможливості жити так як хочеться, ховаючись від своїх надмірних сексуальних прагнень, чи сексуальної недуги тіла, то ми в своїй пристрасності робимо порівняння зі способами життя інших, робимо крок в протилежність і стаємо сповідувати протилежні погляди – робимо суспільний матеріальний вибір. Хоча своєї сутності, свого нутра не можемо десь заховати, не можемо змінити, вступаючи в різні партії в різні релігійні конфесії, в різні фітнес клуби, в різні бари-випивали в надії заховатись в цій

суєті із-за страху залишитись в самоті, бо в спокої ми боїмося почути голос душі, докори сумління.

А ми вже багато побачили, забажали і не можемо заспокоїтись, та ще й не знаємо як. Навіть тоді, коли ми заховаємось в монастирі, в нашій голові ті ж думки, що були в мирському житті. Ми їх в страху ховаємо і ховаємо, надівши маску монаха, чи монахині. Монахом не родяться, ним стають. Але і стан душі такої людини саме сюди її скеровує разом з тією частиною відомого їй суспільного сприйняття світу, зазвичай, від якого хоче заховатись за стінами монастиря. Так не є. Ум бачачи і чуючи суспільні мирські негаразди і проблеми не може дати спокою і душі, яка і запрошує таких людей в монастир, щоб обмежити ум від спокус, оцінки, порівнянь і подразнень. І ум робить перші кроки – веде в монастир з надією. А там, як і суспільстві – кожен шукає Бога по своєму.

Не варто прикидатись відреченим, постувальником, начальником і т.д. Не можна стати поверховим (тобто в масці) монахом, начальником... Потрібно знати, що наша сутність, яку ми не можемо всю пізнати, наш Бог, бачить все. Це потрібно зрозуміти і не надівати масок, не потрібно напружуватись, старатись, щоб заставити інших вірити у нашу маску, в ту роль, в яку ми граємо. Ніхто ж не програє від такого обману, крім нас самих, крім нашої душі, а відповідно і життів тілесних.

Коли людина застосовує свій власний потенціал, вона стає кращою своєю статечністю, відповідальністю, мудрістю, які явно насичені любов'ю й добротою. Така людина творець. Ми це бачимо і відчуваємо.

Людина, яка не використовує свій потенціал, вона стає посередністю. Майже все суспільство складається з сірих людей, тому що багато не є тим, ким він був задуманий, він вічно хтось інший, він імітує поведінку в словах, діях і навіть в думках інших. Одним словом – він імітатор. І що б він не робив, він не буде кращим, він не відчуває задоволення, він не може радіти. Ось таке відношення до своєї місії у світі і забарвлює нас і оточуюче середовище в наших очах сірим кольором.

Усвідомивши свою сірість і пізнавши суть людина спробує жити і бути. Дехто спочатку буде стурбований в такому експерименті. Тобто жити в стані свободи спочатку дає відчуття невідомості, непередбачуваності. Такі відчуття притаманні через залишки страху, що наше життя піде не в ту сторону, куди б нам хотілося, але це наші проблеми, проблеми нашого застарілого ума. Природа такої тривоги у відсутності спокою. Заспокоймось і матимемо можливість побачити себе, хоч на старості. Це буде періодом очищення, це є період сповіді перед сущим, це є наша молитва..

Це стан мільйонів людей: вони залишаються такими ж, що й на роботі - вони приносять свою посаду додому, або навпаки.

А життя, яке б воно не було - жорстоке, з насильством, злістю, гнівом, гординею ... пробачаймо і забуваймо одне одному. Ось тоді прийде розуміння необмеженості сприйняття і прийняття людей, які нам зустрічаються повсяк день. Ми по іншому сприймемо світ в спокої від розуміння плинності самого життя-буття. «І це пройде».

Вмираючи, ми навчимося усвідомлено сказати, що залишаємо світ більш красивим, добрим, витонченим, бо й самі ми для цього потрудилися кожен. Це можливо тільки в тому випадку, коли ми покидаємо світ з тим же справжнім обличчям, з яким прийшли сюди. Вмираючи з такою чистотою розуміння смислу життя, то ми тим самим створюємо такий же стартовий майданчик з такими ж якостями душі в новому тілі.

Не біймося нікого, не біймося світу (згадайте притчу про ченця й потопуючий корабель). Небагато тих, хто йшов за Ісусом, і були вони сміливими людьми. Вони були єдиними християнами, бо вони ризикували своїми життями, йшли проти течії, жили в небезпеці, вони були готові померти, але не піти на компроміс, не стати імітатором. Вони готові були бути імператорами Духу.

Світ здригається від жахів, які «створяться» людьми. І життя, здається, стає ще більш спотвореним. Люди вважають, що вони працюють для якихось вищих ідей, але справи їх показують протилежне. Можна знаходити в житті ті ж самі болячки, ті ж само проблеми в побутовому і громадському облаштуванні, які обтяжували людство тисячі років тому. Неможливо

виправдовуватися нестерпними умовами побуту, коли люди не докладають зусиль, щоб в кожному простому побуті хоча б частково вносити удосконалення.

Люди намагаються виправдатися тим, що Всесвіт вже вкинуто в хаос - так є, і що думка людська тут безсила. Але до думки незастосовне таке визначення. Саме думка потужна у цьому світі. Саме спрямована свідомість вже досягає просторово, і навіть зародок думки вже потужний. Спостережливість допоможе углядіти, як думка рухає не тільки м'язами, але й найскладнішими впливами у всіх життєвих ситуаціях.

Серед ужитку можна спостерігати самі чудесні прояви. Спробуймо їх втілення з себе. Можна бачити, що у світобудові все природно і в людському суспільстві може бути досягнуто ладу самими природними заходами. Розуміймо, що такі ступені не можуть бути досягнуті всі негайно. А все таки можуть. Згадаймо факти, коли населення міст приступало до колективної молитви для захисту будинку-міста свого від ворога... Звичайно в деяких випадках потрібні не тільки роки, а й століття і тим більше потрібно оберегати такі досягнення. Вони мають на меті не особисті блага, але народне преуспяння і не применшимо, якщо скажемо, що й галактичне. У всьому шукайте природних шляхів. Погодимося, що найдавніші народи вже знали деякі насильницькі способи, як екстерні заходи, щоб відкрити шлях до Незримого і ці практики сьогодні дуже популярні (екстрасенси...). Ми погодимося, що це теж є рух, але не всі неприродні наближення цінні. Все таки скажемо, що Знання цінні, але устремління пізнаваних невідомі. І це не наводить страх, а просто для розуміння тим, хто захопився, але не устремився для пізнання.

За подвижниками Знань, малими їх групами можна полічити їх досягнення в набутті духовних якостей, але зараз ми маємо не виняток, але масу людства. Тим часом саме маси в своїй основі є двигунами еволюції Духа. Саме маси дають ту кількість і якість позитивної енергії, яка і покращує якісно і кількісно наш побутовий і суспільний благоустрій.

Те, як ми дивимося на світ, визначає в остаточному підсумку те, як ми будемо думати, говорити й робити у своєму житті й що передамо своїм дітям. Але глибоко в душі ми все-таки знаємо різницю між установками суспільства, освіти і потребами Душі, як і цілого єства з його розумом, тілом і душею. Ми знаємо, що заради наших близьких і наших дітей ми постійно, або періодично проводимо звірення своїх духовних якостей із суспільними. Ми знаємо, що чимало навчилися від інших, але чи корисно це, чи правильно ми діємо по даній науці; дає нам що небудь, чи не дає і ніколи не давали такі наші дії, як випивка, надмірне захоплення працею, збільшення предметів побуту в будинку, сексуальна розбещеність і саме відвідування школи. І якщо наші погляди на мирське облаштування є неправильними і ми це відчуваємо важкістю нарастаючих проблем, як фізично так і душевно, якщо вони нам не допомагають і не приносять щастя і радості, і ми роздратовані, і у відчаї від неможливості мати гідне життя, то нам слід мати сміливість і відмовитися від них, виправити свої помилки, а не сліпо передавати іншим поколінням. Давайте будемо вчитися цього розуміння, цієї мудрості і починаємо діяти, бо тільки так ми зможемо почати будувати свій духовний світ і будувати свій, своїх дітей і близьких матеріальний достаток. Саме по собі не зробиться і наш уряд цього не зробить, бо в них інші цілі. Не може людина по своїй природі, будучи корисливим політиком будувати гармонійне життя під-леглим. Хіба ми бачимо, щоб зла людина робила добре іще комусь.

Критерієм в пізнанні наших правильних дій, слів, думок є легкість у їх народженні, легкість у застосуванні, легкість в завершенні. Ця легкість проявляється у наших відчуттях, у наших сприйняттях і прийняттях.

Відчуття важкості, періодичні перешкоди у досягненні мети є підказкою марноти наших дій, слів і думок. В таких випадках зупиняємось і починаємо усвідомлювати причини, або взагалі припиняємо такі наші устремління, бо вони є шкідливими для нас і для оточуючого середовища. Якщо ми в своїй пристрасті все ж продовжуємо, то ми стаємо ісчадіями (дітьми) диявола.

ЕНЕРГІЯУМА

Дорослі в цей час стають батьками, начальниками й т.д., зважають на обставини, вишукують якусь інформацію, шукають способи стати кимось, вишукують способи знищення когось і т.д. Ось це ми, зазвичай, називаємо практичним умом, аж до знищення собі подібних, знищення цілих народів. Величезні суми грошей, здоров'я йдуть на все це, а не для «мирного» атому. А чому серце болить на війні за своїми близькими, а тому, що перед очима вбиваємо на підсвідомому рівні своїх духовних побратимів. Де ж наша любов? Фактично нема...

Матеріального маємо на протязі життя стільки скільки душа отримала при поселенні в наше тіло. Людина, яка надбаває в собі духовні якості, то в неї збільшуються можливості мати більше матеріальних благ. Тобто в наших можливостях їх і зменшувати. Тепер зрозуміли природу надбань -матеріальних надбань, то і починаємо творчо підходити до бачення себе в оточуючому середовищі. Навіть у своїх намаганнях ума і тіла ми можемо отримувати більше, але при їх отриманні ми поступали до інших несправедливо, то воно, це «більше» забереться. Перевірте, коли ви можете дослідити свій життєвий шлях. Це не є оцінкою, чи осудом, як і саме порівняння, бо суть не в ньому і якщо ми розглядаємо природу суспільних відносин, то суцільний посилає нас тих своїх духовних лідерів, яких ми потребуємо, бо такий ідеал, чи такий образ керівника ми плодимо своїми енергетичними посланнями, своїм умом мовчки, чи в голос і саме з такими якостями, якими ми б самі в своїй більшості хотіли би бути - а нам слід бути зрячими і узріти. Не узріли, то не слід ремствувати, бо може колись і ми, чи діти кимось стануть. Такі бажання теж реалізуються і ми живемо такими ідеями і мріями про матеріальне забезпечення і про суспільне облаштування. Зрозуміймо, що це не осуд, а є як шлях усвідомлення і слід прийняти цю думку з усіма оцими описаними зовнішніми проявами нашої життєдіяльності, як богооставленого народу (ті, що Бога забули, забули себе), хоча це не те слово, а правда в тому, що ми не жили у своїй масі по божому, за покликанням душі. Ми деколи не жили тими духовними цінностями, які є вічними – щирість, доброта, справедливість, любов, милосердя.

Устрій суспільства досить вузький, тому що життя створює нові і нові ситуації, які потрібно вирішувати. В усному звичаєвому праві, в усіх писаних книгах, які описують, чи намагалися встановити моральні правила поведінки суспільства (Ману, Талмуд, Біблія, Коран, цивільний, кримінальний, сімейний, господарський кодекси і інш.). Суспільство хотіло і хоче регулювати весь життєвий процес через страх, заборони, розподільчі і оціночні категорії. Диявол і Бог, гріх і кара, пекло і рай, нечистота і очищення, заборона і порушення заборони, закон і злочин – саме ці категорії суспільного життя займали інтереси суспільства і займають по сей день. Природа закону лежить в нагнітанні страху карності дії. Він не змінює наше єство, не знищує гріха, а тільки через страх скоїти гріх, порушити закон суспільство витримує видимість суспільної моралі і дана описана норма поведінки є моральною установкою загальносуспільного блага і добра, яку не цікавить конкретна людина, конкретна жива істота з її радостями і стражданнями, успіхами і невдачами. Така мораль, такий закон осуджує зразу все суспільство, чи його більшість, через що не може претендувати на роль творця умов нарощування духовних якостей. Закон, хай навіть найдемократичніший для суспільних відносин, він є законом, нормою, рамками обмежень для більшості суспільства, але ж і більшість має більше духовних надбань ніж менша її частина - державна структура. Так як держава не втручається індивідуально до кожного особисто, то носії духовних цінностей мають певну свободу для індивідуального розвитку, розуміючи, що і сама «демократична» мораль не дає їм розуміння і бачення духовних цінностей в собі і в інших. Суспільна мораль пише закони, як словесне табу, заборону без пояснень суті таких заборон, як заборону, чи обмежень тільки частини людської життєдіяльності. Але оскільки ми є носіями духовного і мирського, то фактично духовного, Божественного закон не торкається. Душа живе, клекає, хоче гратись в театрі життя, а заборони обмежують. Опускаються руки і голова, затухає вогнище життя в очах від такої постилої моралістичної «добродіяльності» суспільного ума.

У наш спосіб життя суспільство заклало як одну з «кращих рис» для досягнення мети - змагальність - бути першими, самими кращими, але з порожнім гальмом рівності, хоча цей постулат суспільство намагалось матеріально регулювати і породжувало протистояння особистостей. Ця приставка: «най» ... милосердний - руйнівна для духовних енергій і корінням входить в наше суспільне розуміння лідерства і боротьби за нього.

Саме така порівняльна оцінка і стає в житті тим гаслом, що всі рівні, всі імітатори, «самий» визначає в очах суспільства особистість з її характеристиками, а не індивідуальність, яка не хизується природними талантами, дарами. А коли ми такими «найкращий» не стали, то відторгаємось навіть тими, хто на нашу думку і нас не вартий. Ми ламаємось морально, тому що така наша суспільна мораль, такий наш закон. Ви подивіться, як цей процес проходить навіть у маленькому колективі: як тільки начальник незадоволений своїм підлеглим (а він є носієм таких же духовних та суспільних досягнень, як і всі члени колективу, бо збираються подібні), як моментально майже всі члени колективу намагаються штовхнути думкою, словом і ногою свого вже вчорашнього колегу в суспільний бруд на догоду начальнику. А він, цей ізгой, був і є носієм позитивних і негативних якостей і властивостей, які притаманні цьому колективу, в тому числі і начальнику. І ми в цьому колективі такі ж. Страх, що і у нас побачать ці, осуджуючі слова чи дії, спонукає наш ум до відмежування від вчорашнього нашого колеги, друга. Саме страх є основою такої нашої поведінки. А душа постраждалого просить допомоги, бо це її незгоду з колективною

громадською думкою побачили всі. Та й у нас пробиваються промінчики розуміння несправедливих наших дій, але оцінка і користь матеріальна топче у нас людську подобу, як носія духовних енергій. Суєта, напруга, животіння - і так день за днем. Що це за життя?

Людина хоче померти і тільки в смерті бачить те, що звільнить її від такого собачого життя. Хіба це життя, коли людина не може задовольнити своїх потреб і закінчує своє життя в постійних нервозах, сімейних скандалах, революціях, війнах, опускається до пияцтва, наркотиків, бомжування, йде в монастир, приходять в психлікарню, або обмежує життя через самогубство. Це хворі і бідні душею люди. Ця категорія осіб є незначною. Основну частину суспільства з такими характеристиками і результатами життєдіяльності складають люди, які не можуть у своїй пристрасті реалізувати всіх бажань. Де так живе більшість людей, то такий їх колектив, така і їхня громада, держава - з хворою душею.

Мораль і звичаї є категоріями, які об'єднують певні норми поведінки суспільства. Цими категоріями управляють маніпулюють політики, служителі церкви і ці категорії є механізмами порівняння і зрівнялівки. Ми розуміємо, що навіть у сім'ї люди різні. Людина суспільної моралі вимірна, тобто, має характеристику...

А основна маса людства заради видимого, зазвичай, показушного, пропагованого, чи очікуваного комфорту, або у безвиході, чи від безсилля в своїй окремоті прилаштовується до цих за-конів із-за бажання уникнути неприємностей за свої помилки, чи їх можливість появи в нашому житті і тим само втрачаємо основу того заради чого родилися – втрачаємо повну і абсолютну свободу творити своє життя в гармонії з іншими, мати від цього відчуття задоволення. Повірте, що це прекрасно, коли ми можемо творити своє життя!

Сам процес погодження жити по законах суспільства не проходить безболісно, бо ці відхилення від первісних знань, осмислень і ролі проходить не тільки зовні, але і в середині кожного із нас, наперекір душі. Ми, доживши до зрілого віку, здавалось би до самотійного життя, погоджуємося з цими законами, бо буцімто у нас немає іншого вибору... Ні, ми просто відмовляємося у своєму пристрасному житті від права вибирати.

Свобода вибору. Чорні двері.

Притча у викладенні Ошо.

«Жив-був один дуже мудрий король. Його власний прем'єр-міністр здійснив зраду: він передав якісь секрети в сусідню країну, ворогові. Прем'єр-міністр був зловлений на гарячому. За це було тільки одна кара — смерть. Але старий король завжди любив цього чоловіка. Він був засуджений до смерті, але король дав йому шанс. В останній день він скликав весь свій суд. З однієї сторони була зброя, готова вбити злочинця, а з другої сторони були чорні двері. І король сказав:

— Ти можеш вибирати: смерть — ти засуджений до смерті, — або чорні двері. Ти можеш сам прийняти рішення.

Прем'єр-міністр спитав:

— А що за цими чорними дверима?

Король відповів:

— Це невідомо. Ніхто не знає цього, тому що ніхто не вибирав цього раніше. В часи мого батька, в часи мого діда багато разів надавалась така можливість, але ніхто не скористувався нею, тому ніхто і не знає. Це невідомо нікому; навіть я цього не знаю. У мене є ключ, але коли мій батько помирав, він сказав мені: «Я можу відкрити двері, але якщо ти ввійдеш в них, я закрию їх за тобою. Ти не повинен заглядати в них». Але ти можеш подивитись, що там, тому що ти можеш вибирати. Ти можеш вияснити, що там знаходиться. Ти маєш право вибору.

Прем'єр-міністр довго розмірковував і вибрав смерть. Він сказав:

— Вбий мене. Я не хочу йти за ці чорні двері.

Прем'єр-міністр був вбитий. Королева була дуже допитлива. Вона стала наполягати на тому, щоб король якимось чином подивився, що там за дверима. Король розсміявся. Він сказав:

— Я знаю — за нею нічого нема. Це просто свобода; за нею нема навіть ніякого приміщення. Ці двері відкриваються в широкий мир. Там нема нічого, але цього ще ніхто не вибирав.

Замість невідомого люди вибирають смерть. Замість невідомого люди навіть вибирають страждання. Невідоме здається їм ще більш небезпечним, чим сама смерть. А свобода — це двері в невідоме. Свобода означає рух в невідоме без знання того, куди ідеши, без знання того, що станеться в настуану мить. Це чорні двері. Дуже рідко Ісус чи Будда вибирають двері; всі інші вибирають смерть».

Хто не зламався, той озлобився і так далі. Така змагальність, або випадання за коло створює зрештою умови, в яких людина починає бачити себе, як неповноцінну особистість ..., а той, що він перший - бачить себе возвеличено. Саме ум дає нам таку порівняльну характеристику, тому що він бере інформацію своїм баченням суспільства, яке дає йому все для такого узагальнення. А душа починає страждати, а незабаром і тіло. Ось де причина хвороб тіла. У кожної людини є щось хороше, прекрасне, але не порівнюймо. Порівнюємо, то це означає, що ми принижуємо когось, себе, або допомагаємо вирощуванню амбітній гордині. Гордість непристойна, але особлива радість дозволена. Кожен унікум, кращий і його ум, його тіло відповідають його сутності і тільки йому - і нікому більше.

«Цуй Шу спитав Лао Даня:

- Якщо не управляти Піднебесною, то як виправити ум людей?

- Будь обережний, не тривож людські уми, - відповів Лао Дань. - Ум в людини опускається, коли його принижують, і підноситься, коли його хвалять. Людина з опущеним умом - що в'язень; людина з вознесеним умом - все одно, що палач. Ум людини, будучи поступливим і м'яким, стає сильним і жорстоким, він і гострий, і гладенький. Запалюючись, він стає гарячим, як полум'я. Остигнувши - холодним, як лід. Так скоро він міняється, що не встигнеш погляд перевести, як він два рази побуває за межами Чотирьох морів. У спокої, він черпає свій спокій із бездни всередині себе. Діючи, він піднімається до самих небес. Що може бути більш гордим і вільним на світі, ніж ум людини?»

Однак з надходженням іншої інформації, ум людини, для задоволення свого «Я», шукає де краще, тобто робить вибір. Зовнішню дію вибору ми чуть розглядали. А яка ж природа суспільного вибору в пристрасі?

Тому усвідомлено сприймаємо таку інформацію, відкидаючи, ігноруючи (але найголовніше, щоб вона нас не зачепила і ми її не взяли) негативну її частину, а якщо можемо, то сприймаємо позитивну, яка, як кажуть: лягла на душу, що є підтвердженням нашої готовності сприймати її і може бути підказкою для подальших дій. Ця інформація була для нас і вона була в нас, як би вже відомою. Це були Знання. Ми можемо вийти з цієї інформаційної гри і раз ви читаєте цю книгу, то ви вже не граєте в їхні ігри, а на шляху до свободи, на шляху пізнання духовного. Сущий з нами і в нас і просимо: не розривайте зв'язку з ним !!! Розмовляйте з ним! Навіть якщо іноді важко, або відчуваєте розчарування в житті, то зрозумійте, що це миті у випробуваннях на твердість духу і є ознакою неповноти нашого очищення. У розмові з Сущим, нам дається пізнати шляхи очищення. Живіть у свободі і радості! І всім того бажайте, бо в такому середовищі, собі подібних до нас приходять відчуття любові до ближнього, відчуття доброти, відчуття затребуваності нас і нами. Ми бажаємо Вам щастя!

Людина виправдовується (очищається) перед собою, суспільством, всесвітом чистою довірою і благодіяннями її. Закон не виправдовує людини, а тільки викриває її помилки. Самі закони породжені суспільством, яким регулюються взаємовідносини людей і створюють видимість турботи про духовне життя через декларації, через мораль і етику суспільства. Ми можемо сказати, що у законотворчості є свої мінуси і свої плюси в громадському облаштуванні пристрасного суспільства, але і це створює умови і прояви незгоди з законами, що стимулює до пошуку справедливості в духовності. В цілому, людство у своєму розвитку щось здобуває, щось втрачає, як позитивне, так і негативне. В основі своєї людство сприймає на рівні відчуттів присутність в кожному житті духовних позитивних енергій, хоча найчастіше відмовляється від пошуку першоджерела, або навіть ілюзорного ідеалу щастя, любові, доброти і цим продукує свій тварний стан і приймає навколишнє середовище, як вороже. У такі моменти і закон допомагає боголюдському началу утверджуватися в духовних якостях. І тут така мораль все ж виконала свою роль через жорстокість, а не через людинолюбство.

Боязнь діяти не по совісті, обережне ставлення в підборі слів, якби не порушити тим самим усталені моральні закони, обмеження в їжі і дотримання етикету поведінки в громадських місцях є також показником переважання закону над особистістю.

Навіть, знаходячись в сім'ї, у колективі й переживши прочитані, побачені, почуті, відчуті ідеї, слова й вчинки (хоча слова й дії застосовувати можна тоді, коли хтось готовий їх прийняти), то діє, можна сказати, енергетика позитивізму, який з часом народить в родині, у колективі одностудця, чи й більше, а паралельно навчить усвідомлено сприймати тих людей, які є носіями негативної енергії. Варіанти можуть бути досить різні.

Ми вже знаємо, що практично неможливо описати словами духовні якості людини, так і суспільства, а на явища руйнації, вбивств, пограбувань є достатньо слів і нецензурних епітетів.

Людині важко бути спокійною – вона вся в суєті з роздвоєністю оцінок і стандартів життя. Хто ми? Ми благодать - чи прокляття для світу? А тепер подумаємо, чи готові ми стати матір'ю чи батьком дитині, або бути реальним батьком і матір'ю; чоловіком чи жінкою, начальником чи підданим? Стати, чи бути? Чи готові ми до безумовної любові? Вартує тільки замислитися на хвилинку – скільки думок рухається в нашій голові, не даючи тілу і іншим спокою. Стаючи на шлях самостійного життя, доводиться вирішувати безліч питань, застосовуючи різні способи й методи, починаючи з дітей, батьків, знайомих, колег, підлеглих, начальників і кінчаючи своїми рішеннями, своєю реакцією, своїми вчинками. Людина мандрівник, шукач гарного, поганого й змішаного.

І це факт, що частину суспільства влаштовують очікувані ідеї добра, щастя, прекрасне життя після смерті, але ж смисл життя в творінні, у вільному облаштуванні свого життя вже тепер, виходячи з можливостей є турботою невеликої частини суспільства. Не входимо в стан очікування, а ще більше небезпечним є наше входження в стан відреченості, байдужості, бо смисл життя в творінні доброти. Сам процес творчого підходу полягає в наповненні його любов'ю. В даному випадку означені можливості не є обмежуючим фактором, так як творча індивідуальність розуміє свої потреби і потреби оточуючих, то це дає можливість розширювати їх у всіх випадках, у всіх ситуаціях життя-буття. Будьмо пильними, бо навіть духовні обмеження, аскези створюють умови для встановлення певних норм, певних законів, які не дають відповіді на запити душі. Це перший дзвіночок незадоволення життям. Другою великою підставою для страждань, для бачення трагізму життя є неможливість реалізувати бажання і в меншій мірі мінімальних життєвих потреб.

В житті ми спостерігаємо, що частина людства є законотворчою, дотримується аскез, обмежень релігійних традицій. І цього можна досягти, але виявляється, що дотримання законів і релігійних канонів, ідеальне чисте їх сповідування не дають нам увійти в царство Боже, не є основою для життя в справедливій і багатій країні, не виводять на шлях пізнання смислу життя, на бачення істини, не дають постійного благосного задоволення. А чого?, бо можна дотримуватись суспільних законів, але управляти ці закони нашими думками не можуть. Вони не можуть розвивати внутрішній духовний стан людини, бо не займаються творчим пізнанням. Деякі країни частково для цієї цілі хоча б працюють над створенням національних ідеологій і втілюють їх в життя, які живлять людство сьогоднішніми духовними потребами. А так ми робимо добрі діла, не задумуючись, не порушуючи суспільних законів, фактично із-за того, що ми, - наше єство, наш стан є добротою, яка є фундаментом нашого єства, фундаментом певного спокою в суспільстві.

Крайні людські потреби в їх реалізації закон не обмежує навіть ціною самого безцінного – втратою життя. Обіцянки релігійних традицій царства Небесного пропагуються на основі природньо-історичного порядку, як процес продовження життя з райськими задоволеннями нашого земного суспільного тілесного розуміння. Слід зрозуміти, що для високорозвинутої духовності в нашому єстві не виникає потреб в задоволенні земних бажань. Таким людям потрібні тільки духовні задоволення, духовні цінності. Служителі церкви, закликаючи до покорі, сіючи страх із-за гріховного нашого життя, обіцяють райське життя і тим самим провокують змагальність, плодять несуттєві бажання, виходячи з їх ними ж задекларованої їхньої ролі в суспільному житті. Зазвичай, це є тюремний нагляд за дотриманням законності. Так, закон охороняє одну суспільну особистість від посягань і насилля зі сторони інших суспільних істот. В цьому природа і вічна сила закону, вся правда закону, який є теж певним створювачем середовища для бачення нами свого призначення.

Атаки на духовні якості, на душу конкретної людини сьогодні є основою безкінечних підготовчих експериментів деструктивних сил, диявольських сил, які використовують сьогодні, і гроші, і владу, як основні їх власники шляхом притуплення і послаблення намагань людини до свободи, яка є божественною категорією. Дякуючи всім вони не можуть здолати цієї людської якості своїми намаганнями. Для цього вони проводять роботи по доведенню до матеріального жебрацтва шляхом «демократичних» реформ, до збідніння душ наших, занедбання духовних цінностей, знищуючи мову, культуру, а на їх місці нарізають фальшиві заміники шумової «музики»; насичують нас через ЗМІ такою ж нікчемною інформацією і досить вміло показують неідеальність урядів для вирішення найнеобхідніших життєвих проблем, зводячи їх роль на ніч; законодавча екілібристика закладає основи у зневіру в справедливість; не допускають того, щоб народи самі вирішували свою долю, штучно створюючи з цією метою різного роду кризи (політичні, економічні, духовні), а потім «вчать» шляхів виходу з криз, як той Іван Сусанін. То в

того хоча б був смисл во ім'я спасіння людських життів, а в цих все робиться для знищення людської гідності, для знищення людських особин фізично. Вони намагаються послабити моральний дух нації і деморалізують людей творчої праці шляхом розвалу економіки, шляхом створення безробіття, штовхаючи їх до алкоголю і наркотиків. В цьому вони мають досвід. В сукупності все це послабляє і деморалізує населення до такої степені, що в умовах, так званих, досить широких можливостей вибору, маси просто впадають в апатію, опускаючи руки.

Слід вміти зрозуміти, що і сама душа людська зараз дає незвичайні можливості для спостережень. Катастрофічний стан нижчих сфер планети свідчить про потребу духовної діяльності. Можна побоюватися не колишніх епідемій, але цілого ряду страждань, з'єднаних з поганим вивченням духовних затребуваних якостей. Найгірше, якщо будемо слухати про це, як про пророцтва і цим нагнітати в собі страх чи зберігати тілесне існування в очікуванні, а не як запрошення до прийняття життя і усвідомлення ролі стягання духовних енергій з можливістю змінити пророцтва для збереження життя. Усунути слід всі ходіння навколо. Потрібно прийняти основу душі в життєдіяльності і зрозуміти значення сенсу життя. Блукання недоречні, сумніви лише там допустимі, де людина не досягла розуміння про значення духу. Так розмірковуючи про суспільно-політичний уклад відносин між людьми, який уже зріє до змін, то скажемо на основі історичної періодичності, що йде підготовка певного обґрунтування цих змін в появі духовно-філософських творів, як умова облаштування нових суспільних відносин і змін в матеріальному світі. Ми вже можемо свідчити про інтенсивність появи духовно-філософської літератури – привид змін вже бродить в суспільстві. Поряд з наявним хаосом в політико-суспільних відносинах ще не визріли пріоритети і самі форми, їх змістовне наповнення. Гіпотези є, пропозиції є, але ще не визріла критична маса суспільства для прийняття їх в організаційну реалізацію облаштування нових відносин. Во ім'я спасіння людства і планети має з'явитися той чи ті, які сколихнуть чи втримають світ. Можливо це станеться досить скоро. Коли ми будемо дивитися на життя філософськи, з позицій духовності і будемо творити добро, милосердя і справедливості, то можна очікувати позитивних змін, якщо ми будемо в очікуванні осуджувати в кулак, ображати когось, гніватися на когось, то ми ввійдемо в важкі часи, а можливо і багато взагалі вже не будуть ходити.

Ми не маємо йти на такі ними пропоновані шляхи «розквіту», наші ж душі відчують, що ці шляхи заведуть нас в пекло. До цієї теми є досить мудре повчання для виходу з такої песимістичної безвиході.

«Дві жабки випадково попали в глечик з молоком. З перших спроб і оцінки ситуації напрошувався висновок: обидві попали у безвихідне становище. І одна жабка погодилась з таким висновком, припинивши своє барахтання в молоці, змирившись з ситуацією і потонула. Друга продовжувала барахтатися, чим неусвідомлено, а саме, лапками збивала молоко, залишаючись у спокої і, зумівши змінити середовище – молоко перетворилось в сметану, а сметана в масло. Відштовхнувшись від отвердішого масла, жабка звільнилася від тюрми, в яку випадково попала».

Усвідомлюємо, що ці негаразди теж є дорожніми знаками (підказками Сушого) на життєвій дорозі, які інформують нас про небезпеку, а ми маємо все зробити, щоб уникнути цих небезпечних явищ. На автомобільній дорозі при наявності таких знаків ми зменшуємо швидкість, намагаємось більш уважніше спостерігати за дорожними обставинами, а в результаті благополучно проїжджаємо небезпечну ділянку дороги. То так і в житті – заспокоюємось, уважніше спостерігаємо і вивчаємо небезпечні явища і в результаті зберігаємо свою душу і тіло, а, можливо, і іншим допоможемо.

Коли брехня, злоба, вбивства і особиста удавана самодостатність, здавалося б, царює сьогодні, то саме зараз починається здійснення великого в обороті нарощування духовних якостей людством, або частиною суспільства, де ми візуально бачимо і відчуваємо розгул негативних явищ. Дійсно, жорстокість може бути викорінена; не тільки жорстокість дій, але і жорстокість думок; останнє гірше самої дії. Діти не жорстокі, поки не побачать першу жорстоку дію і її наслідки, що ними сприймається двоюко: або вводить в страх, або показує суспільну перевагу в середовищі негативу і дуже швидко можуть засвоювати такий спадок сім'ї, двору, суспільства. З найдрібніших подробиць життя можуть складатися погані звички, які можна назвати вратами зла. Також не будемо мертвотно повторювати велику суспільну заповідь – «не убий!», Але подумаємо, де більше енергії вбивства: в руці, в слові, чи в думці? Потрібно зрозуміти, що думка людей дуже часто готова до вбивства.

Але тільки повага, добро, любов, милосердя не потребують закону, правил, обмежень і носіями цих якостей є як окремі мудрі індивідуальності, так і всі в меншій мірі, але завдяки їх більшості по кількісному показнику, то це і створює, тобто, ми створюємо, певний баланс енергій. Позитивних енергій більше – це і любові, і доброти, і милосердя..., які і продукують більш менш спокійний спосіб життя людства. Право любити, право творити, право благоді, право розуміння один одного – це якості духовної людини, чи просто людини, а «сила сильних» в застосуванні низменних властивостей і гра ними на наших таких же проявах через наші матеріальні бажання – це «якості» нижчих особистостей в духовному розвитку, що більше характерні нижчим живим істотам і не залежно, ким вони стали в суспільстві.

Люди публічно пишаються знищенням рабства, але чи скрізь тепер воно дійсно знищено? Чи можуть спати спокійно мешканці Землі, коли десь людську гідність принижено до скотинячого стану? Чи можуть хвалитися просвітою люди, коли знають, що повноправності не існує?

Це дає можливість глобалістам маніпулювати умами пристрасних людей, керувати їх думками, словами, бажаннями, поведінкою, маніпулюючи їх низменними властивостями їх умів, а то іще гірше. Спостерігається деградація душ, сили зла набирають могутності. Сили війни повбивають всіх і самі себе. Тобто, строк і бачення Кінця Світу не за горами. Не для всіх, а саме тим, можливо, які плодять ці негативні якості не залежно від соціального статусу. Ми ж знаємо, які вимоги до душі, яка прибуває на Суд Божий. Зіграємо в своїй пристрасті в усамітненні процес суду, зважаючи явні і неявні свої добродіяння на протязі життя і свої життєві помилки. А якщо іще теплиться в нас енергія, то продовжуємо надбавати духовність. Духовна людина послуговується в своєму житті відчуттями правди і добра, довіри і любові, знаннями і мудрістю.

«Добрий вечір, - сказав диктор. - Міністр охорони здоров'я повідомляє, що з сьогоднішнього дня лабораторні експерименти над щурами припиняються. Замість них будуть використовуватися юристи. Це буде зроблено з трьох причин:

Перша - юристів розвелось більше ніж щурів.

Друга - співробітники лабораторії відчують великі симпатії до щурів, ніж до адвокатів.

І третя - вони роблять такі аморальні речі, на які щури просто не здатні!»

Саме з юристів в більшості випадків виходять «прекрасні» політики; саме із попів виходять «прекрасні» цілителі душ людських. Вони разом. Проста людина не розуміє «логіки» їх словопотоків. Вони говорять прекрасні слова, але дії їх далекі від істини (правди). Вони роблять видимість, що слухають нас, можуть щось писати. Вони пообіцяли щось зробити, простити і забули, бо за цими словами потрібен труд, а вони не трудяги-шахтарі, землероби, чи тваринники. В них «важка робота» і через те висока зарплата, безплатний хліб, проїзд, охорона з наших податків і зборів.

Саме вони створюють умови для злочину, для гріха, (риба гние чогось з голови найперше і, можливо, суспільство бачить своє загнивання у верхніх ешалонах керівництва), а собі робочі місця і потім публічно показують свою «турботу, милосердя», спасаючи одних від злочинців, а злочинців скеровують для навчання в професіоналів. Навіть не хочеться розглядати процес створення умов для появи злочинності і саму природу цих умов, але основу складає несправедливість, яка закладена в конфлікт між тими, хто створює матеріальні блага і тими, хто їх розподіляє. Біда в тому, що ті, які розподіляють беруть собі більше від своїх потреб і створеними надлишками створюють інші собі блага (маєтки, заводи, політичні партії, армії чиновників, міліції ...), які людині вільній і творчій не потрібні. Уявімо. Зникла злочинність, то зникне потреба в юристах, політиках і попах. Чого ми позиціонуємо на цих категоріях людей, бо вони виставляють себе, як посланниками Бога, хоча такими не є, бо по логіці і відчуттях мали б творити духовні благі справи. Фактично вони є посланниками мислеформ, слів і дій того ареалу суспільства в якому вони формуються із всієї маси людства і оточуючого середовища, як середнього показника, чи, можна сказати опосередкованого.

Законник і злочинець є двома сторонами однієї медалі. Їх приблизно однакова кількість, тих і інших. Ті й інші живуть за гроші всього суспільства, вони живуть одними інтересами. Вони, де б не були, говорять на одну тему. Суспільне покарання ще нікого не виправило. Злочинець викинув свою негативну енергію через дію в суспільство і розслабився до пори до часу. Цей термін, який йому призначає суд, як покарання за злочин, то він і без тюрми не перебуває в цьому терміні агресивним, але роблять так також і, так звані юристи - вони носять свою негативну енергію в думках - вони навчені тримати цю енергію в собі, як монахи. Природа злочину з обох боків є виплеск негативної енергії, або їх зустріч. Злочинець, який вчинив злочин, викинув з себе

негативну енергію саме на той термін, на який йому призначено покарання. Він цей термін і вдома сидів би тихо, збираючи знову негатив і по закінченню цього терміну вчиняє новий злочин. Так питається: для чого міліція, прокурори, судді, тюремники - вони спілкуються зі злочинцями, грають у певні правила, охороняють їх, дають їм їсти і все це за громадські кошти, за наші податки. За наші податки й існує ця категорія злочинців-юристів. Але й життя, і їх перебування в суспільстві, в середовищі позитивних енергій створює умови духовного зростання їх душам теж. Тому ми маємо свідомо розуміти цей процес духовного зростання кожного тій різниці, який фактично є.

Суспільство в цій своїй категорії носить цю подвійність в собі, але найбільше вона сконцентрована і проявлена в цих її двох частинках. Юрист є потенційним злочинцем, а злочинець - потенційним юристом. Обидві сторони називають санітарами суспільства, як вовка санітаром лісу. Природа їх санітарії в тому, що вони є найбільшими носіями негативної енергії і вони притягують інші види негативної енергії, яка є навколо, акумулюючи її до пори, до часу, чим очищують суспільство, яке їм платить за це - грошима, матеріальними цінностями, життями. Це знаходить підтвердження і тими, хто вивчає ці явища, можливо, під іншим ракурсом, можливо, характеризують іншими словами, але суть від цього не змінюється. У всьому світі, у всіх країнах однакова кількість злочинців і законників, як врівноважуючі сили між собою. Така рівність є постійною, тільки кількісно може мінятися від приросту населення і може мінятися від рівня громадської духовності в тій, чи іншій країні.

Життя стверджується, міцніше не механічним приєднанням, не ідеями співжиття, а довірою. Коли є вигода, користолюбство в одній з країн, причетних до конфлікту, то довіри не буде у всіх.

Злочинність зростає; жорстокість і лютість збільшуються. Необхідно заглянути в корінь таких ганебних явищ. Не може людство без причин стати гірше, якщо не звертати увагу на стан духовної його енергії. Зростання негативу в людському середовищі досить небезпечне і проявляється як в побуті, так і в оточуючому середовищі у вигляді гніву, сварок, злоби, вбивств...

Дійсною трагедією нашого ества в деяких ситуаціях, коли нам нестерпно жити від всіляких негараздів, проблем, душевного неспокою, то в нас в цей момент народжується відчуття-потреба в шуканні Бога, а то не трагедія, коли ми хочемо вирішити життєвську проблему при допомозі міліції, суду, хоча знаємо, що вони їх вирішують згідно прийнятим суспільством законів. І результат суспільної позиції до одних і тих же фактів, ситуацій зовнішньо у них різний. То такі дії стають для конкретної людини і суспільства суспільною нормою, бо ми самі не можемо внутрішні переживання вмістити в мотивувальну частину статей кодексів виниклої проблеми. А якщо і намагатимемось розказати, показати суть спірної проблеми, то вона для норм, для закону є несуттєвою, бо буцімто не підтверджується фактами і т.д.

Соціальне звільнення і звільнення людини від пригнічуючого її фактору показує, що проблеми, що трагізм життя, болісність людських переживань походить не від соціальних причин і соціальними методами не можуть бути ліквідованими. В цьому парадокс довіри особи до суспільства, до держави. Суспільство сяк так вирішує соціальні конфлікти особи до особи, особи до держави, та і людина може сама їх вирішувати різними способами (відходом від них, ігноруванням, затратою більших сил і т.д.), але це все буде зовнішнім, а наше нутро не зможе раптово розсіяти цю негативну енергію, не може позбавитись від суспільних норм, взаємопов'язаних обов'язків сторін. Така ситуація може поглиблювати внутрішню напругу в собі, тримаючи гнів, образи, брехню, нереалізовані ідеї аж до смерті. Вихід з цього – це якраз в тому, що розглядаючи суспільну проблему, ми бачимо і духовну проблему. Такий аналогічний взаємозв'язок хвороб тіла і хвороби душі. Бачимо гнів, образи ... і це є початком шляху пізнання проблеми, негативних енергій. Тоді питаємо себе: «Чим ми спровокували появу їх в нашому житті?, для чого вони нам? і як вийти з них?». Що вони нам підказують, бо, зазвичай, це життєві підказки Суцього для нашого ж блага, для нашого бачення своєї суті, для нашого духовного розвитку і навіть не як окремоті, а як середовище підказок іншим.

*«Людина, яка долучилася до селища, не може бути ворогом усіх сусідів. Мають встановитися зносини добрі, але тільки спів-робіт-ництво * приведе до дієвого добра. Потрібно застосувати розумний обмін, - так прийдемо до того, що зветься мирне співжиття з усіма і вся».*

Найбільш руйнівні сили направлені, щоб затьмарити зачатки об'єднання. Кожен миротворець висміюється, компроментується, піддається особисто небезпеці. Так є. Бо організатори війни не

чують одне одного і не хочуть слухати миротворців, бо якраз апетитно в передчасі смакують кров людську.

Ми сьогодні є свідками унікально проявленого феномена розвитку суспільних взаємин на сході країни, де напруженість виростає при кожному процесі, який от от має завершуватися. Так, коли душа окремої людини чи частини суспільства чує своє нове покликання, то вони, або туго примикають до старого, або прагнуть до розпростертих нових світів. Так і держави перед переходом в інші руки являють дещо не властивий якийсь опір природному потоку космічних енергій. Коли опір космічному відбувається для збирання нових поєднань, чи для тимчасового явища, це явище відбувається. Всесвіт зчіплює ті поєднання, які несуться в просторове діяння творчості і викидає ті частини, які не відповідають головному потоку з'єднання тих частин, які утворюють із властивих одному елементу якостей в одне ціле. Звичайно, країна, яка загубила свій Божественний, людський напрямок і не може знайти правильного способу дії, то це явна ознака, що карманичі, і країна, введена в убогість і в смугу знищення духовних цінностей, яка користується негідними людської подобі заходами, не знає і не хоче знати проявів Суцього і в своє зречення від усього і всіх йде до загибелі, нехтуючи можливостями прийняття позитиву в життя і довіри собі подібним на основі відчування позитивного і негативного, боячись зробити усвідомлено у своїй пристрасті вибір свободи, щастя, доброти. Тоді може процес зрушить до позитиву, до об'єднання. Отакі наші помисли і з'єднують наші регіони з потоками космічних енергій – то такий і результат. Керівники можуть дещо змінювати, але силу посилів народу з'єднаними з силами Космосу їм не під силу. Вони не порушать рішення Космосу. В можливостях кожного формувати загальне, космічне середовище позитиву чи негативу. Вибір за нами – за тими, хто живе в зоні конфлікту і за тими, хто здатен відчувати чи спостерігати за цими негараздами. Дерзаймо!

Можливо, більшість людства неусвідомлено відчуває той негатив в проявах страху завтрашнього дня, сьогоднішнього гніву і злоби, які загрожують глобальним потрясінням, хоча деякі і знають, і вказують шлях до порятунку. Так є. Так живе все живе маючи доступ до Знань. Навіть такий приклад може нас трошки струсити. Під час бойових дій моряки до виходу з порту помічали, що шури покидають корабель, знаючи про свою майбутню загибель і цим підказують про загибель корабля. Звідки вони знають про свою загибель? Звідки тварина знає про скоре наближення лютих морозів, прискорено нарощуючи підшерсток? І таких підказок Суцього багато і для всіх. Поговоріть з Суцим і він дасть нам ті знання по благоустрою щасливого життя, на яке ми гідні. Людина може знати теж, але що вона робить для порятунку життя? - Нічого. Знайте, що від кожного із нас багато залежить. Хто шукає спосіб, той знайде - хто дією, хто молитвою. Просинайтеся люди. Дзвони вже тридцять років дзвонять. А ми тільки можемо дехто перехреститися, коли грім вдарить.

Не слід мріяти, що люди вже усвідомили цінність думки. Не втомлюймося аргументовано твердити про могутність і значення думки про істинність молитви, хоча ми будемо звинувачені в неприпустимому нововведенні, будемо звинувачені в потрясінні основ суспільних. Чим можуть доводити, що турбота про думку, що молитва має міць зупинити прибуткову війну і є небезпечною для держави? Бо ми побачили прихований антилюдяний бізнес керівництва держави. **Ось і вся відповідь.** Між тим, ми вже як би посилаємо звинувачення тим, що вносимо в простір щось небезпечне - посили любові, миру та злагоди. Але в який звіриний стан може впасти людина, щоб вважати згадку про могутність енергії молитви, навіть в думці, чимось неприпустимим в людському побуті!

Коли небудь людство зрозуміє значення думок, хоча б заради свого серця і душі. Нехай помислить воно про отруту негативних посилів своїх і близьких наших. Наповненість негативними енергіями тих чи інших просторів, територій, міст, сіл проявляються навіть у такому банальному прояві, як епідемія грипу на тих чи інших теренах планети. Пора звернути увагу на кількість хвороб від думок, бо хвороби, природньо, показують негатив нашого існування.

Запрошуємо всіх до творіння краси, доброти і любові у своєму вільному виборі, бо це є способом людини і людства для збереження життя – і ці дії є основою молитви. Другою частиною молитви є усвідомлення, що ми живі. Життя є прояв Бога в нас. Життя і є Богом. Таке усвідомлення дає кожному зрозуміти і прийняти цей стан задоволення, що ми живі. На основі цього і продовжуємо цю частину молитви в благодаріннях за все - і не зовсім нам приємне і за все те, від чого ми маємо радість. Благодаріння і творіння доброти і краси і є молитва, яка міняє наше життя на краще – ми щасливі, бо всі люди хочуть бути щасливими. В такому стані розвивається і росте наша Душа і цим ми укріплюємо всесвітній Дух, всесвітні енергії, всесвітню

Мудрість. Зрозуміли, то так і робимо. Саме такий стан виводить кожну людину з полоси нещастя, з горя, з біди, але аж ніяк не прохальні слова, які ми називаємо молитвою.

Ми такий молитовний стан розуміємо, коли в книгах застосовуємо слово – молитва, чи запрошуємо молитися, то саме на такому розумінні і сприйнятті.

Опір суспільного матеріального «прагматичного» ума духу Всесвіту так жорстоко занурило його знання в морок незнання, що окрема душа на шляху усвідомлення разом з тілом проходить страждання і переосмислення свого існування тут і в цей час. Суцільний спрямовує усі види космічних енергій і терміни, але коли кероване, рабське людство не застосовує можливостей, посланих Всесвітом, то відбувається часткове перенаправлення космічних енергій і духовного простору суспільства у процесі створення нових комбінацій. Переміщення, що йде свідомо, називається енергією Духа. І дух, що виявляє знання переміщення і його напрямку, то той результат і є визначальним. Коли дух народу тисячоліттями знає, що його кличе Дух Всесвіту, то і усвідомленим очікуванням у прийнятті його мислення і діянь являють тільки духовне розуміння цього чуттєвого напрямку в стяганні духовних якостей. Інакше не можна визначити цю зовнішню проявлену терпимість і толерантність. Таке розуміння процесів, які проходять на сході країни. Рівень духовності, рієнь активності суспільного бажаного ума в цих регіонах по суті і визначають ті проблеми, які бачать вони, які бачить світ. Суспільне дзеркало теж безпристрасне, але наші можливості можуть змінюватися після усвідомлення цієї ситуації чи цих слів.

Чому ж людство так напружується своїм умом у владарюванні, а не в благодіяннях? Здрагається Всесвіт, від устремлінь, так званих «створюваних проявів» людини, ми здригаємося при багатьох амбітних, гордовитих побудовах і багатьох суспільних, економічних і політичних битвах. Але у світі Духа головний важіль є накопичення духовного устремління. Пересилити удаваний опір еством у світі Духа можливо лише прийняттям духовності. Не слід думати, що світ Духа є лише віддзеркаленням світу Земного.

Бо якщо сфери духовного світу представляють відображення земних, то все ж у світі Духа є сфери, які оберігають сфери земні в їхньому еволюційному зростанні і саме в цьому призначення людського життя, як і інших на планеті. І чи можна очікувати, що людина буде просуватися без прилучення до космічної енергії в гармонії та злагоді, розвиваючи своє ество в нарощуванні духовних якостей. Духовне зростання наростає тільки тоді, коли людина усвідомлена і знаходиться в єднанні з розвитком Всесвіту. Всі устремління людства так мало рухають еволюцію розвитку Духу. Якщо не в єднанні зі Всесвітом його устремління на поліпшення життєвого облаштування, на духовне єднання, на утвердження свободи і миру, на загальне Благо, тоді цей шлях таких «творінь» є негідним. Так, знаємо, що кожен, думаючий, говорячий, діючий про добро, є вже людина небезпечна в очах суспільства, але вбивця є лише виражений прояв суспільної моралі даного регіону. Чи думали ми коли небудь, що кожен з нас носить всередині себе потенційного вбивцю? Ми теж носимо вбивцю всередині. Не думаймо, що цей вбивця існує десь інде - хтось інший вбивця, який здійснює вбивство. Ні, кожен має можливість зробити вбивство і природу співучасті у вбивстві, чи іншому груповому нагромадженні негативної енергії ми розглянемо далі. Ми також носимо інстинкт самогубства всередині нас. Так є, так думає людина у своїй пристрасті. Одні прагнуть до насильства, інші шукають це насильство, і так в житті спостерігається з усіма проявами негативних енергій, але те й інше противно Природі. Поміркуємо і зрозуміймо свої можливості в благодіяннях своїх!

Єднаймося з людьми молитвою, з'єднаємо людей, які не тільки говорять, але й роблять. Стверджуємо вміння зрозуміти дію. Хвилиenne відчуття труднощів часу склалося в результаті нашої неусвідомленості способу життя. Така причина смішна у своїй нікчемності, - ми просто в забутті у можливостях співпраці з духовним. Сходячись на молитву, ми забуваємо, як налаштувати себе для діалогу. Тим часом, така умова є необхідною і легко досягається, в цьому слід тільки допомогти один одному. Перебуваючи в такому стані творіння спільної молитви дуже помічне в стишенні негативу в населеному пункті, в країні. Моч молитви є тим засобом, який ми можемо протиставляти будь якому насильству, будь якому кровопролиттю, будь якій несправедливості, яка існує в цьому світі.

Вона дуже допомагає в стишенні війни та встановленні миру і злагоди. Приєднуйтеся всі, хто відчуває потребу і досяг можливості молитися. Не слід входити в церкву ні з чим крім молитви. У молитві возноситься душа і поліпшується буття, тому кожна молитва і де б ми не були, як і кожне приношення сприймається як наступний шабель духовного очищення. Кожна ступінь сходів духу нами проходиться в стані відчуття усвідомленої радості. Прочитавши частину книги, ми вже

усвідомлено робимо перший крок. Зберегти незвичайний настрій допомагають щирі духовні проводирі громади. В умовах життя такий настрій не є легким, але саме він стверджує нас в правді життя.

Просніться, люде, що ми робимо кожен конкретно? Узріймо Бога, узріймо в собі все, все позитивне, що тільки ще є в нас і є шанс спасти і душу, і тіло. Згинув у господарстві кінь – купиться молодий, згоріла хата – збудується нова, загубив душу – то вже не знайдеш і не повернеш. Гине духовно частина суспільства у своїй злобі, потоки якої кружляють на Україні – у цій твані суспільних відносин розкрадання, нівеляції духовних цінностей, безробіття, економічного, штучно створеного, занепаду, знищення мови, музики, матеріальним збіднінням основної маси суспільства – і ця частина готова за кусень хліба, чи видимої і недосяжної морквини вбивати одне одного. Це наша реальна перспектива.

Можливо «можновладці» цими питаннями і не займаються, але варто було б. Навіть такі дрібниці, як той факт, що тютюн і алкоголь будучи не благими предметами, обклеєні акцизними марками з символами назви країни (ім'я завжди є сакральним проявом), яка практично відсторонена від виготовлення та поширення цього суспільного зла. Але тільки вдумаймося - як така негативна енергія наповнює символічну назву? Погано і погано тим, що вона наповнює негативом територію, людей і суспільство в цілому. Не робимо прив'язки таких букетів на не благосні предмети і не будемо подій приурочених до дня пива. У них і так свято - випив і празникує. Держава також знає про шкоду, яку несе тютюн, алкоголь і наркотики, але завжди сприяло і сприяє їх поширенню, і використовує ці не благосні речовини, як особливий спосіб впливу на підопічне товариство з метою полегшення управління ним. Навіщо бути покровителем реального зла і тільки словами говорити про приналежність до устремління у встановленні справедливості в суспільстві? Єзуїти, схаменіться!

Так, ми спостерігаємо, що закони не вивчають і не хочуть вивчати, пізнавати суть кожної людини. Протилежне ми бачимо в притчах Ісуса Христа. Але сьогодні і сьогоднішні фарисеї разом з юристами суспільства під будь яке визначальне слово, за яким стоїть смислове духовно-ціннісне наповнення, націплюють маску невідомої віддаленої ідеї. Це стосується слів доброти, щастя, любові, милосердя, вже не говорячи про слова, якими обумовлено негативні явища, якими суспільство відразу ж визначає винність і покарання. Такі лозунгово-ідейні благосні діяння, які робляться не із щирої любові до себе, до інших і не із турботи за них по видимих потребах їх, стають тими публічно-іміджевими вчинками якими для спасіння особистої душі. То вони робляться ж не во благо і собі, і тим паче іншим. Це досить відома єзуїтська технологія керівництва такою масою людей, яка до всього ще й показує готовність приймати цю технологію заклання. «Слава таким очищувачам».

Якщо говорити про насиченість суспільства негативною енергією, то досить показовим прикладом є біблійний епізод, який розкритий Ісусом Христом, коли законники хотіли втиснути Ісуса в цю подвійність. Одного разу на вулиці по якій й-шов (той, хто ходить, той, хто подорожує і є суттю найменування) Ісус Христос, то до нього підійшов натовп, який вів жінку і побивав її камінням за те, що порушила суспільний закон перед своїм чоловіком. Ісусу була поставлена у вибір це двоякість: або він на стороні законів Мойсея (в т. ч. керівництва) і змушений з усіма кинути камінь у цю жінку, або він проти законів і постав би в ролі злочинця, бо не виконав би вимоги за - кону. А проголошена ним ідея благості, милосердя, любові виявилася б просто-напросто словами. Однак він, саме, на проголошених знаннях і основах буття сказав їм ..., як ніхто інший до цього.

Закони Мойсея показують про їх суспільне замовлення в написанні Старого завіту, а місія Ісуса в поширенні істинних знань на планеті. Це була спроба внести відомі природні духовні цінності в мирське середовище тодішнього суспільства, яке жило за законами Мойсея. Суспільство він цим не змінив і сьогодні, проте ці зернятка доброти, милосердя, любові були оголошені відкрито суспільству і в притчах розкриті їх істинна суть. Вони живі й донині в наших головах завдяки проголошенню, а в декого і в серцях, в їхньому житті, вносячи бунтарський дух свободи в суспільство. Він показав нам шлях духовного вільного розвитку, показав напрямок пошуку істини, правди, Бога. Служителі церкви кажуть, що Христос забрав все зло і всі, так звані, гріхи, а хіба їх природа змінилася. Вони і далі процвітають в суспільстві. І вони раденькі такому напливу бізнес-роботи. Ісус Христос через таємницю хреста не забирав (це чисто символічний вираз) весь негативізм - він прийшов допомогти, навчаючи нас, розуміючи, як сприймати добро і зло. Донині деякі бунтівники (мудрі божі люди) дотримуються, свідомо підтверджують вердикт Ісуса. Це всього один епізод буття його серед нас, а їх було багато. Своїми притчами і діями він

показав всі сторони нашого життя: недоліки та перспективи, які відповідають нашим глибинним духовним потребам, які ми можемо не усвідомлювати, бо майже все наше життя таке, бо майже всі ми думаємо, говоримо, діємо в цій суспільній суєті неусвідомлено. Ми не хочемо приймати і не сприймаємо духовних проявів у Всесвіті, як ось красу, любов, милосердя, мудрість ... які і є нічим іншим, як божественний прояв Бога. Написано ж: не сотвори ідола для поклоніння, а прийми мене з усім позитивом в своєму серці, і за свого життя. Однак суспільство закриває навіть слова, якими ми називаємо Божественні прояви позитивних енергій окремих пізнань деяких індивідуальностей, які займаються творінням і поширенням духовних якостей. Велич їх цим не применшиться... Ми їх славословимо частіше, але самі премудрості Божі відсуваємо на другорядні позиції, тобто, те духовне, що є рушійною енергією, що є життєдайною силою нашого знаходження на планеті Земля. І це є така політика релігійних традицій.

Іншим зневажливим кроком органів «влади» до нації є застосування самих символів, як ознак державності – це і великий герб, це і тривалість тимчасового гімну України, який у поспіху прийнятий і не відповідає духу нації. Не дарма говорять: який Іван, така його і пісня.

Народу, державі, який задекларував нейтральний, миролюбний статус в міжнародних відносинах, який мав потужний економічний потенціал із всіх республік союзу з його природними запасами, а в підсумку опинитися в помийній ямі Європи і Азії, потрібен новий гімн держави. Гімн, який відображає вже хоча б сьогоднішні реалії і певні можливості в майбутньому, який би надихав націю на позитивні зміни і перспективи розвитку. Винесений в початок текст нового гімну України, як один з варіантів, має бути урочистою піснею для гідного народу свого духовного і практичного втілення в житті тих реальностей і устремлінь, а не плакальних мотивів за своїм минулим і очікувань на «тарілочці» того, що нам дасть Європа, Америка чи Росія. Самим слід організовуватися, починаючи з самих маленьких добрих справ і закінчуючи великими державними твореннями. Підтримуймо правдивих і справедливих, а не обіцяючих. Є такий класичний вислів: «Обіцянка цяцянка...», та уже назрів час усвідомити те, що ми самі маємо у своїй хаті наводити лад і добробут. Ми для цього початкового поступу пропонуємо новий гімн.

Новий Г І М Н України

*Живе народ України
В любові і щасті,
І в гніві й біді.
Живе й процвітає
Досягнувши просторів космічних
Й знаючи глибини душі*

*Україна, Україна,
Єдина родина
В народів сім'ї
Ти рівна і вільна.*

*Колос пшениці
Й лани буряків,
Надра вугільні
І стіни лісів...*

*Це все ти Україно!
І народ миролюбний, і сміх дітвори,
що гідність леліє
й щаслива в роки.*

*Україна, Україна,
Родина єдина.
Серед рівних - ти рівна!
Серед вільних – ти вільна!
Слова С. Миколина Музика В. Покровського*

Гімн є святиною народу, держави, є його сакральним оберегом. Гімн є однозначно духовним сакральним співом для нації, яка потребує духовного і суспільного об'єднання. Про саму зміну тексту ведеться мова в певних суспільних прошарках давно і в цій зміні на сьогодні є потреба:

а) на нашу думку текст має відбивати теперішнє сприйняття реальностей і наповнювати народ гідністю і справедливістю, тобто тими духовними початками і суспільними нормами, які є актуальними для сьогоденного творчого поступу нації, як суспільно виокремленої одиниці серед націй планети Земля;

б) нація українців була, є і буде, доти поки не зникне мова – про це свідчить відома минувшина будь якого народу;

в) тому немає сенсу радіти, що буцімто, що **ще не вмерла** (знаємо, що будь які заперечувальні слова і слова наповнені тим негативним змістом не сприяють живодайності гімну, тобто такі речі нівелюють саме покликання гімну;

г) досить непристойним є вводити націю в стан очікуваності на краще майбутнє (чуть не раю) – життя є і люди самі творять собі життя тепер. Тому слід змінити ті очікувальні настрої – даємо свободу творити людям щасливе і радісне життя;

д) не змагальництво у вивищеності нації і не бажання стати кращим в середовищі ворогів – знайшли чим бахвалитися. Слід починати вибудовувати добросусідські, терпимі взаємовідносини з сусідами.

е) для чого ці заклики до бою, ці людиноненависницькі заклики покласти тіло – не ми його сотворили і не ми в нього вдихнули життя і ми не маємо права забирати це дорогоцінне – ЖИТТЯ.

Душу не можна покласти – для чого ми закликаємо націю – відокремити і розпорядитися частинкою Всесвітньої Духовності, частинкою Бога, частинкою Космосу...? Це не є компетенція однієї особи, індивідуума чи нації;

є) доброта, добролюб'є, милосердя у поєднанні з народними піснеспівами зміцнить націю рівністю і справедливістю. Якраз ці дії дозволять нації жити і процвітати без чужого панства на улюблених просторах планети.

Просимо, забудьмо про плакання, гіркоту і обиди – ми вільні і щасливі поки є живими. Радіймо цьому! Це є шанс нації взяти участь у збереженні Миру і Всесвіту. Всі люди на Землі – одна родина!

То, чому вчить нас суспільство, нація, держава, релігійна традиція?, а тому, що їм так вигідно. Явно не тому, щоб людині було краще.

А краще, це коли є радість життя, коли ми задоволені ним, задоволені самі собою. Цьому сприяє творча праця, краса, музика, народні піснеспіви, доброта. Хороші слова, хороші мелодії співу і мелодії музичних інструментів в стані благості благотворяще впливають на життя людини. Благосні мелодії вводять нас в стан природного щастя і гармонії; духовні ще й очищують від негативу наше єство і простір. Взагалі духовні мелодії класичні музикальні, літературні твори, народні пісні створюють максимально потужний результат на будь яку сутність. Таким чином, духовне, народне, класичне мистецтво в благості лікувально діє на тіло людини, очищує все єство, налаштовує на позитив у всьому в різних напрямках і видах. Зокрема, вчені змогли виявити, що є такі частоти ритміки голосу, які безпосередньо впливають на пам'ять (зміцнюючи чи знищуючи її). Завдячуючи цьому підтверджується той феномен людини в можливості і при потребі отримувати необхідні знання зі Всесвіту, тобто, коли ми готові приймати чи забувати велику частину інформації прямо як би на автоматі. Так ми налаштовуємося духовно, психічно, умом і тілом, приймаючи чи забуваючи їх. Це розкриває природу поширення думки в просторі, її енергетичну насиченість. Просто людина не може зрозуміти суть цього феномену. Нам необхідно вчитися всім.

Всі знають, що тихий шелест листя дерев чи трави, журчання струмочка приємні для людського слуху і душі. Вони заспокоюють її, знімають стреси, нервові напруження. Однак в наш час технічного розвитку і певної духовної деградації людства природні звучання звуку в природі і від людини стають все більш рідкими, зникають в застосуванні чи заглушуються промисловими і транспортними шумами. Триваючий шум неблагоприємно впливає на органи слуху, знижуючи

чутливість слуху, як і чутливість організму в цілому. Це приводить до розладу в роботі організму тіла чи окремих органів, до перенапружень і їх виснаженню. В цілому це порушує діяльність і функціонування нашого ества, роблячи з нас духовних, тілесних калік і калік ума.

«Завжди слід остерігатися введення нового типу музики як можливої небезпеки для всієї держави, так як зміна стилю музики завжди відображається на важливих аспектах політичного облаштування». Арістотель.

Саме так, зміна стилю музики, пісні, мови приводить до зміни енергетичних потоків. Тому ми неодноразово наголошуємо на шкідливості шумової музики (рок, поп, метал), інтерпретованих скалічених народних і класичних пісень і музики. Якщо є талант, то створюйте нові мистецькі шедеври. Для чого інтерпретації, вульгарні суржикові шоу? Спецслужби на вказівки деструктивних сил вживляють в мову грязні негативні слова, напрацьовують шумові ефекти в мелодіях музики. Дуже небагато людей знають, які чудеса: і хроші, і не зовсім – здійснюються з допомогою сили слова. Сказано ж бо: *«Якщо існує який небуть слід чуда, феномену, дива, то він у звуці»*. Зараз появилася 25 кадр у фільмах, появилася новий вид наркотику – це музика на основі бінауральних хвиль, які спрямовані на саморуйнацію ества: тіла, психічного стану і суспільної особистості. Ні для кого не секрет, що тепер музика, і в тому числі вище означена, займає немаловажливий місце в нашому житті. Але зазвичай, мало хто усвідомлює, що вона продукується певними політиками не тільки для розваг. Хоча її поява в житті людства мала своє покликання для духовного застосування, а тепер набула властивостей по знищенню духовності.

«Руйнація будь якої держави починається саме з руйнації її музики (пісні, мови). Хто не має чистої і світлої музики, той народ приречений на виродження».* Конфуцій.

Корислива тенденція виховання й навчання показує – наскільки ми загрузили в брехні, обмані, насильстві. Це якраз ті категорії, які плодять серед нас злодіїв, насильників, вбивць, які потрібні суспільству, як і картина Малевича «Чорний квадрат», як сучасна інтерпретована забруднена шумова «музика». Тому то суспільство тримає інвалідів, психічно хворих і напівголодних. Саме для того, щоб ми дивилися цю картину негативізму роботи суспільства й мали страх перед ним з його державною структурою, з його релігійною традицією, його кіно-радіо продукцією. Пам'ятайте це, так звані представники, які ховаються під словом «культура», як і так звані служителі церкви, які ховаються під словоплітом – що ви плодите і яке ваше покликання на планеті? Мабуть? слід засівати добре і справедливе, радість і любов, здорове і спокійне...

Бо кожен з нас з дитинства думає про матір, батька (є певна частка залежності), від вчителя, професора (отут теж продукується залежність). У молоді роки думаємо про коханих. У старості про своїх дітей, але коли ми можемо подумати про себе? Для чого ми прийшли в цей світ: родити дитину, посадити дерево, збудувати дім – це всі так живуть. Тоді чого ми маємо якесь незадоволення? Чогось нам не вистачає. Не знаємо? - Знать. Не знаємо себе, не пізнали світ, не знаємо смислу життя. Чи все ми зробили, що могли?

Хоча ми задумані Творцем бути такими, як в тій приказці: «Треба жити, як набіжить». Проте, життя в суспільстві з нашою поведінкою, сприйняттям інших, з нашими порожніми нав'язливими ідеями, амбіціями, ця наша нікчемна змагальність у накопиченні матеріального достатку, змагальність в ласінні по суспільній драбині, ці наші ревності, ці наші комфортні звички, які ми імітуємо від наших батьків, які корінням вросли в нас від суспільства і цим ми не даємо нам можливості у створенні умов для духовного розвитку душі, бо важко відмовлятися від стану задоволення після ситного обіду, після випитої чарки, після словесного чи фізичного приниження собі подібного з звірячим оскалом. За цією життєвою суєтою ми не хочемо усвідомлювати свою унікальність, ми не поважаємо своє ество і підлаштовуємося під більшість. Перед Богом відповідає кожен окремо, а не з більшістю і саме тоді приходимо до дачі відповіді, коли нас до цього підведе потреба. Там не партійні збори і не церковна служба.

Де немає любові, щастя, там захована доброта і милосердя. Де немає доброти, то там не народжується любов. Турбота про ближнього, любов до ближнього із джерела своєї любові здійснюються на покращення, на збільшення цих якостей в Бога, в Божественній енергії і є тими краплинами, які об'єднуються в океан в царстві Божім, думаючи про реалізацію найвищих духовних цінностей життя. Ніхто не має спасати свою душу ігноруючи, зневажаючи інше ество. Роблячи добрі справи з любов'ю, той не чекає подяк і нагород. Вміння творити добро, бути милосердними, цвісти любов'ю, то саме це і є для нас нагородами в цьому житті. Такі дії, такі

відчуття, такий стан нашого ества і є тими якостями Бога, які ми називаємо добротою, радістю, любов'ю. Хіба ми всі маємо такі нагороди? ...

Байдужість - це є фактором прихованого спонукання до боротьби й боротьби не потрібної для сущого. Тобто й отут існує певна прогалина.

Помаленьку знищуються такими психічними атаками ростки духовності в нас, а ми, споглядаючи в своїй байдужості за всім цим – теж висушуємо залишки духовності. Зниження рівня духовності спричинить врівноваження і буде йти процес знищення джерел негативу, який найбільше сконцентрований в людей, які мають можливість знаходитися у керівних органах і мають матеріальні багатства Вони є магнітами по притягненню негативної енергії. Космос все одно забезпечить рівновагу. Багато що залежить від людей і людськими і іншими засобами буде врегульоване. Не така вже й людина могутня з її умом, щоб остаточно знищити планету. Байдужість і вичікувальна позиція, чи пришвидшений процес матеріального збагачення, який подібний до процесу потопляючого в океані, не дають шансів на спасіння. Ось тут людина має шанс зробити усвідомлений вибір в сторону стягання духовних якостей.

Після повернення людини з роботи, держава через ЗМІ репрезентує в серіалах, мультфільмах, у новинах насильство, вбивство, пияцтво, грабіж, нахабність, обман, як норму поведінки і зразок успішного існування (згадаймо слова мусульманських пророків). Такі передачі виконують роль реклами такого прийнятного способу животіння. І, якби прямо не вбивають, але це ж є вбивство, тільки повільне. Це психічні вбивства, це вбивства духовних енергій в проявлених і не проявлених якостях. Це частина плану по зменшенню чисельності населення на Землі. Ми учасники цього процесу, Ми і жертви цього процесу. Ми і виконавці цього процесу. Ми і далі по можливості зупинимося на деяких питаннях в пізнанні психіки людини.

Сама ідея брехні заради добра, приховування правди, «брехні для спасіння» - це є помилка керівництва, яку також робить все суспільство, вся цивілізація із століття в століття. І саме такі загальні, здавалось би, дрібні помилки і приводять до краху цілі держави. А ось правда спрацьовує завжди і якщо ми спробуємо бути абсолютно чесними, справедливими, добрими на протязі тривалого часу, то ми зможемо самі переконатися. Ми виявимо, що президент, колеги і сім'я все більше і більше поважають ці якості і вони стають нормою життя. Поступово ми зрозуміємо, що цей новий і в той же час такий древній погляд на світ повен сенсу, і тоді починаємо жити у відповідності з ним – заради нас і наших близьких. Вчимося цьому і діємо так.

Давайте поспостерігаємо, якщо громадська духовність проявлена в добросусідстві, у мирному співіснуванні, у веселому щебеті дітей, в привітності населення, в чистоті будівель, вулиць, села, міста або їх частин, то це і є ознакою, і показником, і є рівнем їх духовності, або назвемо цей рівень духовності модним словом політиків - менталітетом народу.

Можливо, втрата здатності до володіння знаннями обумовила і утруднила сам процес доступу до отримання матеріальних благ, до отримання суспільної поінформованості, хоча тіло отримало більший «асортимент», але для цього потрібно більше працювати в поті лица свого, а часу для оволодіння знаннями не залишається.

«Асортимент» є не тільки в матеріальних об'єктах, яким є також і людина, а і в духовному світі, носієм якого є людина в планетарному, чи навіть в галактичному вимірі. Тому можна стверджувати, що одноманітність інтересів, однакових норм поведінки (менталітету) немає. Суспільна душа є основою і тим матеріалом, який формує суспільний уклад будь якої держави. Людина своїми уявленнями формує суспільний уклад в духовному і матеріальному розрізі окремої сім'ї, держави, планети, так званий менталітет, так званий психічний портрет. Бо, саме окрема душа з таким рівнем духовного розвитку і посилається в той природний ареал, в таке зароджуване тіло, яке і проживає в цьому ареалі природи і в цих суспільних взаємовідносинах. Ум акумулюючи інформацію бажань, потреб, можливостей з накладенням на матрицю божественного розуму в пориві пристрасті робить посил на формування саме такого еталону керівництва, носіями якого є наші особистості. Отримуючи такий державний устрій з його соціальними правовідносинами, з його матеріальними цінностями (сьогодні в соціумі превалює думка, що гроші вирішують все, що банани лікують всі хвороби природного ареалу Полісся, що нам кожному потрібно сто метрів квадратних житлової площі, два-три автомобілі, пити по літрі віскі, здоров'я шукати в аптеці...). Давайте шукати цінності в духовності, яка нам дасть можливість побачити дійсні наші потреби. Самі ж зусилля навіть у пошуках істини не дадуть плоду пошуку. Наприклад, ми докладаємо зусиль в отриманні врожаю яблук, але є ще зусилля сонця (світла і тепла), землі (пожива), води,

повітря і насамкінець потрібна яблуня, як носій плоду нашого пошуку. Тобто тіло, як храм душі, допомагає поряд з іншими обставинами формувати цей менталітет, пока як краплина дощу чи роси. А в сукупності і створюють наявний результат.

ІНСТИТУТ ДЕРЖАВИ В ДІЇ

«Як зробити так, щоб вся держава була щаслива? Як навести в ній порядок? Перш за все, кожна людина в суспільстві має встановити порядок в собі і сама стати щасливою. Тому раніше, ніж забажати навести порядок в державі, людина перш за все нехай постарається навести порядок в своїй сім'ї і все робить відповідно до цього порядку. Бажаючи навести порядок в своїй сім'ї, вона має починати з того, що почне наводити порядок в самій собі. Намагаючись навести порядок в самій собі, вона почне дивитися в своє серце і буде намагатися його очистити. Бажаючи очистити своє серце, вона має бути щирою і чиста в своїх думках. Бажаючи бути щирою в своїх помислах, в своїх думках, вона, перш за все, має володіти знаннями того, що таке добро, а що таке погано. І коли знання її стають глибокими і істинними, то вона починає розуміти природу речей. Коли вона розуміє природу речей, то до неї приходять знання, і знання її стають повними. Коли знання її стають повними, то думки і помисли її стають щирими, її серце очищається. Коли її серце очищається, то вона надбаває відповідних якостей, вона стає порядною людиною. Коли кожен в сім'ї стає порядним, то в сім'ях настає мир і злагода, і сім'ї приходять в порядок. Коли всі сім'ї приходять в порядок, то, відповідно, провінції, якими вони правлять, також приходять в порядок. І коли всі провінції приходять в порядок, то, відповідно, і все царство входить в спокій і щасливе буття». Конфуцій

У нас є тільки одна річ, якої виявилось досить для того, щоб утримувати маси у стані сп'яніння - тобто уряд. Це був і є заміник духовності. Як довго він триває?

«Якщо людина не може захистити себе сама, її захищає закон!

Якщо їй немає необхідності захищатися, то їй немає потреби в законі».

Тому то держава тримає армію, поліцію, виготовляє зброю, алкоголь, тютюн, щоб написати свою історію «розвитку». Те ж робить і церква. Мільйони людей було знищено й знищується через вбивство, інквізиційні спалення, отравлення газами в ім'я захисту інтересів нації, в ім'я бога, в ім'я «свободи й демократії». І все це під красивими гаслами. Це, що - історія розумного людства? В ім'я чого розвалено Радянський Союз, в ім'я чого знищуються мусульманські держави? В ім'я любові? Ні й ні. Бо в ці держави не внесене нічого нового, творчого, духовного, що б створило нові відносини між державами, між людьми. Сюди насаджуються нові, більш витончені механізми деградації людини. Замінюється духовність грошима, алкоголем, наркотиками, гнівом, завистю, користолюбством і страхом. Але, усвідомивши загальну, чи конкретну ситуацію з вищеписаних негативів, ми з розумінням не можемо з цим боротися, бо цю частину суспільства так навчили батьки, вчителі ... у далеких минулих роках і життях. Ми не маємо мати до них злості, чи ненависті, а прощати й турботливо допомагати тим, у кого ми помітили частинку зацікавленості в пошуках істинних знань.

Аналогічно проходить і розвиток того, чи іншого народу. Хоча можливий проміжок, і чималий, в часовому вимірі. Маємо багато прикладів в історії суспільства про однаковість способу формування суспільного укладу держав з великим просторовим віддаленням, що характеризуються певними звичаєвими правилами поведінки (нормовідносини), чи розширеними загальноприйнятими родовими традиціями; основами формування їх релігійних традицій чи партійної структуризації.

Держава утворена людиною і для людини. Протягом нам відомого періоду з історії людьми керували люди. Той, хто керував і для отримання такого суспільного статусу мав посіяти страх в людському середовищі. Однак слід констатувати, що такі бажаючі уже тоді були носіями негативних енергій. Хоча слід сказати, що ми цей страх бачимо на цій багатотисячній відстані в роках, саме у вже сформованому вигляді в «творінні» корисливих служителів релігійних традицій і інституцій державної структури; і формувачів. Слід знати, що носіями духовних якостей в людині в кожній формації були очищені індивіди, як залишок чи результат збереження позитивних енергій на планеті. Тому ми констатуємо, що в першолюдях не було такої кількості негативних діянь, в тому числі і не було того означеного страху перед Природою, перед Всесвітом. У їх співжитті переважала гармонія. Тільки негатив породив недовіру, страх і саме носіям таких «якостей» для свого утвердження в соціумі необхідно було створення зародків

релігійних повчань, починаючи з тотемів, починаючи з створення суспільного інституту – сім'ї, роду..., держави. Так почалося розшаровування в людських відносинах в людських життях і сюди було внесено заміник духовності, починаючи поклоніннями тотемам до визрівання сьогоденної нерозберихи в бажанні кожного будувати свою релігію, тобто, своє бачення духовності. Це безглуздя, бо духовність є всезагальною і має одне джерело. Тільки людина з усієї Природи почала ділити. Поділ виник з можливості володіти кимось на основах особистої користі. Будь яка вигода, користь є індивідуальною і на сьогоднішній день це стало нормою, грязною нормою поведінки кожної особистості. Людство в своїх егоїстичних амбіціях прийшло в цей перед апокаліпсичний стан. Ці примари відчують багато, але все ж люди відмовляються розуміти внутрішнє – вони засліплені зовнішнім. Вони навіть Духовне вклали в суспільні рамки – в організації заміників духовного, в організації релігійних вірувань. Так не має бути. Коли людина не довіряє людині, то тут відсутній Бог. Коли людина зневажає іншу людину, то тут присутня диявольська вигода.

Вони керували через нам відомі релігійні традиції (через страх перед невідомим, через страх перед Всесвітом), грошима, політикою, маючи засоби і способи для маніпулювання фактами, чи створенням певного соціального еталону поведінки через моралістику і закони, через створення певного образу соціальної справедливості, через прихильність до порядку шляхом дотримання субординації між людиною і служителем церкви, між людиною і вчителем, між людиною і начальником, обіцяючи спокій, певний рівень забезпеченості, порядок і дисципліну. Можна сказати так, що це певний озвучений, чи ні вид суспільного договору між масою суспільства і тими, хто хоче управляти цими людьми. Це є певні взаємовідносини в суспільстві – між населенням і урядом. Звісно уряд є творцем ідей і проектів законів, інструкцій. Так як він є формувачем, то він перш за все відкрито чи приховано цими законами дбає про умови свого життя найперше. Переваги в уряді. Так ми бачимо, що виготовлювачем національних благ є народ, а розподільником і привласнювачем їх є політичне керівництво. Тут явний перекис доступу до національного і природного продукту. Вони не є керівниками, а по суті є експлуаторами, а інші є рабами. Знаємо, що в основі суспільного договору лежить рабська ідеологія і під неї створюються конституції, закони, норми виробництва, норми оплати.

І це рабство існує по сей день. Це хвороба всього суспільства і ця хвороба вийшла з сім'ї, як маленька структурна ланка цілого, і вона вигідна державі. Причина хвороби суспільства в тому, що нікому не дозволяється бажати і думати самостійно. І інша сторона цієї медалі, що якраз всі шукають того, хто б розпоряджався ними і вирішував за них життєві проблеми - служитель церкви, політик, представник держави. Це слід розуміти, бо в самій суті людини закладено стиль її поведінки – кожен дбає за себе. Навіть в сім'ї, батьки з маленькими дітьми намагаються чим скоріше навчити дитину зав'язувати шнурівки на черевичках, щоб відійти від цієї турботи. А можливо, тільки під час зав'язування дитина може подивитися на свою маму спокійно, подивитися їй у вічі, може організувати діалог, як об'єднавчий метод і спроби його зберегти. Зберегти ті духовні, психічні з'єднуючі енергії до яких тягнеться дитяча сутність.

Держава є органом насильства зі своїми законами, правилами, інструкціями; зі своїми арміями, міліціями, судам, прокуратурами, тюрмами; зі своїми школами, університетами; зі своїми лікарнями, аптеками нібито для нас, але фактично вони перебувають в їх підпорядкуванні і виконують вказівки тих людей, які знаходяться в змові проти основної маси суспільства - вони одержимі тим, щоб стати керівниками будь якою ціною і до того ниці, що всього досягають за гроші цієї маси суспільства. Сам інститут держави виріс з ілюзії, з ідеї, з вигадки - в ньому нічого немає людського - він «працює» проти людини, на лихо для неї і ніяк інакше. Політики роблять все, щоб людині не було добре і легко жити; одні напруги, одні неврози. Політики можуть існувати тільки тоді, коли люди живуть в жахливих умовах. І тоді люди мільйонами страждають хворобами і намарно - це справа рук змовників. Це їх ідеї, ідеї людиноненависництва. Вони не люблять себе, вони не люблять інших. Згадаймо, як вчив Ісус, але вони люблять керувати і гроші, а в гонитві за ними втратили душі. Їх навіть за визначенням не можна називати людиною чи найближчою тваринною істотою - мавпою - вони ракова пухлина людства. Вони навіть і тут можуть прикриватися загальнолюдськими цінностями з декламацією віршів з Біблії. Адже по суті людство є такою ж абстракцією, як і держава. Реальна людина, реальна річка. Ніхто не може побачити все людство, обійняти його, поцілувати, поговорити з ним, бо воно тільки слово, за яким нічого немає, але цим маніпулюють політики - в ім'я Батьківщини, в ім'я християнства ... і вбивають десятками, тисячами, мільйонами людей - а як же людство, а як же загальнолюдська любов - просто фікція і обман цієї прагматичної частини, які себе відносять до «владоможців» і тих, хто їх у своїй пристрасності підтримує - а це найбільша частина несвідомого людства, які сліпі і голі на панщину ідуть.

Ми вже з самого дитинства привчені до рабської психології натовпу. Однак кожна сутність хоче свободи дій. Немає іншого способу навчитися самостійного прийняття рішень, знаючи що він небезпечний, але вчитися необхідно. Відкидаємо все, вчимося заново хотіти, самостійно приймати рішення і самостійно діяти. Знаємо, що зробивши помилку, то тільки ми і тільки ми будемо відповідальні. У помилках нічого поганого немає - тільки усвідомлюємо, що одну й ту ж саму помилку повторювати небажано. Тільки зробивши помилку, до нас приходить розуміння, що правильно, а що неправильно. Просто знаємо, що іншого способу немає в пізнанні.

Чи цей паритет означеного суспільного договору дотримувався і чи дотримується, ми бачимо. Визначальним складником в формуванні державного апарату, механізму його діяльності є особистості, які накопичували ці знання і суспільний досвід, що проявилися в тривалому процесі у формуванні сім'ї, родини, роду, общини, нації, держави. Процес формування сім'ї, нації, народу, держави є творінням людського ума, людської сутності, бо і душа є цією реальністю. Одна реальність, як один Бог, один Ісус Христос, Мансур, як Тарас Шевченко, чи Ліна Костенко, як один Петро, чи Іван з однією душею і тілом в своїй єдності, з одним шляхом в пошуках себе. Кожен окремо несе свій потенціал енергії, сили, безмежних можливостей і обмежених потреб. Ми можемо сказати, що ці утворення є обмежуючим фактором індивідуальних можливостей і потреб, але не до кінця, бо розвиток суспільних відносин знівелює еволюційний розвиток людини, як носія субстанції душі, духу і приведе у зовнішніх параметрах до функцій персонального комп'ютера з його можливостями, тобто до вихолощення душі з живої істоти, як храму душі, що є індивідуальним і всесвітнім вічним носієм знань про нас і Всесвіт. Тому ми констатуємо, що окрема індивідуальність, чи особистість є неповторною на планеті Земля, як і відбиток пальця руки людини. А такі суспільні надбудови є певним стримувачем в цілому, але не в індивідуальному розумінні. Так ми бачимо зовнішню згоду, але наша душа, наше серце, наш Бог знає цінність істинних знань. Тому колектив був і є наслідком певного способу мислення, яке родить слово певного тембрового звучання, смислового навантаження слова, як психічної похідної. «Перш було слово і слово було у Бога, і слово було - Бог». В слово «Бог» кожен вкладає своє розуміння суті, своє бачення дії енергії цієї суті, може давати своє бачення, чи відчуття якісних характеристик суті (Сущого), може давати різні імена: Істина, Космос, Природа, Енергія, Розум, Всесвіт, Всесильний, Всезнаючий, Вседобрий, Всеблагий, Всемилолюбивий, Всемилолюбний ... Бог кругом.

Кожен задумується, можливо, читаючи, для чого такий контраст у викладенні думки, перескакування, відсутності логіки? Для того, щоб задуматися над своїм покликанням, над питанням: хто ми є і на що здатні? Ці питання і наші чи свої відповіді шукайте самі. Вчіться шукати відповіді, шукайте способи в прийнятті правильних рішень. Бо як би ми не хаяли керівництво, то ми його творці і тепер ми можемо зі знаннями творити таке, яке ми б хотіли мати вже зараз.

Жоден політик не хоче, щоб країна по справжньому розбагатіла - хоча вони й кажуть, що вони все роблять для того, щоб країна стала багатогою, але це тільки розмови і розмови про те, що вони працюють важче за шахтаря чи селянина. Вони не хочуть, щоб країна була багатогою, щоб люди жили заможнo і гідно - навпаки, вони все роблять, щоб люди жили в злиднях і виглядали, як собака у поганого господаря, пропонуючи субсидію чи соціальну допомогу в чотири гривні на квартал. Вони такі дурні, що навіть не усвідомлюють тих прокльонів, які гласно і не гласно їм надсилають їх піддані. Так, вони дурні, але вони і примітивно хитрі. Розумна людина не хитрує.

«Політик:

- Скажіть, як ви визначаєте, що людина ненормальна?

Психіатр:

- Ну, спочатку я задаю запитання, на яке середня людина відповідає з легкістю. Наприклад: якщо капітан Кук здійснив п'ять навколосвітніх подорожей і в одній з них був убитий, то в якій саме? Політик:

- Мм ... ну ... Не могли б ви поставити запитання на іншу тему? Я не дуже розбираюся в історії».

як і в економіці, як і в сільському господарстві, як і в питаннях будь якої господарської діяльності ...

Дурній людині завжди доводиться заміщати відсутність розуму хитрістю і підлими прийомами, які вони прикрашають словом - політика. Політик ще не людина, він тільки що прийшов з варварської громади в цивілізоване суспільство (це якраз основна причина, що столиці не продукують таких політичних «лідерів») і вскочив у крісло, не вміючи організувати економіки і

прийнятних суспільних відносин, але він вмів красти і навіть не красти, а брати, бо «працює» двадцять п'ять годин на добу - де і з ким? Вони навіть мають на меті, кожен - сидіти в кріслі вічно. Їх психотип дуже добре вивчений. Буває, що він іноді не при «владі» і без кабінету, то тоді він такий уболівальник за кожного, що, як говорила наша бабуся, хоч і до жопи прикладай, то не вкусить.

«Якось Ефіопію відвідала група вчених з ініціативи ООН. Вони провели дослідження і сказали королю: «Ми можемо поправити здоров'я Ваших людей. Головна проблема Ваших підданих в тому, що вони п'ють брудну воду. Ось чому вони хворі, сонні, не енергійні. Це дуже легко змінити - треба дати їм чисту воду». Ефіопський король їм сказав: «І після цього відбудеться революція. Я не хочу нічого змінювати. Нехай вони живуть так, як є».

Якщо люди бідні і голодні, то вони не можуть шукати шляхи поліпшення життя, вони не можуть прагнути до кращого. В чому ж тоді суть, що не можуть? Ми зупинилися при розгляді природи бідності душі. В бідне тіло посилається і бідна душа, бідна душа формує собі бідний духовний простір і бідне середовище проживання. «Завдання» політика – довести людину до духовної бідності через релігійні традиції, через державні ідеології, через матеріальну бідність. Політики можуть існувати лише за умови, якщо люди загнані їх реформами, їх законами в такий жахливий стан, що вони навіть не виявляють ініціативи для боротьби з ними, зважаючи на їх пристрасний спосіб прийняття світу. Дуже схожа ситуація відбувається в Україні. Політика Мойсея повторюється. Найчистіший геноцид нації і навіть не нації, бо сьогодні це наукове визначення до жителів України не може бути застосовано; це неприкрите знищення населення планети - біднота, безправ'я. А що стосується сучасної республіки, яка має колосальні природні багатства, доступ до яких мають керманічі за допомогою безправ'я і не розуміння масою населення суті коренів власності і коренів всезагальності для застосування і забезпечення своєї життєдіяльності кожним, чим і ввели населення в ще небачену злиденність. Одна з багатших матеріально республік соцтабору, одна з багатших республік Європи по природних ресурсах сьогодні є однією з найбідніших в центрі континенту. Ніхто не шукає ради, але ці знання присутні в голові постійно і у кожного. Рятуйся, хто як може і з чим може, але ж ми не бажаємо братися за реалізацію змін. Хай діти займаються, чи онуки, якщо доживуть. А чи не краще нам цим займатися, бо ми уже знаємо, як ці зміни реалізовувати. Чи не так? Людям слід усвідомити ці причини, усвідомити свої можливості в думках, словах і діях. Духовний потенціал кожного і всіх разом дозволить нам безкровно і без застосування негативних енергій набагато поліпшити умови життя.

«У одного політика зламалася машина і йому довелося зупинитися прямо біля інституту психіатрії. Це було, зазвичай, недалеко від його резиденції. Він довго крутився навколо неї так і сяк, але машина не заводилася. Коли він зовсім вже зневірився, з лікарні вийшов чоловік, глянув на його роботу, потім повернув один гвинтик і машина запрацювала. Політик був приголомшений.

- Я думав, ви божевільний, - сказав він.

- Я, звичайно, божевільний, - відповів чоловік, - але не дурень!»

Політики страждають своєю дурістю, але справа варта того в їх баченні. Майже розвалена на сьогоднішній день управлінська структура держави, зруйноване структуроване забезпечення населення необхідними речами і продуктами харчування, знищується освіта, яка готує дебілів з нормальних дітей. Наприклад, Японія взяла за основу радянську систему освіти. Ця держава високотехнологічна і знайшла, що радянська система освіти для їх держави досить практична і носить в собі багато корисних методологічних напрацювань. Ми не за радянську освіту, а тим більше не за сучасну, яка декларує відмову від тренування пам'яті, відмовляється від застосування методу швидкісного читання, а фактично без тренування пам'яті дітей система освіти буде тільки знищувати саму освіту, але найгірше, що цим вона знищує частину тих талановитих дітей, які можуть покращувати життя людства. По друге, відмовляючись від швидкісного читання, то фактично ми бачимо вже застосовуване швидкісне читання, швидкісну реакцію, ту відключену від життя концентрацію уваги дітей днями у дурненьких комп'ютерних іграх. Є хороші розвиваючі ігри, але чомусь в телевизорах, в прокаті системних програм блукають такі хробаки негативу, які зовсім не створюють умов для розвитку дитини, для засвоєння фундаментальних знань дитиною. Так у нашій мові досить багато слів паразитів, технічних термінів іноземного походження, але їх слід дитині запам'ятати кожне, і ще додатково вивчити їх змістове наповнення (яка дія під цим терміном визначається, яка прив'язка цього терміну до інших слів у реченні і т. д.). В підсумку діти виходять після школи менш розвинутими, з меншою базою фундаментальних знань, але вони

весь час напруженні в запам'ятовуванні великої кількості непотрібної інформації. Тобто ми говоримо про якусь незрозумілу політику цих наших політиків.

Чуть продовжимо цю тему. Наша баба вирощувала один сорт огірків і кожного року збирала зрілий огірок для насіння. Хороший сорт: добре плодоносить, добре зберігається, прекрасні смакові якості. Ні треба замінити на «голандські», на «польські», які не дають насіння. Насіння є кожного дня до сезону і не до сезону, але із мізерною зарплатою не накопляєшся. Тих, хто допускає такі сорти, втратив стратегію розвитку своєї держави, бо допустимо, що завтра нам не дадуть газу, насіння і ми є бідними, а будемо ще й голодні, Будемо просити смерті, але її не буде, хіба що вижити зможемо забравши в інших, в донецьких, в югославських, в сірійських – так саме туди нас сердитих дурнів і скерують. Все в турботах про підданих: якісь нові вакцини, нові технології, нові проекти, нові реформи, але наяву ми в один прекрасний день станемо дурними, без здоров'я, без насіння, без засобів існування.

Читалась одного разу байка. *«Ходить чоловік по огороді з вилами і штрикає землю, все намагається заколоти крота і знай собі бурчить: «Моя земля, я стільки років нею користуюся, маю право власності на землю, а він бач - вліз на мій огорог і точить землю, вивертає рослини. Знайду і вб'ю». А крім думає: “Все життя тут прожили мої предки і я тут живу, поїдаю шкідників, деякі корінці, покращую структуру землі, щоб краще рослинам було, то і корінців буде вдосталь. А чого цей ведмідь намагається мене заколоти? Це ж моя земля, я не йду до нього в хату, а він мою весь час руйнує. Корінців же і йому вистачить. Де тут правда? Де тут справедливість?»».*

Здається працює Верховна Рада, Уряд, маса інститутів і академій, які упорядковують наше спільне життя і дбають про перспективу, а в підсумку дожилися, що все зруйноване, ми стали бідні духовно і матеріально. Така маса господарників, така маса науковців з відлагодженою управлінською структурою привела свій народ до вимирання, якимось так тихенько, як той кролик. А все це роблять люди, які хотіли і кричать, що вони відповідальні. Не може кухарка заключати міжнародні договори про аеропорт, про Сумщину і Харківщину. А в чому ж відповідальність. Це не є державницька відповідальність, це не є сімейна відповідальність, бо вона є особистісною безвідповідальністю. Такі речі не проходять без відповіді. Кожен вжахнеться своїм діям при житті, а душа кротяча піде на тисячу життів під землю. Можливо задаватиме запитання, можливо міркуватиме

Багаті люди страждають – їм важко носити плоди чужого гідно не оплаченого труда, але справа варта того на їх думку, бо вони організували. Організація праці це теж труд і він оплачується. Ми ж не знаємо хто в Бога власник: чи той, що з вилами ходить, чи той, що під землею розпорядчі функції виконує. Не запам'ятовуймо поганого і не несемо цей вантаж з собою, бо непомітно цей вантаж потягне нас до низу, як та картопля в торбі. Тим же займаються і наші політики, маючи наші тіла і душі за предмети, за механізми, використовують для свого тимчасового звеличення. Мало хто з них утримується на цьому олімпі. Можливо вони залишать якісь матеріальні статки, але покинуть цей світ з бідною душею. Природа урівноважує енергію. Залишені матеріальні статки, накопичені з використанням негативної енергії через деякий час згоряють і принесуть шкоду їх тримачам, як в духовному, так і в мирському плані. Це є погане, це є минуле, можливо теперішнє. Бідні люди не можуть так сильно страждати, і вони не страждають, вони не можуть дозволити собі так багато страждань. Такий великий обсяг страждання можливий для нас тільки тоді, коли ми можемо свідомо дозволити собі страждання. Ті люди, які нічого собою не представляють; не представляють тих особистостей, які мають владу чи гроші, то вони не страждають сильно, їм немає за що страждати, вони психічно не прив'язані до великого обсягу речей у навколишньому середовищі, їм мало доводиться втрачати. Ми не можемо образити їх, адже вони вже стоять в задніх рядах, потоптані морально, матеріально обкрадені, але ми, політики, спрямовані своїм его вперед і вгору в цьому державному облаштуванні. Ми готові заради дрібниць життя воювати. Тоді як матеріально менш забезпечений заради деяких дрібниць життя готовий від них відмовитися - подумати тільки - на кілька таких дрібниць в житті зменшитися, ну і що. Таким чином його его не мучить і він не страждає. Багатий і «владоможний» готовий відмовитися від реального блаженства, аби залишилися за ними якісь уявні і не настільки важливі дрібниці життя - він високо оцінить свою мниму важність, якщо з його кабінету по процедурі не заберуть графин для води. Вони готові страждати в максимально можливій мірі, наскільки зможуть витерпіти, якщо це допоможе его.

Будь який політик може стати керівником, якщо люди нещасні. Тоді будь який дурень може стати нашим керівником. Якщо ж ми щасливі, усвідомлені, тоді нікому не вдасться схилити нас на свій бік обіцянками - тому що ми не потребуємо ніяких обіцянок - ми і так щасливі.

Політики обіцяють щось хороше в майбутньому протягом п'яти років, на протязі року, а тепер ще прискорили можливість стати нам щасливим - і це можливо... до 10 травня, до 6 грудня і все в цьому житті, а священник обіцяє нам ще щось хороше, навіть не знаючи що, в іншому житті, яке буцім то буде після смерті. І той, і інший продовжують роздавати обіцянки. Обіцянок бажають нещасні. Не захоплюємося обіцянками, бо в усьому є межа. Ми знаємо це з життя Мойсея і ми знаємо енергію обіцянок сучасну. Обіцянки не порожні слова. Якщо вони приймаються, то це трошки легше, але коли обіцянки політика викликають недовіру - стережіться, бо це страшний фініш. Якщо ж ми щасливі, то ми не підемо до політика і не підемо до священника. Адже ми вже щасливі, адже ми вже в раю. І тоді сама професія священника і політика зникне. Політики можуть прекрасно існувати тільки якщо люди живуть в жахливих умовах, тоді вони можуть «турбуватися» про підданих, як той вовк сіроманець про ягнятко.

Люди завжди страждали і сподівалися, що здійсниться революція і все владнається - проблеми зникнуть. Революції, війни, кризи приходять і відходять, а суспільство залишається таким, яким було завжди. Віра в міф про обіцяні реформи, про обіцяні зміни на краще - це найнебезпечніший вид віри. Вона принесла людині дуже багато страждань - куди більше, ніж яка б то не було інша віра. Міф про зміну полягає в тому, що можливо щось буде краще, що людина зможе поліпшити себе, що їй є куди прагнути, що вона зможе бути такою то, що існує якась надія - все це з незапам'ятних часів розбещувало людський ум до такої міри, що сьогодні цей ум не бажає будь яких змін. Змін бажають ті, хто хоче керувати і вони намагаються і роблять їх, залучаючи до певної міри і інших. Так всі заколоти, революції, війни, коли вони не торкають сердець основної маси населення, то це і є знаковими подіями - проходить, чи ведеться підготовка для зміни керівництва. Суть і систему «влади» протягом тисячоліть ніхто не міняє. Вона майже незмінна, тільки зовнішня атрибутика, тільки інші назви (не вбивство, а оборона; не демократи, то республіканці; не зеки, то політв'язні...), як той дід у знаменитому фільмі, тільки й міняв картузи...

А, між тим, людина вже тут. Людина завжди була тим, ким хотіла бути. Для того щоб бути, людина не потребує ніяких змін. Якщо їй щось і необхідно, так це розуміння і усвідомленість, пильність і чуттєвість, а не зміна. Становлення кимось не дає нам буття. Завдяки становленню ми постійно перебуватимемо в проблемах, в напрузі - бо становлення означає, що мета десь там, мета не буває тут, не буває зараз, що мета далеко. І нам доводиться прагнути до неї і все своє життя витрачати на це прагнення. Ми можемо продовжувати прагнути і все ж не досягнемо її, тому що мета тут і зараз, а ми шукаємо там і тоді.

Наше життя є реальністю в сьогодні, а всі уявлення про становлення є проекціями, ілюзіями в майбутньому. І проектуючи своє життя в майбутньому, ми продовжуємо не звертати уваги на сьогоднішні потреби. Це один із способів розбещеного ума для уникнення реальності. Сама думка про те, що ми неодмінно станемо кимось, веде нас від нашого сьогодні в житті. Цим користувалися політики, організовуючи кризи, революції, війни. Між іншим це справжня їх суть - обіцяти щось в майбутньому (наприклад, раю чи пекла). Суспільство не змінювалося, не змінювалися суспільні відносини, не змінювалися економічні облаштування - змінювалися тільки політики. І логічно з цього виходить, що якщо ми хочемо кращого суспільного облаштування, то хто буде за нього платити? Природно, ми - своїми фінансами, своєю кров'ю, своїм майном, своїми життями. І тому людина боїться говорити про поліпшення умов життя, про гідну пенсію, про гідну зарплату; вони не можуть навіть збунтуватися, вони не можуть навіть чинити опір. А якщо вони стануть опиратися, їх вважатимуть ворогами і посадять в тюрми, вб'ють. Але цей негатив в суспільстві народить нових політиків, які пообіцяють зміни і люди підуть за ними, віддаючи все. Проходить подвійна плата життями за цими обіцяними змінами. Так чи інакше нівелюються духовні цінності, втрачаються людські життя, ламається довіря. І ці зміни міфічні, бо жоден Христос, жоден Македонський, жоден Мандела не поміняли і не поміняють соціальний устрій. Ми у своєму невігластві можемо сказати, що міняють. Так міняють на рік-два, п'ять-десять, а далі те ж саме. Це ми так думаємо, що дещо міняється. Ні це ми змінилися - трошки звільнилися від негативу, від полуди очей, нам показали майбутні ідеї ми наповнилися енергією дії. Все це і створює в нашому естві відчуття полегшення.

Однак, якщо маса людства їх приймає, то їх уми і працюють над реалізацією цих ідей - і саме люди є тією силою, яка робить реально зміни. Христос і інші духовні месії не рятівники, вони не змінюють світ - вони показують, вони несуть знання про можливість зміни нашого ества і ми тоді звільняємося індивідуально, якщо приймемо ці Знання і тоді зміниться наше життя. Енергія змін на краще може вирости в частині суспільства чи в переважній більшості.

Політики запрошують потерпіти трошки, трошки постраждати, а нас тим часом тихенько грабують, принижують людську гідність, спонукають нести себе в жертву і люди приймають будь які приниження в надії, що, можливо, якщо не вони, то хоч їхні діти зможуть жити в кращих умовах. А змінюватися слід нам самим, тоді зміниться все – і, можливо, настане золотий вік. А суспільні відносини виходять від нас, матеріальні ресурси як були так і є в природі в достатку. Що нам заважає облаштовувати життя. Страх і лінь. Страх фізичний, страх психічний і лінь в пізнанні своїх можливостей. Ум не повстане проти тіла. Тіло не може увійти в усвідомленість. Душа спить і тільки іноді приходять в світ Ісуси Христи розбудити її, але безумці намагаються знищити їх фізично і знову політики та служителі церкви вводять людей в зачароване коло очікування змін. Ми не можемо врятуватися завдяки Ісусу. Ми отримуємо те, на що заслуговуємо, самі по собі, ми самі рятуємося, ми самі відповідаємо за це. Ми, або упустимо, або отримаємо, і відповідальні тільки ми.

Держава керується у своїй діяльності законом, але не благодійністю, не духовними пізнаннями. Вона всіма засобами і способами прагне забрати в людини вільний час, який вона, можливо, може використовувати на пошуки істинного свого покликання; не вчить і не піклується про зростання її духовності, бо духовність передбачає свободу, а вільною людиною важче управляти у своїх насильницьких і користливих побажаннях. Велику роль в державі грають з цією метою ЗМІ та її мережа телекомунікацій. Вони для цього організують різні шоу, сценарії в яких вміло запалюється нездоровий інтерес до вигаданої ними проблеми, і саме цим наповнюючи нас непотрібною інформацією з дитинства, долучаючи до мультиків, які пропагують насильство, обман ... в основній масі телепродукції; через батьків, бо ті вже мають сформоване суспільне світобачення; садки, школи, вузи з продуманою програмою зайнятості молодих людей інформацією, як способом відволікання людини від спроб пошуку смислу життя. А далі, користуючись все ж нашим інертним рухом за їхнім сценарієм, не даючи можливості вийти з цієї пекельної гри. Насичуючи нас інформацією, вони забирають в нас найголовніше - нашу духовну енергію, яка є в нас з самого народження і яка приймається нашим еством і тепер. Тому усвідомлено сприймаємо таку інформацію, відкидаючи, ігноруючи (але найголовніше, щоб вона нас не зачепила і ми її не взяли) негативну її частину, а якщо можемо, то сприймаємо позитивну, яка, як кажуть: лягла на душу, що є підтвердженням нашої готовності сприймати її і може бути підказкою для подальших дій.

Держава і суспільство вирішує через закони, правила, інструкції свої функції самозбереження системи і самозбагачення. Закон обмежує життя. Воно ширше, багатше за закон. Закон не є життя, а тільки його частина. Хто знайомиться із законом: юрист по обов'язку і злочинець по життєвій ситуації – обидва в очах решти стають лицемірами, хитрунами, обманщиками себе і всіх. Людина є частиною суспільства і хоче вона, чи не хоче, то всеодно вимушена користуватись законами і дотримуватись їх. Хоча, зазвичай, потрібно просто жити. Ми і живемо. Хіба ми думаємо, чи згадуємо закон – ні. Ми до нього звертаємось тоді, коли попадаємо в ситуацію, яку створюємо самі і яка є життєвою підказкою про порушення нами духовних цінностей. Досконалих людей немає, але є такі, які живуть цілісно, в гармонії з собою, з суспільством.

А основна маса людства заради видимого, зазвичай, показушного, пропагованого, чи очікуваного комфорту, або в безвиході, чи безсиллі у своїй окремості прилаштовується до цих законів із-за бажання уникнути неприємностей за свої помилки, чи їх можливість появи в нашому житті і саме тим втрачаємо основу того заради чого родилися – втрачаємо повну й абсолютну свободу творити своє життя в гармонії з іншими, мати від цього відчуття задоволення. Повірте, що це прекрасно, коли ми можемо творити своє життя!

Закон і ті, що його трактують не можуть визначити істини, суті людини. Вони цим і не переймаються. Те ж можна сказати і про релігійні традиції. Їх канонічні установки не наповнені життям, а наповнені заборонами в тлумаченні їх святих книг, життєвими обмеженнями і очікувальними обіцянками. Вони теж написані служителами церкви, свого роду політиками, для більшості, але самі вони їх не дотримуються через абсурдність тлумачень. Вся біда в тому, що релігійні традиції займаються суспільними проблемами, а не духовними у своїй більшості. Такі служителі є реальністю миру, які мають реальний вплив на мирське життя людства і ми маємо це розуміти.

Чи ми бачили, щоб злочинець, якого покарали, вийшовши з тюрми, помінявся. Можливо, міняється, але в яку сторону – він вже впевнений, що його помилка в тому, що його зловили, а не в тому, що він здійснив злочин. А «проживши» в камері зі злочинцями певний час, стає випускником цього тюремного університету, маючи певний запас «знань», як вчинити злочин і не

попасти до суду. Суспільство вже таку людину не приймає. Кому потрібен непрофесіонал. За три буряки попався. Йому важко знайти роботу, йому важко влитись в будь який колектив (навіть в той, який розпиває пляшку). Йому немає про що з ними говорити. Він готовий говорити з тими, що сидять в тюрмі, з міліціонерами, з прокурорами, суддями, бо в них є спільна тема для розмови. Вони розглядають різні версії, різні варіанти злочину. Всі їх думки про злочини. Одним платить держава грошима, а інші самі беруть, бо їм не дають. Хоча це один психотип людських душ і тіл.

А злочинець теж потребує уваги, милосердя, добра, радості, любові – він же частина нас, він частина тієї енергії, що і ми. Тільки в цих якостях містяться ці засоби, які роблять кожного із нас і суспільство свідомішим, добрішим. Цих змін ми не зважимо, можемо не побачити навіть за свій час перебування в суспільстві, але саме ці якості є тим, що ми сміливо називаємо проявами божественного в кожному з нас.

Пригнічуючи злочинність шляхом ізоляції злочинців, то суспільство стає більш злочинним. Енергія злочинця вийшла з нього і вихлюпнулася в суспільство - ми її засуджуємо, ми її смакуємо, ми збільшуємо їм охорону, збільшуємо людей для охорони громадського порядку, цілеспрямовано розширюючи інформацію і енергію негативу у все суспільство. Такий психотип прийнятний для суспільства, а певна його частина входить в очікуваний державою страх. Так все суспільство насичується злочинном і все наше життя стає пофарбованим злочинністю. Ми будемо думати завжди в термінах, комбінаціях скоєння злочину, про методи упіймання злочинця - все суспільство бере участь в створенні образу злочинця. Так саме в своїх думках ми формуємо енергію негативу - якимось так байдуже і безвідповідально. Думка зайнята цим, а не пошуком чеснот. І цей наш суспільний подвиг може врівноважувати енергетичний баланс і більш того - збільшувати. Чим більше суспільство пригнічене, тим більше в ньому буде злочинців - пропорція завжди залишається незмінною. Припустимо, відмовившись від міліції, прокурорів, суддів, то на цю їх кількість моментально збільшилася б кількість злочинців. Тому, що їх енергія виявилася б не затребуваною суспільством і вони б зайнялися знайомою роботою. Збільшення відбулося б з їхнього середовища і тоді держава вимушена б збільшувати штати міліції... Те й інше показує хворість суспільства. Починаємо лікувати через духовне. Тільки так можливо вилікувати людство.

Бідні стають ще біднішими, а багаті стають лицемірними.

«Кажуть, що коли Мойсей в гніві розбив вщент скрижалі з Десятьма Заповідями, кожен кинувся до них, щоб схопити шматок.

Звичайно, багаті і політики виявилися першими. Вони отримали всі хороші шматки, на яких було написано: «убий», «чини перелюб», «обманюй», «вкради». Бідні та інші отримали шматки, на яких було написано: «не», «не».

Закон деколи облагороджує життя людини, він же інколи спасає її життя і тут розуміння благодіяння деколи роздвоюються. Злочинець відбуває термін покарання в ізоляції від суспільства і знову, вийшовши на волю, скоює злочин. Якщо він скоїв злочин і не «попався», то санкція цієї статті і є тим новим терміном, протягом якого злочинець при певних обставинах знову назбирує негативну енергію (із суспільства і це його місія на сьогодні) до того часу (мається на увазі закінчення терміну санкції покарання), коли скоює новий злочин, чи знову опиняється за ґратами. Але, якщо він «дипломований тюремний юрист», то він коїть злочин, виплеснувши негативну енергію, звільняється від її критичної маси, але не попадається і новий термін збору негативної енергії приводить його до скоєння нового злочину. Так є, а може не бути, бо і злочинець, як носій душі, теж може побачити промінець смислу життя і задуматися над істинним покликанням в цей світ.

Чим ми можемо ліквідувати ці обставини, які створюють вбивць, злодіїв, гвалтівників і т.д. Особливо нічим - ні зовнішньо, ні зовнішніми діями, ні словами. Ми можемо своєю поведінкою, своїми посланнями і побажаннями йому щастя, доброти, милосердя підготувати його до його ж усвідомлення і потреби в цих якостях. Великий крок робить сама людина коли почне збирати духовні якості, ось тоді наша допомога їй вкрай необхідна. Мабуть їм важко побачити промінчики духовного, бо основна маса суспільства цим не займається, то як вона може підказати злочинцю шлях до пошуку себе.

Суд, як осуд виникає з видимих проявів зовнішнього і по них робить висновки і узагальнення. Суспільство не буде навіть судити частину суспільства. Бо підсвідомо знаємо, що одна частина почне судити іншу і отримаємо хаос, отримаємо процес самознищення. Воно так може трапитись у революціях, але наше розуміння цього процесу є помічним в усвідомленні негативних енергій і

дає кожній людині можливість творити добрі справи, творити позитив у нашому середовищі. Приєднуймо себе до цього процесу, бо саме цим ми створимо для себе кращі умови проживання і кращі умови проживання майбутніх поколінь.

Зовнішнє бачення злочину формується нами в наших правилах поведінки, в наших законах. Ми дивуємося кількістю злочинів, але забуваємо про ще незрівнянно більше число ніколи не виявлених злодіянь. Можна жаяхатися незліченною кількістю злочинів, які живуть в думках, які не сформульовані законами, чим впливають на життєві процеси життя людей і всього живого, а також вони цими енергіями беруть участь у знищенні всього живого на планеті. Давайте менше вивчати і розуміти ці закони, але починаємо жити чистіше і справедливіше!

Суспільство не може взяти на себе відповідальності за таке невидиме явище, як потоки негативної енергії, а тим паче ті, хто керує суспільством і суспільними процесами явно. Тому воно і пише такі загальні правила, загальні закони для згладжування суспільної видимої напруги, вводячи певні обмеження в поведінку, в слова. В думку поки не отримується. Не підконтрольна штука, хоча вона є найбільшим носієм енергії. Тому не випадково дана загальна характеристика закону і його ролі: закон, як дишло – куди пхнув, туди і вийшло, тобто скерував. А хто керує? – політики. Закон пишуть для більшості, для слабої (по їх визначенню) більшості, бо «сильним» світу цього закони не заборона, а помічник. Помічник, бо дає можливість законнику, політику держати в покорі більшість. Можливо, в цьому суть суспільних за-конів. Давайте разом поміркуємо..., чи потрібні такі «пастухи» отарі.

-Де вони будуть нас пасти (в Італії), чим кормитимуть (ГМО-добавками), як дбатимуть за нашу безпеку (силами НАТО)?

Не дарма суспільство організовувало для ума і тіла дні шахтаря, колгоспника, юриста ... Зазначені празникування є відображенням суспільної духовності в тому чи іншому регіоні за визначення тих духовних якостей, або негативних рис, носіями яких стали ці назви, в цьому виразі і в назвах храмових свят, як характеристик громадської духовності. Це є реальним відображенням зовнішнього і внутрішнього тієї чи іншої громади. Цим шляхом йде і церква. Дивимось день Варвари великомучениці, день Петра і Павла ... празникуємо, п'ємо, об'їдаємося і ведемо несуттєві розмови, одночасно вітаючи Петрів, Варвар ... Зокрема, в християнстві майже щодня є згадкою про мученицьку смерть подвижників віри і було б справедливо наставляти паству запаленням свічки і подякувати сущого за порятунок душ покійних і возвеличення їх смирення духовного в спільних молитвах, а ми розповідаємо про царя Ірода, навіваючи страх в карі через хрест, у спаленні на вогнищах інквізиції. Природа цих громадських днів у тому, що держава, нація, суспільство хоче заховати великі вбивства, великі спалення носіїв Всесвітньої позитивної енергії, а точніше, під цим словом у всьому тексті, ми розуміємо, як спроби руйнування позитивної енергії, але це процес відмови від стягання духовних енергій частиною пристрасного суспільства, відмови від потреб духовних, бо воно сліпе могутністю суспільних бажань, бажань, напруг, боротьби і чіпляє на цей день назву 8-е Березня, як Міжнародний жіночий день у виправдання жорстоких і підступних дій жінки цариці; 23-е лютого, як День захисника Вітчизни, якого свідомо завели на самогубство під Нарвою і Псковом; День незалежності будь-якої держави, як приховане спалення позитивної енергії через вбивства, аби заховати негативні сили у зміні суспільного ладу, і ця аналогія поширюється на кожного окремо. Цифра дати і назва дня ..., а запитасмо: чи змінилося людство від цих днів. Ми раді тим діям, які були в ці дні мук святої Варвари, Валентина (покарали за любов і стала жити любов з цього дня) ...? Ні. Природа приховування досить прозаїчна, як спроба красивою косметикою заховати дефекти обличчя і тіла. А хіба сутність помінялася? Ні.

Вони так поведуться, вони так думають. Згадаймо байку Л. Глібова «Вовк і ягня». Для сильного не потрібна аргументація. Він не думає про духовне. Він думає, говорить про матеріальне, про його кількість, то так і діє. Мішає людина – прибрати з цього світу. «Прав» той у кого більше таких огидних можливостей. Через те політики хочуть більше таких можливостей – можливостей для себе, для своєї вигоди, використовуючи наше мовчазне погодження (байдужість), або апелюючи своїми словесними аргументами до більшості, вимагаючи підтримки. Ніякий уряд, ніякий парламент не є за народ, ні для народу і вони не є народними міністрами, ні народними депутатами. Ці слова є тільки ярличками, фальшивими цінниками. Це вовки в овечих шкурах. Ця «народна армія, міліція, суди, прокурори, міністри, депутати є носіями негативної енергії людства і своїми законами і гвинтівками тримають більшість в покорі, в рабстві тіл і душ заради ілюзорного багатства через експлуатацію більшості для отримання надлишкових матеріальних статків. Це якраз та частина суспільства, яку ми означили, як володарів пекла. І ми є

їхніми творцями своїми енергіями. Вони, ці енергії, невидимі і тому ми емоційно відгороджуємося від «можновладців», навіть у цьому абзаці на рівні підсвідомості.

Сьогодні державні структури є втіленням негативу в очах більшості. Психологи і радники таких громадських лідерів від світу цього не піклуються про справедливість і правдивість для самої більшості, а гнів, образа, невдоволення більшості, проявлені у втраті до них довіри (15 - 30% голосів від усієї чисельності народу, які мають право голосу, для виходу в так звані лідери зовсім не є показником і є срамота називатися обранцем будь якої гілки уряду чи парламенту). Плюс сам духовний стан таких особистостей призводить до загибелі такого інституту, як держава. Нам відомі факти про зникнення певних державних утворень, або масове зникнення частини населення, народів в історії людства на тих територіях планети, які були центрами злочи. Їх негативізм сам їх і з'їсть, бо й він теж споживає продукти негативу. Від благосної їжі ростуть благосні дії. Концентрація такої негативної енергії в минулому є показником і природою накопичення в окремих регіонах покладів вугілля, газу, солі та інших мінералів - це і є матеріалізовані негативні прояви нашого духовного життя в минулому. Добуваючи їх, ми тільки зараз палимо ту негативну енергію, яку наплодили колись наші предки.

Політика накопичення матеріальних багатств світу у невеликій кількості людей не є природним процесом. Творцем задумано, щоб кожен добував свій хліб і до хліба своєю працею, тобто майже все людство займається дрібним виробництвом, щоб кожен отримував задоволення від своєї праці на себе. Людина має від цього задоволення, вона щаслива, вона таким чином з-бог (ом) (ами) і чує свою сутність, свою душу. Робота на когось є експлуатацією і саме вона є джерелом надлишкових прибутків окремих особистостей. І саме великий капітал зацікавлений у ліквідації дрібного виробника. Десять, сто колосків на полі з повними насінням істотно не збільшують урожайність поля, тому буде природно, коли на полі буде багато дорідних колосків і багатшою буде нива. Психологам і радникам можновладців слід передбачити, що для отримання високих врожаїв, для забезпечення продовольством всіх потрібно працювати в напрямку заготовки (підготовки) багатим духовним насіннєвим матеріалом для засіву поля (суспільства). Це буде природно і справедливо. Збереження балансу духу, як і матеріальних благ по всій території планети є тим процесом, що сприяє розвитку людства і конкретної людини.

«Священники, політики: вони великі, прекрасні оратори; вони великі мислителі, вони тчуть і прядуть дуже складні теорії та філософії, але вони не є істинними по відношенню до Бога».

Політика в кожному з нас. Вона в наших думках, словах, діях. Яке наше колективне проявлення наших внутрішніх президентів, то такий він є в наявності в самих публічних президентах. Тобто ми всі хочемо стати саме такими президентами, або тільки ті, які проголосували за нього. Мабуть, що більшість суспільства хоче стати такими президентами, оскільки кандидати не мають великої різниці в методах управління. Згадаймо тут і про результат нашої пасивності, її природу, яку ми розглядали раніше - свідомо, а хто на рівні підсвідомості. На несвідомому рівні вибираємо (вибираємо навіть не йдучи на виборчі дільниці, а вибираємо своїм малим рівнем духовної енергії, і підвищеним рівнем обізнаності нашого ума) таких же, як і саме процентне співвідношення по загальних зовні поданих ЗМІ результатами (15% >) і таким чином видно і поділ суспільства в його пристрасності в цьому ж співвідношенні, яке характерне створеному образу тієї особистості, яку вибирають. Зовнішнє бачення якостей і властивостей особистості наших суспільних лідерів і показує майже ідентичну насиченість кожного з нас якісно і кількісно тими ж якостями і кількісними показниками. Для розуміння свого розвитку нам якраз і дає це співвідношення цих показників - очікуваних і проявлених. Це якраз той психотип, той рівень духовності, або бездуховності в країні, який і показує нас такими, які ми є насправді. Тому, коли ми хочемо мати такого президента, як в іншій країні, то ми самі маємо бути носіями тих цінностей, які є в тій країні. А можливо, як просить душа. Але наші нові можливості президента дають нам реалізувати саме сокровенні свої бажання. А їх виявляється багато. Ось у чому природа зовнішнього і внутрішнього контрасту людини до президентства і після того, як ми стаємо ним.

Можна за деякими ознаками розрізнити народи висхідні та низхідні у своєму духовному розвитку. Старезному народу поняття лідера буде обтяжливим і непотрібним, бо цей народ ще живе в достатку, живе очікуваною ідеєю, і його самодостатність палає, але поступ буде йому не під силу. Запал явища очікуваної реальності залишив стіни міста здорового усвідомленого ума. Народ, якому ще може предстати сходження, буде мріяти про хороших правителів, але прийшов час народити їх у наших енергетичних мислеформах і позитивних діях для реалізації наяву. Трошки страшно, так! Нічого, це нормальне відчуття для пристрасної людини. Природа розвитку показує, що певна людська боязкість зростає перед новими позитивними змінами в облаштуванні

суспільного життя. Але водночас люди відчують психологічну потребу бути впевненими. Якщо у них під ногами завжди хиткі піски, це ускладнює їм життя. Життя досить важке таке, як є, - і понад те, усюди навколо невпевненість і невизначеність - усюди навколо питання без відповідей. Це дає купці підступних людей можливість прикидатися, що вони роздають саме ті товари, які нам потрібні - обіцянки в реалізації їх бажань. Але реалізовувати їх після приходу до керівництва ніхто не бажає. Тим самим залишаючи колишній статус виборця - постійні труднощі життя і одвічне бажання позбутися від невпевненості і невизначеності.

Придушення створює невидиму підступність. Ми починаємо брехати іншим, починаємо брехати самим собі. Ми починаємо знаходити способи брехати і продовжуємо брехати. І одній-єдиній брехні будуть потрібні тисячі інших видів брехні, щоб її захистити, підтримати. Так ми втрачаємо справжність, втрачаємо природність, спонтанність. Ми втрачаємо істину і довіру.

Єдина «якість», якої потребують кандидати в чертоги - це завжди бути попереду натовпу. Їм необхідно завжди бути напоготові, помічати, куди рухається натовп і бути попереду нього. Це надає натовпу почуття, що вождь веде його за собою - він тут, він з нами.

Пахану необхідно лише трохи таких хитрощів, щоб він міг постійно спостерігати настрої натовпу, бачити, куди він рухається. Коли починає дути вітер, справжній «вождь» ніколи не упустить свій шанс: він завжди виявиться попереду натовпу.

Єдина здатність, яка вимагається до таких лідерів - це здатність оцінювати настрої натовпу. Це не дуже важко, тому що натовп весь час голосно кричить про те, чого він хоче, куди він хоче йти, які він відчуває потреби. Їм необхідно тільки бути трохи уважнішими і скласти докупи всі ці голоси, оголосивши від себе. Люди це сприймають душею і бачать в такому підслуховувачу, як розуміючого і знаючого їх чаяння, тоді ніякої проблеми не буде - вони стануть попереду натовпу. Люди, знайте цю брудну технологію.

Натовп піде за якимось ідіотом, який не дбає про те, куди він йде. І ці божевільні люди панують в суспільствах; щось уже необхідно має бути зробленим. Людство як таке – не хороше, як і не зле, але один такий, приклад, Сталін, може звести з розуму, завести в ідіотизм цілу країну. Імена, слова, принципи, які ці люди використовують, щоб приховати свої безумство й глупоту, красиві, але вони бездуховні в цьому житті. Найбільше бійтеся тих, хто голосніше кричить, говорить красивими, чи іноземними словами – вони не говорять від своєї сутності. Їх слова виливаються не від Душі. Будьмо пильними!

І вони продовжують обіцяти все те, чого просять люди в натовпі, і вони знають, що ніхто не стане від них вимагати виконання цих обіцянок, їх просять тільки давати обіцянки, їх чекають. Ось такий психологічний виверт умів. Кандидати і далі продовжують давати обіцянки, не турбуючись про те, що одного разу їх можуть зловити і запитати про них. Та цього ніколи не станеться, тому що кожен раз, коли їх ловлять, то вони можуть почати давати ще більші обіцянки. Та й майже ніхто не пам'ятає після п'яти років попередніх обіцянок. Це другий суттєвий метод виборчих компаній.

У людей дуже коротка пам'ять. Хто пам'ятає, що ви обіцяли п'ять років тому? За п'ять років стільки води витекло в Рейні, кому тепер до цього справа? За п'ять років змінилося так багато. Не турбуйтеся, просто продовжуйте обіцяти більше і більше. І люди вірять в ці обіцянки - і що саме явне, що люди хочуть вірити. У них нічого більше немає, тільки надії. А де ваша гідність?

І ці «дупо дати» продовжують давати опіум, надію, і в людях виникає звикання до очікування гарного месії, хорошого президента - принцип спрацює - манеж рухається, бо попереду недосяжна морквина. Це свого роду наркотик, тільки працює на психіці людини, опіум працює для знищення будь-якої психіки.

Так, ми можемо залишатися нацією, бо це один з головних передвиборчих лозунгів, але немає потреби в тому, щоб надто серйозно ставитися до кордонів, які ми створили на карті. Вони існують тільки на карті, можливо, в умі, то не починайте бачити їх на землі. Їх там немає. Саме так ми стаємо сліпими фанатиками. Люди майже у всьому світі однакові, навіть по суспільних мірках.

Дуже добре, щоб було так багато націй, але немає необхідності в тому, щоб було так багато різновидів божевілья. Дуже добре, якщо люди можуть здійснювати поклоніння по своєму, молитися по своєму, почитати власну книгу, любити власних месій - в цьому немає ніякої проблеми. Але не робіть з цього проблему для інших людських істот. Це наша особиста справа. Вам щось подобається, ви віддаєте перевагу певному аромату - дуже добре; якщо комусь він не подобається, це не робить його нашим ворогом. Це справа смаку - у когось іншого може бути

інший смак. І відмінність не має на увазі протиріччя, це просто означає, що у людини інший спосіб дивитися на речі, відчувати. Таке розуміння світу цінне тим, що воно визначає той рівень духовного розвитку тих особистостей, які дотримуються подібних поглядів. Побачивши в нас інше розуміння світу, то це ймовірно вони побачили свою далеку перспективу і на підставі нинішнього стану страху злякалися і проявляють гнів і злість. Не похвальний і гнів, і злість, а похвальне вміння бачити. Згодом прийде і усвідомлення, бо духовний розвиток людини є його покликання на планеті. Прийняте нації і державне облаштування, бо вони дотримуються якихось забобонів, якихось законів і такий підхід реалізує якийсь порядок, як основу зовнішнього спокою і зовнішнього світу.

Люди вибирають тупих, мертвих людей, щоб ті стояли керівниками, тому що з ними ми можемо відчувати себе в безпеці. Країни ставлять при керівництві посередніх людей, тому що ті збережуть їх традиції, умовності, забобони. Вони будуть захищати їх насичуючи негативом. Замість того, щоб їх руйнувати, вони будуть їх посилювати і зміцнювати.

Безумовно, небезпечно призначати нерозумних людей на пости великої влади. І це стає небезпечніше і небезпечніше, тому що «влади» у них стає більше і більше, а розуму - менше і менше. Але чому це відбувається? В цьому є тонка логіка. Люди не люблять змін. Зміни важкі, зміни тяжкі.

Зробимо маленький відступ. Енергія в цілому нейтральна. Наука створює енергію, відкриває нові види енергії, але наукові відкриття потрапляють в руки політиків, а ті використовують їх в своїх корисливих цілях. Єдина мета політиків - війна. Наука стала такою складною в тому плані, що нам доводиться йти на уклін до уряду, або якої-небудь корпорації для донесення суті відкриттів енергій з пропозицією внесення їх в експлуатацію людством. Сьогодні на науку необхідні величезні кошти, і ми не зможемо бути вченим-одинаком, бо цілий інститут є кумами, сватами, зятями, синами і дочками міністрів. І в підсумку вони стануть авторами пропозицій і жадають гонорару. Ось звідки беруться «професори», аналітики, політологи. Часи Сократа, Галілея, Шоу відійшли в минуле.

Державне керівництво зацікавлене в соціальному гніті, в продукуванні рабської ідеології, в контролі за матеріальними ресурсами і цим займається майже весь період існування людства домінуючи над нашим еством в нашій окремоті. Закони, норми поведінки, моральні ідеї народжені суспільством і розвиваються, трактуються, застосовуються суспільством, хоча засадничі принципи морального життя людини, виходячи з її духовних потреб, засіваються в життя суспільства в цілому окремими індивідуальностями (святими, мудрецами, вчителями, пророками, месіями), які є носіями цих духовних моральних цінностей. Поступаймо, як велить Наша душа, а не наші бажання і амбіції. Бо, так звані керівники, такі ж люди, як і всі, але взявши на себе більшу відповідальність, то і слова і дії мають бути адекватними. Взявши пусту відповідальність тільки в тій частині, тобто тільки сказавши слово (пообіцявши), то і далі будуть в їх діяльності тільки пусті слова, а не дії і не творчі подвиги.

Могутність завжди «оправдовує» свої витівки – в крайньому випадку для тих, хто засліплений бажанням владарювати. Могутній і багатий, який думає, що гроші вирішують все, бо вони крім грошей і не бачать нічого, в тому числі, і інших людей з їх життями, з їх потребами, з їх можливостями. Ах, як хочеться згадати притчу про віконне скло і дзеркало ... Але нічого цього гроші не роблять. Якщо люди псуються у їх зовнішніх проявах, отримавши можливість керувати, то це означає, що вони такими були з самого початку вступу на ці щабелі пекельного підвалу до, так званої, влади. Вони просто не мали можливості проявитись в своїй негативній поведінці, поки не отримали ними відчутну, так звану, силу керівника, хоча такими були завжди в очікуванні, чи в певних діях.

Однак наскільки вони могутні, настільки вони і боягузи, будуючи укріплені особняки, замки, здавалось би, для безпечного проживання; будуючи мовзолеї, піраміди, гробниці для своїх брешливих тіл, які є матеріальною окрасою і об'єктом пограбувань, і справлянням природних потреб для інших. Хіба для цього ми покликані в це життя? Один боїться втратити можливість керувати, інший – гроші. Немає кому зазидувати, бо вони силою влади і силою грошей беруть в інших все, а потім бояться, що останні колись придуть забирати своє, бо у своїй пристрасті вони на підсвідомому рівні розуміють, що вони вклали сюди частину своєї енергії. Ми не акцентуємо якої. Така природа - страху людей, які є у керівництві і людей при капіталі.

Країна міцна, як суспільне об'єднання в її представниках (керівниках) через їх уміння корегувати економічний потенціал і через вміння керувати силовими структурами. Це є половина їх сили. Другою половиною їх сили є довіра суспільства до цих керівників. Порушення між ними балансу призводить до їх заміни. У випадку, якщо керівники опираються на силові структури в управлінні країною і суспільством, то це шлях до формування монетарних мілітаристських тоталітарних устремлінь, що в кінці приводить до вбивств, до війн. При втраті довіри суспільства до певних керівників процес закінчується вбивствами, хоча меншими і призводить до політичних криз, чи революцій, громадянських війн. Природа таких змін при втраті довіри носить духовну основу, а в першому випадку переважають егоїстичні амбіції керівної верхівки держави.

Країна не може існувати без міністерств, президента, чиновників, міліції, армії, але вона розвивається талановитими людьми, реформаторами, людьми надзвичайної творчої енергії. Аналогічне ми бачимо в будь-якому суспільному інституті. Наука не може діяти без вчителів, професорів, інститутів, академій, але живе і розвивається досягненнями геніїв, талантів, відкривачів нових методів і способів. Релігійна традиція, конфесія не може існувати без дияконів і церков, але силу їм дають пророки, месії, проповідники, мудрі люди, подвижники духу. Так і сім'я, як суспільний інститут, зберігається не тільки через підтримку звичаєвим правом, законами держави і регламентів релігійних традицій, а в основному за цвітінням любові, довіри і злагоди, або самопожертви, страху одного з членів сім'ї, чи їх всіх.

Людство поділене по расах, по релігійних традиціях, по націях, по країнах. Державний апарат, як уже писалось, ніколи не займається окремими особистостями, окремими індивідуумами. Він примусово підтримує мінімум добробуту, мінімум справедливості і робить це не із любові до добра, до доброти. Доброта чужа такому керівному апарату, бо у нього інші цілі. Державний апарат, перш за все, є орган примусу, є, перш за все, сила, яка зосереджена у представників суспільства конкретної країни. Суспільство має в собі різні форми самоорганізації, різні види правил поведінки, різні моралістичні установки і кожна країна їх формує в певні правила, закони. Хоч країни створені суспільством, але державний інститут здебільшого керує суспільством, не вникаючи в потреби окремих індивідуальностей, не вникаючи в деякі сімейно-побутові, колективні неузгодженості між особистостями, між особистостями і державним апаратом. В цьому їх притягуюча і відштовхуюча енергія і в залежності від потреб, чи бажань одне в одному, від стану ненависті, чи злоби. Це є присутнє у їх взаємовідносинах і розтягнуте в часовому просторі. Цей конфлікт цінностей кожної із сторін є нездоланим. Він то вибухає, то жевріє, але є постійно присутнім в нашій життєдіяльності. Хоча кожна із сторін має свої якісь якісні цінності, але в час конфлікту переходить саме на кількісні, розмиваючи точку агресивного дотику. На цьому психологічному паритеті і охолоджується енергія війни.

Президентом може стати одна людина, депутатами – теж обмежена кількість. Тоді для чого їм скеровувати енергію для війни? Після якої - вибори. І знову розчарування в нових політиках і у своїх нереалізованих бажаннях, а далі пустота душі, бо ця війна забирає енергію в душі на наші військові вибори. Ми самі себе палимо, руйнуємо, знищуємо в цій організованій керівниками передвиборчій метушні, в передвоєнних приготуваннях.

Ми ще не народили душами своїми такої кількості енергії, яка б родила таких індивідуальностей, які б мудро і справедливо управляли цим народом.

Бог засіває духовні цінності через пророків, месій відкрито, а Диявол грає на людських корисливих струнах потайки. В даний період він має достатньо сили для гри людськими долями через їх уми, тобто через його менших родичів в нас. Настав час, як говорять старі люди, час Антихриста.

Нарощування якості і кількості духовних якостей є внутрішнім і невидимим процесом, а розгул диявольських намірів видно в руйнації матеріального світу через виплеск сепаратизму на теренах всієї держави. Цей механізм: «Поділяй і властвуй» випробуваний вже давно деструктивними силами і знайшов добре підготоване підґрунття і в Україні. Духовні ж енергії несуть в маси єдність Всесвіту.

Ми тепер, як би переживаємо, так звану, «культурну» революцію суспільних цінностей. В результаті якої пануючі висоти освоює нова гнила духовно, так звана, «еліта» - еліта брехунів і злодіїв. Це вершок загнилого чиряка на тілі держави. Ці загнивші частини, тіло рано чи пізно відторгне від себе, бо вони брехнею (одне говорять, а роблять інше і протилежне) отруюють і одночасно очищують наше розуміння, а злодійством розшаровують суспільство, вводячи в обихід

нові життєві цінності, оволодівши засобами і методами втілення ідей, образів, думок і цих нових цінностей через телебачення, друковані засоби, індустрію розваг, систему навчання, створюючи видимість розвалу державних структур – ця псевдо еліта спідтишка створює умови для загнивання суспільства, але ж паличками гниття є саме вони. То хто має шанси на одужання в суспільстві і залишитися живими?

Мільйони людей почувають себе ідіотами в цій країні. А ми вже зупинилися на природі того, чого саме носії духовного – душі наші перебувають саме на цих територіях, але ж і в цьому є позитив, є шанс певного очищення. Люди відвертаються від масової інформаційної структури з її культом тваринного сексу і генодичних цінностей. Минулі добродіяння становляться неприйнятними і осміюються. А вони збиралися віками, бо вони є суттю будь якого життя.

Суспільно-політичні тенденції сьогодишнього хаосу активно плодять негативізм в житті і отруюють духовні цінності, роблять стіну між душею і суспільним умом і можуть створити ілюзію, що все може наш ум. Може спрацювати ця отрута подібно ложці дьогтю в бочці меду. І це ж такі процеси занепаду духовності не тільки в Україні, а і в цілому світі. Тільки Україна і Росія стали тією ложкою з отрутою, яку тримає бандитсько-масонська муха, що сидить на меду. Але ж помре суспільне тіло, то помре і суспільний ум. Хто залишиться на планеті? Напевне носії духовних цінностей. Це і є черговий прихід Ісуса Христа, в його заповідях, чи передень в зміні цивілізації.

Небезпека є і велика, але ще є і шанси для усвідомлення, є шанси у пристрасної частини суспільства через страх втратити саме цінне в людини – її життя. Бо такі люди в такому стані не повністю розуміють силу духовних надбань і способи їх нарощування. Страх в одних і духовні цінності в інших можуть спрацювати на позитив. Зрозумівши цю ситуацію, в якій опинилася їх душа і тіло, вони ж зразу отримують шанс на нарощування позитивних якостей, на таке бачення суспільної системи і систему зміни керівництва. Ми вже бачимо результати. Це не є критикою. Ми свідомі того, що в змозі виставити дорожні знаки про небезпеку, поінформувати про ситуацію на дорозі життя, даючи собі і іншим усвідомити об'єм роботи, усвідомити технологічний процес для очищення дороги від знаків, за їх непотрібністю, бо дорога і ми очищені для подальшого руху. Ця робота посилює всім. Очищуємо свої душі і направляємо енергію на творчі поступки. Це слово і для тих окремих особистостей у керівництві країною, щоб вони усвідомили цінність свого життя і цінність життя інших.

Політики – це та частина суспільства, яка наскільки піднялася в суспільному матеріальному видимому світі, настільки і опустилася (7) в духовному. Роздивляючись наше сьогодишнє життя в розрізі держави, то подивимося глибше. На сьогодні людству відомо, що найкращим способом управління державою був монархічний лад(можливо через часову віддаленість), який нагадував патріархічний лад сім'ї, родини, роду. Так, в різних державах були різні монархи, як колись, так і тепер в сім'ях є різний уклад ведення господарства і різний моральний мікроклімат взаємовідносин і в основному від того якими якостями, чи вадами володіє той, хто є головним в сім'ї, то і такий лад-злогода. І в цілому вони несли в собі і в країнах справедливе, більш-менш, управління, дбали за спокій в державі шляхом забезпечення гідним матеріальним забезпеченням. І це в цілому полегшувало соціальний тягар і зменшувало психічне напруження, бо у великій мірі знімало в багатьох питаннях правлячої ідеології відповідальність особистості. Однак частина суспільства в таких країнах шляхом революцій поспробувала керувати країнами і це давало їм певні особисті економічні вигоди. Вони не захотіли монархії. Ми розуміємо змістовне наповнення монархії у цих сказаних словах-складниках, бо такий же монархічний устрій був в СРСР, є в Китаї. Ми усвідомлюємо це як природу суспільного устрою, а не як проголошену особистість, бо і оголошені монархи влаштовували анархію, проявляли надмірну експлуатацію ...

Привабливість таких ідеологій, як монархія, як фашизм і комунізм, частково пояснюється тим, що вони дають можливість уникнути індивідуальної свободи і зняти з себе певну особисту відповідальність. З індивідуума як би знімається тягар відповідальності; відповідальність починає нести суспільство. Пристрасна людина подеколи що небудь робить погано, то має можливість завжди показати пальцем на державу, на організацію. Так виникає розмите рабство. Ми розслабляємося своєю індивідуальністю і в усьому покладаємося на державний апарат і його лідера. Так знову людина в своєму духовному розвитку йде трошки повільніше - в природному процесі еволюції. Коли це трапляється, то ми руйнуємо можливість досягнення вищого, ми зупиняємося, або частково повертаємося назад, як би в проявленому політичному відпочинку ми знову приймаємо природний еволюційний розвиток духовності. Цей розвиток досить і досить повільний.

Слід усвідомити, що таким шляхом розвитку йде дев'яносто відсотків людства і такий шлях їх влаштовує. Однак слід зазначити, що духовна еволюція індивідуума є тією краплиною води, які з часом формують струмки, річки і океани, тобто йде процес формування колективної еволюції людства завдячуючи пророкам, мудрим старцям... Тому ця кількісно переважаюча частина людства і не сприймає месій, пророків, відторгує їх із-за їх бачення майбутнього і невідомого цій масі блаженства. Ось у цьому природа неприйняття їх суспільством і сюди цілком підходить те прислів'я, коли благі наміри ведуть людство в суспільну суєту. Однак саме вони створюють умови для колективної еволюції духовності. Поряд з еволюцією Духу іде еволюція матеріального і суспільного, як середовище для духовного. Вони не можуть бути по окремішності. Колективна еволюція можлива, бо середовище створює умови для розвитку. Для колективної еволюції, для комунізму, крім створюваних матеріальних передумов, як впровадження ідейного бачення, має передувати в масі свій колектив індивідуумів чи певна насиченість людства такими індивідуумами. Це і є устремлінням людини, це і є її покликанням. Божественна воля зійде, і кожен з часом буде усвідомлений аж до одухотворення. Душа такої людини увіллється в Божественний Океан Енергій.

В, так званій, формі організації суспільства, як демократія, де відповідальність рівняється невідповідальності в тих осередках обумовленої колективної відповідальності еволюція призупиняється в своїй масі, але створюються при видимому розмитому рабстві і видимій політичній безвідповідальності керманців певна свобода вибору для еволюції Духу, що є умовою колективної еволюції саме основної маси людства, як завершальний етап усвідомленого духовного розвитку і відмиранням всесвітньої потреби в такій особі-індивідуумі, як людина. Цикл розвитку Природи з участю людини завершується і визначається цей етап, як проміжок в закінченні існування цієї цивілізації людства. Це досить широка тема, можливо ми в подальшому на цьому питанні зупинимось, але орієнтир фактично вже визначений і цьому достатньо підказок. Якщо розуміння цього буде розкрито у невідповідальному суспільстві, то це дійсно буде катаклізмом не тільки в середовищі людства, а й у всьому ареалі Природи. Так що слід констатувати факт, раз людство пішло шляхом усвідомлення себе як духовної особистості, то слід бути свідомим і результату. Велику стримуючу роль усвідомленості людства відіграє таке явище в психіці людства, як страх. Можливо, на даному етапі він в цілому грає позитивну роль, як фактор стримування.

Давайте відштовхуватися від наявного і збережімо еволюційний поступальний розвиток людства. Народонаселення зростає на планеті і вже більше потрібно людей для управління державою. В суспільному облаштуванні вже стали брати участь різні групи за різними інтересами (але це тільки зовнішня видимість, бо їх внутрішня суть у всіх однакова). Між ними починаються війни. Вони організовують кризи, революції. Як показало життя – колективне управління дає можливість управляти державами безвідповідально, бо така гра в короткочасну демократію-розкрадію до певної міри влаштовує «владу передержавних». Вони міняються як постові на посту. Постояв трохи, нажирувався і йди пободраствуй і відпочинь в караульному мастьку, а потім знову на пост міністра, губернатора, сільського голови. Це не є суспільна еліта держав – це є певний політичний клуб-каста жируючих, відпочиваючих і недоруканих в цьому житті, а в наступному житті їх душі будуть проживати в тілах серед каст індійських недоруканих-відторгнених.

У цьому періоді на посту вони є ядром політичного життя політиків, а не суспільства. Суспільне життя правителів облаштовує для всього суспільства, а політик облаштовує життя для політиків. Просто поспостерігайте політиків у світі - коли одна партія при владі, протилежна партія створює проблеми в країні. Вони - порушники закону, вони організатори революцій, а партія, яка перебуває при владі, продовжує насаджувати дисципліну. Але як тільки вони відсторонені від влади, проблеми починають створювати вони. І як тільки до влади приходять протилежна партія, вона стає стражем дисципліни. Всі вони - призвідники проблем для тих над ким вони у стані володіння.

Політики говорять обіцяючими словами, але практика показала, що ці публічні обіцянки найменше виконуються, бо оголошувачам потрібно реалізувати свої особисті запити (саме для цього вони прийшли в політичний клуб) і задоволити деякі запити «смотрящих», бо «труна» може випасти з їх рук без цього.

Духовних політиків не буває – це просто несумісно. Не можна одночасно бути мамоною і праведником. Навіть ідейні політики, як певні рушії суспільного розвитку, є непридатними для цієї цілі. Так вони є хоча б аскетами в матеріальному плані, але їх одиниці. Це фанатики. Вони просто виголошують тимчасово вигідні лозунги для тих негідників, які згуртувалися для того, щоб

стати керівниками в країні, а далі вони затираються новими «лідерами», або допускаються до матеріального суспільного корита для пограбування свого ж народу. Вибір за ними. І буває по різному. Ми не хочемо описувати навіть цей механізм поділу того, чого вони не гідні. Хоча людська психологія має пройти через ці обмани, через розуміння у стражданнях, бо тільки пізнавши цей негативізм, люди зможуть почати пошуки реальних потреб, потреб до яких вони були устремлені з самого початку. Вони страждали і страждають, не розуміючи природи суспільної структуризації. Їх цьому вчили віками. Тоді люди пристають до слів ідеологів змін, які проголошують певні матеріальні чаяння певної частини суспільства. Тому, якщо таких ідеологів бунтівна хвиля змін виносить на гребінь суспільної політики, то вони стають диктаторами у всьому. При диктатурі навіть думати про будь яку свободу не можна: буквально у всіх сферах життя, починаючи з сімейних, колективних, трудових, сусідських відносин. Ось у цьому їх небезпека. Ми не чули, що проголошувалися хоча б якісь духовні потреби людства. Люди живуть в страху і вони не можуть приймати у своє життя Божественність.

Хоча значна частина суспільства про неї і не думає, бо їх думки, їх надії показують їх лідери, як викристалізовані їх чаяння суто із сиюминутних вигод. І ця частина політиків не є ідеологами, а є грабіжниками, бандитами, воїнами, які грабують все суспільство. Крадуть і природні багатства у своїй жадібності, як той, хто голод переніс, бо він їсть із відчуття постійності голоду. Вони можуть проводити пограбування публічно і тихенько під надумані програми, чи під створеними паханськими громадськими організаціями нагляду чи волонтерства. Діючи, як ті злодій-домушники, бо розкрадання є продовженням політики війни. Це тип людей, які не насичуються до самої смерті, вони не можуть зупинитися у цій створеній ними системі. Їх ум уже є проявленням суспільного гегемона в їх божестві – Дияволі.

І якщо ви відчуваєте потребу в справедливості, доброті, то відходьте досить далеко від таких носіїв диявольської політики. Бог не носив і не носить меча, не є грабіжником, не є джерелом для закликів до перемог, не є ініціатором поділу міжконфесійних релігійних традицій. Але наша байдужість, відстороненість є помічною Дияволу в його лиходійствах, а наша допомога політикам є ознакою належності нас до цього кагалу. Просто ми ще досить маленький чортик.

Ми не хочемо переконувати, переробляти цими словами будь кого: ні політиків, ні їх прихильників. Ні тим паче не є закликом до непокори, бо непокора теж є видом боротьби. Де боротьба – там відсутній Бог. Де боротьба, то це танці Диявола. Для такого розуміння слід духовно вирости саме на таких проявленнях суспільного дерибану. Ці слова для розуміння суті цього процесу, для розуміння свого покликання, бо якщо ми живемо для політика, для політики, то до Бога ми однозначно не йдемо. Тому ці слова для тих, хто відчув поклик, відчув потребу йти до Бога – і таке розуміння дасть звільнення від тієї політичної метушні, яка живе в ейфорії обманів, самообманів, грабежах, насильствах. Тоді єство може сприймати і приймати духовні істинні пізнання себе і це є тим наріжним каменем духовної світобудови.

Суспільне облаштування життя в країні передбачає організацію економічного і морального мікро і макро клімату для всього суспільства, а в політиці життям рухає вигода, користь окремих груп людей. Шлях цих душ веде їх до повної деградації (вони ж тільки дивляться в дзеркало протягом 24 годин, яке стоїть в них в кабінеті), якою вони в агонії захочуть отруїти всіх, йдучи кагалом до зникнення цивілізації. Вони вже є непотрібними для духовного розвитку суспільства. Негативізм сьогодні береться за основу життя багатьма і це є неправильним і не Духовним.

Тому ми просимо: в своєму житті надіятися тільки на себе і Бога, починаючи з очищення духовного і матеріального через надбання духовних якостей аж до входження нашого єства в стан розуміння своєї самодостатності і прийняття матеріальних статків від Природи, Людей, Всесвіту. Повчально углядіти умовне роз'єднання процесів дії ума і душі. Ум йде по слідах умовного мислення і повторює наспівані суспільні поняття. Але серце, навіть слабке і невірнорозважене, зберігає крупичі Істини. Там, де мозок знаходить підкріплення у запереченні, там серце, хоча боязко, але все ж тріпоче радістю при близькості можливості явища позитивного рішення.

Старець Никон (Оптинський) в часи свого проживання:

«Благодіяльна Європа навчила нас зовнішнім художествам і наукам, а внутрішню доброту забирає, чим порушує істинну віру; гроші до себе притягує.

Бо війна по суті іде в душі». Його думка актуальна і сьогодні.

Допоки ми в своїх серцях не усвідомимо тих проявів, якими володіють наші керманичі (бо їх ми частково бачимо і чуємо про їх не зовсім хороші справи, а головне, що ми відчуваємо їх

несправедливу діяльність), а навзамін не наростимо душевних божественних якостей в серцях своїх, то кінця цього хаосу, війни ми чекатимемо до свого скону. Таке ж абсурдним бачиться наше чекання хороших, дбайливих і справедливих президентів і урядів. Творімо любов, мир, злагоду, прощення, доброту, милосердя в своїх душах, в сім'ї, на роботі, на вулиці, в лісі... - і мир прийде так непомітно, що ми у своїй суєті і не встигнемо помітити і не встигне до нас прийти думка, що це ми його сотворили своїми маленькими кроками.... І скажемо, що це Бог почув наші молитви. Не чекаймо, а з цієї миті починаємо, бо розуміємо, що ми є носіями цієї енергії – і поганої і доброї.

Ми продовжуємо цю тему не для ганьби когось, не для вказування шляхів поступу і розвитку всіх – від пастуха до президента, а для усвідомлення ситуації і най Бог наш нам підказує як далі нам усім жити. Бажаємо всім, всім щастя!

Ці революції майдану, ці котельвні вбивства скидають нас до рівня каналізаційних відходів і ми можемо там опинитися, бо ці жертви під Іловайськом, Волновахою ... є для того, щоб перенаправити суспільну напругу мас на цей вигідний вид бізнесу для ... Це не є військові потуги в захисті держави, це є політика і бізнес уряду і президента, які граються людськими життями, почуттями і відчуттями, як з одного боку так і з іншого боку блок-постів. Це є ненормальним спеціально будувати збройні сили, рити рови, як сусідом будувати високі огорожі, як утримувати в себе охоронця, чи стати самому частину часу охоронцем, а не займатись творчою працею. Це є способом під шумок пограбувати бюджет із спец статей і статей цільового використання, соціальні виплати, знецінити рівень пенсій і зарплат (в три рази!!! – Боже мій!). Якщо назріє ситуація, то країну не захистять будь які збройні сили і тим паче рови. Якщо назріває ситуація, то сусіда і за огорожею вбивають, і як показує практика самі охоронці, чи з їх допомогою. Куди ми йдемо? Куди нас баранів, свиней ведуть – в іс-тори-чну прірву. Узріймо свою сутність, просимо!

Хіба Росія хоче загарбати Україну? Ні. Це, можливо, наше керівництво заплатило гроші керівництву Росії, щоб ті почали перманентну війну, тобто створили її видимість, і заплатили ймовірно по згоді Європи, Сінаю і Америки підвищеною ціною за газ – і люди платять від безвиході..., чи приймають за безвихідь. Таким договором ліквідується центр негативних енергій в центрі Європи. Україна стала виливати свій гнів, який зберігався в людях, у революції. Перші потуги революцій були сплановані і підтримані бажаними влади, але цим дали людям ілюзорну можливість побачити силу. Так, вона хаотична в своїй основі, але керівництво чи ті, які хочуть поміняти це керівництво використали цей підйом. Однак, утверджуючись у в керівних ешалонах, їм хочеться там залишатися чим подовше, і був придуманий тактичний хід. Скерувати весь гнів, який стікався до центру, на окраїну, в інше не менш озлоблене середовище –Донбас. Таким чином створено вогнище військового протистояння на території України. Керівництво при допомозі медіа на цей конфлікт чіпляє гасло національного патріотизму і сюди потекли людські ресурси в добровольцях, які і становили для керівництва небезпеку. Ці добровольці – це особливий психотип людей – вони воїни, вони не будівничі, вони не миротворці. Так перші ешалони держава направила примусово з строкової ненавченої армії, щоб психологічно зацепити за мнимий патріотизм і гордість всю державу іловайськими подіями... Так був всліпу прийнятий національний патріотизм для захисту рідної країни. Так було і в минулих століттях, але там прикріплювали чутливий релігійний фанатизм. Таким чином цей національний патріотизм з майданів потік в Донецьку і Луганську області. Сюди почали стікатися носії національного патріотизму з усієї країни. Політики раді, бо туди поїхала вся та активна маса незадоволених, яка готова вбивати членів уряду, членів верховної зради. А так хай там голодні і холодні гинуть. Цим керівництво розв'язало собі руки від постійного очікування революції. Водночас, ймовірно, можна наживатися особисто, бо суспільство заплатило і платить за договір і далі платить суспільним бюджетом, військовим збором, волонтерством, формуючи і утримуючи воїнів із цих коштів. З цих коштів дає соціальні гарантії на довгі роки. Але найбільша ціна це життя. Хто думає і чи є якісь напрацювання в ім'я спасіння людських життів. Такого не спостерігається.

Так арена Донбасу вирішує три таких глобальних питання: скерувала активних носіїв негативу для самознищення на окраїну, заробляє особисто кошти і тикає нас носом – подивіться на своїх душевних і тілесних калік, так як би негласно запрошуючи: «Остепеніться, бо нічого кращого не отримаєте!». Відкрито заявити ще бояться, але все роблять для реалізації цього свого побажання. Якщо ми погодимось з таким визначенням, що ми «бидло» і цим станом в речах і словах, але краще не говорити і не діяти так, а тільки піти самотійно на кладовище загодя... А якщо ми позиціонуємо себе як творця, то творімо молитву, творімо словом і в діях, то це і буде Божественним шляхом і буде людяним шляхом.

Ми вже писали, що в основі слова – політика, закладено дійовий рух негативних корисливих енергій. Інакше ці військово-розграбункові дії горе керманичів не назвеш. На Донеччині назбиралось стільки злоби на керівництво (незалежно від того, які політичні сили були в ній) і яка створила ті умови, якими скористалися зовнішні сили, можливо це були передмінські дипломатичні домовленості. Хоча може саме це і відстрочило остаточний поділ України, який мав би початися демаркацією кордонів з Києва. Хочуть донеччани жити самостійно, то дайте їм можливість, якщо їм буде важче жити у виокремленості, а в нас буде кращий рівень життя, то вони знову попросяться до цього суспільного утворення, яке називається Україною. Люди у своїй безвиході, у своїй пристрасті ладні бігти будь куди, аби мати гідне людське життя і мати певний суспільний спокій. Державні мужі!, працюйте над цим, а не над збором коштів на війну і її атрибути ..., а? не хочеться? ... Коли вже масам не буде що втрачати, то і ви втратите і бізнес, і можливість керувати, і життя. Цей сценарій розподілу розпочато з майданів і якби було свідоме керівництво, то ще тоді, до їх початку, можна було починати діалог з суспільством. Цього діалогу ждуть люди і сьогодні. Не бійтеся людей в масі – вас вб'ють такі ж як і ви, можливо, чужими руками. Дбайте про народ і він спасе вас – не вас, то хоч родини.

Моліться, щоб наші можновладці не змогли далі робити на цій колотнечі, на цих смертях свої бізнесові оборудки з нашим бюджетом і тими грошима, що збираються людьми і діаспорою, які ми не знаємо де діваються, але воякам не доходять. Всі війни, які відбуваються будь де у світі є певними бізнес-проектами, тобто, є засобом збагачення певної групи «людей», як процес перерозподілу матеріальних цінностей. Ця війна назрівала давно, але жадоба грошей усіма і особливо власть передержаними знехтувала інтересами Донбасу (відсутність робочих місць, низький рівень соціального захисту, розвал інфраструктури міст), залишивши їх сам на сам у вирішенні найнеобхідніших умов для проживання на фоні нуворишного збагачення, а також з допомогою деструктивних сил привело до соціального вибуху в емоціях і в діях.

Духовні цінності відійшли назад. Війна і гроші не роблять миру і спокою, а тільки духовні наші спільні надбання – і тих, хто там проживає і в тих, хто війною хоче навести там порядок. Природа такого «порядку» - це фізичне знищення майже всіх, чи то зі сторони української влади, чи зі сторони російської влади. Ці люди самі себе прирікають на знищення. Бо, якщо ум з тілом хоче в Росію, то вони в змозі це зробити, але вони своїм єством попадають в інший природний духовний ареал місцезнаходження (обитання), який їх же дію умів і душ можна пояснити словом – асимілює там, тобто, розчиняє. Чого не йде масове переселення частини суспільства на територію Росії? Бо частину з них не пускають туди їх же душі, душа цієї території, а іншу частину туди не пускає наш жадібний ум із-за можливої втрати житла, дивана. Одиниці так роблять, йдучи в одну, чи іншу сторону – і живуть. Дбати маємо не за надбання ума, а за душевним покликом, то і душа подбає за тіло. І ми вже потім, після переселення, бачимо, що ми на світ і себе дивимось з позиції духовних енергій, які є в цій місцевості, де ми маємо можливість проживати. Таке бачення природи асиміляції людству відоме давно. Однак, коли ми своїм умом повстаємо в своїй злобі на владу, на оточуюче середовище, тобто повстаємо проти духовного ареалу свого місцезнаходження, то природа відторгує нас в духовному плані.

Людина своїм умом може переселятися, але посилається людина саме в цю місцевість її ж енергіями до тих енергетичних потоків, які тут переважають. І її ум має це розуміти, що це найкращий для нашого єства ареал для нашого ж духовного розвитку, а відповідно і для тіла. Не є випадковістю наше життя в цій місцевості в цей і саме цей час тут – ми цього потребували для свого ж очищення, чи грубо сказавши – заслужили душею і тілом, але ум не погодився з цим і взяв собі на озброєння злобу і гнів, збираючи його сюди з усієї України і світу – і так в цю місцевість приїжджають носії цих означених людських властивостей. Норм і правил в агресії немає, як і в будь якому житейському виді діяльності людини. Навіть юридично, чи фактично відійшовши, чи приставши до іншого середовища, як результат дії нашого ума, то до кінця життя цих тіл їх душа буде мати неспокій, який може передаватися і тілу. А ум продукує думку: «Якщо не нам, то хоч дітям виберемо, виберемо краще майбутнє, а для цього трошки потерпимо». Так не є, бо ми створюємо ідею майбутнього. Ми не можемо знати, яке середовище проживання ми підготуємо своїм гнівом і злобою через двадцять років для дітей. Ніхто не знає, чи краще ми цим робимо для дітей, чи гірше.

Мойсей сорок років водив євреїв по невеличкій пустелі з надією змінити світоглядні позиції народу, але так не сталося. Цей народ не має душевного спокою по сей день, розсіявшись по всьому світу у своєму прагматизмі, але не із-за духовних устремлінь. Їх неспокій відчувають і ті, які і тепер живуть поряд і вбачають саме в євреях джерело небезпеки і зла, відчуваючи їх тривогу,

хоча в окремість євреї має такі ж шанси духовного розвитку. І багато серед них є досить мудрим, духовно багатими людьми.

Якщо дивитись з сьогоднішньої позиції ума, то, що ми можемо сказати, що своїм гнівом, злобою за двадцять років створимо для них ареал духовних цінностей – щастя, любов, мир, злагоду. Можна, а що для цього нам слід почати продукувати? – саме духовні цінності, то це перші кроки до затухання війни. І коли ми зазирнемо глибше кожен в себе, то і потреби їздити, воювати не буде. А тих, хто переїде і їх потомство народжене в новому суспільному ареалі отримуватиме і душі відповідно до цього ареалу для найкращого комфорту в своєму розвитку. Така половина природи війни, бо друга схована нами в нас, в нашій зlobі через нереалізовані надії і бажання. Ми збираємо гроші для вбивств, ми набираємося негативної енергії в зlobі, ненависті, гніві і хочемо миру. Так не буває.

*Ангели говорять ...
Ми бачимо розгромлені міста.
І нам здається, - все це сниться,
Снаряди, БеТееРи, і тіла ... тіла,
Та погляди від горя божевільні.
Сирих підвалів темнота
І злякані дитячі очі.
І шок – що ти державі є ніхто,
Маріонетка в іграх можновладців.
І сотні сивих матерів, і тисячі убитих – просять!...
Хай висохнуть дитячі сльози!
Послухайте – це Ангели говорять. А Волошина.*

(І щоб висушити згорьовану дитячу сльозу,
Встаньмо до молитви і труда,
Позбудьмось того осудливого слова
І нашого думкового словоблуду ...)*

Будьмо свідомі, що телевізор, радіо використовується владою з обох сторін протистояння для множення зlobи, ненависті на окремих фактах, щоб розжалобити нас через деклароване милосердя, а тим часом роблять все для продовження цього бізнес-проекту, який до речі теж несе позитив, бо несучи біду конкретним людям і все в більшій кількості, то з кожним днем приходить усвідомлення непотрібності війни і розуміння, що тільки любов, доброта спасе мир і дасть спокій громаді і кожному в окремість. Кожна сім'я переконалася сьогодні, будучи позбавлена роботи, позбавлена гідної зарплати, посилами на смерть, що держава не думає за життя кожної окремо людини, чи декількох.

Зробімо перший крок – не дивимось телевізор, комп'ютер з їх «новинами» і ток-шоу, не читаймо газет, не йдемо на вибори, а стаємо до молитви і до творіння добрих справ. Скажіть, хто в ненависті, чи зlobі може бажати миру і доброти; хто стоїть перед вибором, то чи має він спокій??? – мабуть хвилюється. Хочемо війни, то війна і відбувається, хочемо миру, то починаємо творити доброту. Живімо так, як підказує нам серце, душа, бо з цієї території, де ми проживаємо нас ніхто не буде переміщати, а правити нами будуть ті, яких ми самі гідні. Не рівняймося в своїх думках, словах і ділах з тими «державними мужами», хто держить сьогодні держави лопат біля казанів зі смолою в очікуванні нас.

Бачення частиною суспільства духовних цінностей і бачення частиною суспільства вигод матеріального світу веде до громадянської війни, братовбивчої війни, до вбивства собі подібного. Ці дві складові виносяться деструктивними силами на вершину суспільного бачення і цим маніпулюють нашими душами і маніпулюють нашими умами. Подивимось, як новий парламент, «нові виконавці» наплодять нових ініціатив (реформ), якими взбудоражать суспільство, і вони вже тоді «організують протести» серед активної частини населення і побічно у всій державі наплодять через ЗМІ гнів і зlobу, тобто, агресію, яка і є їх крайньою потребою їм для продовження війни-бізнесу, як той керосин для лампи. Чим досягають три цілі: в каламутній воді легше ловити грошенята з казни від збільшених податків для мнених загроз, які і підтасовані ними; сконцентрувати увагу народу на їх «головній» меті, тим самим відволікаючи маси від творчої праці і від пошуків шляхів мирного врегулювання міждержавних і внутрішніх провокацій; і третє — позбавити життя співгромадян, бо гроші вже за це отримані. Так було у світі не раз – такий спектакль ми

спостерігаємо і сьогодні. Все в наших руках, тож очищуємось душею і тілом і у нас є шанс жити щасливо і мирно. Просимо, усвідомте, що мир, злагода, любов, доброта, милосердя є в кожного із нас і цим займаємось, тоді і буде спокій в кожній сім'ї і в кожній державі. Коли ми займаємося улюбленою роботою, то нам ніколи думати про війну, а улюблена робота окремого члена суспільства збогачує саме суспільство. Вступаємо на цей творчий шлях з добрими думами і до нас прийде задоволення в мирі і радості.

Коли це до осені (20) заспокоїться, то ми зрозуміємо, що ми живемо, як і жили, але, що найцінніше, то це усвідомлення полегшення, певного звільнення від негативу і живемо більш духовно в індивідуальному розумінні, а це і є позитивом для цілого народу. Всі хочуть жити, а для цього є потреба в мирі. Хто хоче вбивати і бути вбитим, той спішить до автомата, кидаючи сім'ю і плуг. Просимо, не беріть частину тієї ганьби від тих, хто організував і організовує цей недолугий позор для мирної нації. Той, хто силою влади, силою грошей, обіцянок посилає, чи спокушає громадян на вбивства носив, носить і буде нести за це відповідальність перед Богом за їх душі, бо zdegradували душею, а, можливо, вони приходять з такою душею дикаря в цей світ з попередніх неспокійних світів і хочуть нав'язувати свої по-рядки цьому більш-менш спокійному суспільству. Посилання для засіву любові, доброти (Ісус Христос і інші) є богоугодними ділами, а посилання на війну для виконання своїх планів, а не Бога, то і вони мають за це нести відповідальність. Так було, є і буде. Цей безпричинний, неприродний цинізм в процесі знищення інших життів є причиною зникнення династій. Повторимося іще раз, слава Богу, що народ має в більшості своїй позитивні духовні цінності, а не звірині, бо саме це є основою того, що до цих пір нема ще громадянської війни.

*...Неутомленные поклони.
За кражу, за войну, за кров,
Щоб братню кров пролити, просять
И потім в дар тобі приносять
З пожара вкраденый покров!!
... тільки дайте
Свої сині гори
Остатній ... бо вже взяли
И поле і море.
(И на душу зазіхнули ...)*
... Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають ... Во злобі
Сини твої тебе уб'ють
Оперені, а зло зачаті ...
(И Бога ногами пинають ...,
Бо не знають і знать не хочять,
Що керманичі-карманичі на них
Плювали і плюють,
Аби влада і цехелики були у них.)*
Дурить себе, чужих людей,
Та не дурить бога.
Бо в день радості над вами
Розпадеться кара.
«Кажуть люде, що суд буде,
А суду не буде.
Бо вже мене осудили
На сім світі люде».
«... Люде горді, неправедні,
Своїм судом судять»
Та не одинаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденою, збудять
Ох, не одинаково мені.
А ще поганіше на Україні
Дивитись, плакати – і мовчать!*

*Прийшло їх тисячі в сльозах,
Прийшло здалека.
Горе з вами!
Кого бламати ви прийшли?
Кому ви сльози принесли?
Кому ви принесли з сльозами
Свою надію? Горе з вами,
Раби незрячі! Кого?
Кого благаєте, благії,
Раби незрячі, сліпі!
Чи ж кат помилює кого?
Молітьсь богові одному,
Молітьсь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітьсь. Все брехня –
Попи й царі (і президенти)* ...
... Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю! Т.Г.Шевченко.*

Ми тепер частіше задаємось питанням - чи довго чекати миру, благополуччя, кінця цієї невизначеності, економічного підйому?, то можна відповісти: «Якщо чекати – то довго, а якщо ...?». Сядьте і поміркуйте кожен – чого в нас у кожному більше доброти, чи злоби? – то такий буде результат і строк такого очікування.

Нам творити потрібно і починати кожен має з себе, хоча б з маленьких справ – морального і тілесного очищення, а далі до більш свідомих поступків. Якщо ми хочемо поміняти світ на краще, його соціальний і економічний устрій, то перш за все ми маємо міняти себе, як особистість, як індивідуальну особистість. Бо погляньмо на себе зі сторони: в життя ми приходимо голі, а з життя теж ідемо ні з чим. Навіть той костюм в труні нам не потрібний. В ньому немає потреби.

Важко валиться будиночок давніх і нових забобонів. Насамперед запам'ятаємо, що неможливо втримати пологи дозрілого плоду. Оглянемося на сторінки історії: настав час звільнення думки - і запалали багаття інквізиції, але думка потекла. Прийшов час народоправства - і заgrimіли розстріли, але піднеслися народи. Прийшов час розвитку техніки - жажнулися старовіри, але рушили машини, пульсуючи з темпом еволюції життя. Тепер прийшов час усвідомлення психічної енергії, бо можливості нових досягнень людства дозріла незважаючи на всі незліченні можливості видимої мощі «можновладців». Вони можуть будувати в'язниці і організовувати кризи, але доспілу ступінь еволюції духу відсунути не можна. Так само як не можна людство позбавити всіх шляхів сполучення і спілкування.

Відсутність, чи мала кількість любові приносить велику шкоду людині, і людина, яка потребує любові, може принести і часто приносить багато шкоди і горя іншим. Люди, які починають війни, є самим яскравим негативним прикладом. Коли ми наповнені любов'ю, то ми не будемо організовувати братовбивчі війни і не посилатимемо інших людей вбивати одне одного. Знайте, що всі, хто посилав на амбітні, корисливі війни людей собі подібних – прокляті: і при житті, і після їх смерті!

Захист свого життя і собі подібних благословенний!

«Цар вів своє могутнє військо через гірські хребти, які оточували його царство, в сусідню країну. На високому, покритому снігом перевалі він побачив убогого садху, аскета, який сидів на голій скалі і притискував голову до колін, щоб захиститися від льодяного вітру, який проносився по ущелині. На ньому не було ніякого одягу. Царя взяла жалість: він зняв з себе накидку і мантію, протгнувши їх його. Йог відмовився взяти їх, сказавши:

- Господь дав мені достатньо одягу, щоб захистити мене від спеки і холоду. Він дав мені все, що мені потрібно. Віддай, будь ласка, ці речі тому, хто бідний.

Царя здивували ці слова, і він спитав у його, де ж його одяг, на що той відповів:

- Господь Сам зіткав його для мене, я ношу його з народження і буду носити до могили. Ось вона: це моя шкіра! Віддай свій одяг якому-небудь убогому бродязі.

Цар посміхнувся і подумав, чи може хто бути бідніший за цього його. І він спитав його:

- Де ж мені знайти такого бідняка?

Тоді його спитав царя, куди він направляється і для чого. Цар відповів:

- Я тримаю путь в царство мого ворога, щоб приєднати його володіння до моїх.

Тепер посміхнувся його:

- Якщо тобі мало царства, яким ти володієш, якщо ти готовий віддати власне життя і життя тисяч людей заради того, щоб заволодіти ще декількома квадратними милями землі, ти, безумовно, бідніший за мене. Тому залиш одяг собі; ти потребуєш його більше, чим я.

Царю стало соромно, коли він почув ці слова; він зрозумів марноту слави і успіхів і, повернувшись в свою долину, дякував його за те, що той відкрив йому очі на убогість його духу. Він усвідомив тепер, що почуття задоволеності є саме великим скарбом. Великі люди розповсюджують світло мудрості кожним своїм словом і дією».

Перші кроки каяття, очищення має зробити керівництво тих країн, які прямо, чи опосередковано втягнуті в це братовбивство. Їм слід забути свої корисливі цілі, чи надумані цілі, які були поставлені на початку. Просимо і благаємо – зупиніться, ради себе, ради дітей. Виведіть народи з цієї бездумної і безперспективної війни і цим матимете більшу довіру і любов своїх співгромадян. Почуйте, що в мирі у вас є більше можливості збагатитися, щось робити, ніж і бігати з рушницею, чи їздити в пошуках співучасників по висмоктуванню крові і погубленню душ. Хто дав вам таке право. Ми ні. А раз ви схотіли, то хай ваш ум усвідомить і навчить гідно вийти з цієї неприємності, чи послухайте нас. Відкрийте вуха і почуйте всіх, а не тільки тих, хто рядом стоїть і готовий батька рідного запродати, аби догодити вам. Каяться, чи просити пробачення в своїх народів, знаходити компроміс, як звичайні сусіди Європи, бо народам все одно прийдеться жити на тих же територіях, а сльози і біль людські не проходять даром. Ох, не проходять! Коли ж ми посваримось з кимось, то кожен має таку ж можливість скористатись з цього, щоб піти і поговорити з ним і вирішити цю ситуацію. Бо щоб ми не робили, але йдімо від чистоти серця, а не із свого его, свого ума, своїх особистих амбіцій, бо ні один батько, ні одна мати не хоче бачити свого сина в труні.

«Втратив сон цар Рішінутра. Покликав він Мудрого, щоб повернути йому сон. Мудрий сказав: «Цар, оглянь ложе своє.» Обшукали царське ложе і знайшли в складках тканини камінь. Цар зрадів, думаючи, що це джерело його лиха. Але сон не з'явився. І Мудрий повторив пораду свою. Знову оглянули ложе і знайшли метелика мертвого. Цар був знову впевнений, що причина безсоння знайдена. Але сон був відсутній. Мудрий сказав: «Нема наслідку без причини. Сам, цар, оглянь ложе, бо ніхто не замінить ока свого.» І знайшов цар під подушкою малу золотинку, як зерно гірчичне. «Не могла нашкодити мені ця нікчемна крупинка», - подумав цар. Але сон негайно стулив очі його. На ранок Мудрий вказав: «Не чвертями вимірюється падіння духу. Скарби війни не можуть переважити зерна, забраного у вдовиці. Допомагай, цар, скрізь, де може проникнути допомога!»

Перші кроки каяття, очищення може зробити керівництво і суспільству цим дано буде орієнтир для стишення емоцій і ум підкаже подальші кроки. Ми молимося за такі кроки і запрошуємо всіх. Кожна наша молитва - це є певна енергія. Творімо її духовні цінності і вона посуне тих, хто намагатиметься годувати для себе диявола. **Зрозуміймо, що жити ми можемо тільки в мирі, бо війна забирає життя.**

Тому прохання, хто вибирає, то хай вже з цього моменту вибирає – жити, чи не жити! Давайте, люди, задумаємось – скільки ще років будуть «дерибанити» цю Україну «Х»- сили і внутрішні вожді – скільки ще років будуть плодити епідемію страху, агонію і принижувати людську гідність, і продовжуватимуть плодити видиме жебрацьке животіння основної маси народу, як з одієї сторони, то так і зі всіх сторін. Периферія цих сил і сили невідомих людей на майдані і в інших гарячих точках уже не раз проплачувалися чужими грошима. І це допускає керівництво, яке нас обікрало матеріально і духовно, продовжуючи обкрадати, так званими несправедливими законами, постановами і далі «допомагає» обкрадати духовно, відіграючи тут єзуїтську роль, забезпечуючи своє карманування з тих податкових стягнень. Зробили непомірно досить великі суспільно-контрасні зарплати і добавки собі, як паханам і давши такі зарплати, неадекватні в юридичному середовищі, суддям, як політичну взятку з державного общака для захисту, якими їх суспільної «законної діяльності», а фактично це політичне вовче поїдання. З'їсте своїх баранів і підете в інший ареал-країну, але там ви вже станете вівцями, бо там є свої вовки. Будьте державними мужами, не маріонетками чужих ідей, грошей і особистих нікчемних очікувань в цих газолохотронних ігрищах, в меркельлатифундних потасовках, в рошенівських санкціях.

Хтось із них став краще працювати на державу і суспільство в цілому – ні. На номенклатуру державних органів і бізнесу (на сьогодні це вихідці з однієї сім'ї, з одного зрощеного бізнес – політичного кагалу) – так. А до керівництва з кожним разом приходять ще більш деструктивні спеціально підготовлені за межами держави зондер команди, а ми все чекаємо хорошого президента, хороших депутатів. Не чекати потрібно, хоча і не бігти будь куди ... від жалюгідної безвиході.

*«Ти йшов на Голгофу
Не ради,
А за для народу!
Ти виніс страждання
Хрестом,
Та світ не став кращим
Із того!
Муки совісті десь
Залишилися
Геть за межею життя,
І волочать поштиво
Брехню у мантіях
З високих трибун
Сміттям, сміттям, сміттям.
Бо як же купують
Хрести за мільярди?
І дзвонять у Дзвони
Себе прославляють,
Щоб чути було іздала.
А ті що внизу
Вимолюють хліба
В Христа.
Ти страждав за народ,
А він гине, -
Лиш трійця стоїть
На верху
І кидає з кормушки третину,
Яку іще ділять на три. (а потім на п'ять)*
І нічого уже не лишилося
Люду,
Бо підскочили ціни
Для них.
А ті пихаті б'ють
Себе у груди
І співають Псалтир –
Начебто добра...
Де ті тварюки,
Що ліс захищали?
Тепер їх потрібно уже
Берегти.
Вони в книзі червоній,
А ми? –
Ми ще не вмерли усі.
Вже немає ні газу
Ні лісу,
Стоять почорнілі
Поля,
Юрма гуде,
А їм видніше з пагорба
Крутого (Печерського)*
Як потоптати
Черепи дарма.
То ж скажи мені Боже
Єдиний.*

Де шукати Голгофу
Святу,
Де знайти ще більші
Страждання
Як не в нас на Вкраїні
Мій.
Розібрали її вже до
Нитки
І знущуються із
Шахтарів,
А самі, - вони можуть купити
Всі зірки
Та не має кому піднести.
Вони дощ золотий
Полюбили
І збирають, збирають
Дари.
То ж для чого народ,
То ж для чого країна,
Як Місяць уже продали!
То ж прошу – Ти скажи
Мій Єдиний Всевишній,
Хто ж ще так страждає,
Як ми!»...

«Дай голодному хліба
А бездомному дім.
Нехай діти ростуть
При здоров'ї й красі
Не шкодуйте для них
Ви любові й тепла,
Бо на грішній землі
Кров рікою тече,
Лиш молитва добра
Подолас усе». А. Волошина.

Всі, хто свідомий цих процесів, маємо допомогти собі подібним, можливо, через їх невідання смислу життя. Частина суспільства не хоче жити в такій Україні і не бажає за неї боротися, але, загнивши матеріальними прив'язками, продовжує тут загнивати, бо вони свідомі, що тут їх місце, тут, де дана душа, де народились і тут ми маємо нести свій життєвий хрест. Те ж роблять і «вожді нації» - вони не тікають звідси, хоча мають в матеріальному плані найбільші шанси. Це на наш обивательський погляд, а фактично їх не пускають туди, поки вони – «ці трудяги» не зроблять спільно почату руйнацію. Це половина природи цього диявольського явища, а інша в тому, що їх, на підсвідомому рівні, душі тримають саме тут, щоб тіло бачило ті тілесні муки «творинь» їх умів для скерування на очищення їх деградованих душ в інші тіла з цими душами.

Ідея фікс на оволодіння територією була, є і буде нікчемною – всі це знають. Тимчасово, можливо. Ми вже зупинилися на нікчемності мати право на землі певними особами. Право на землю тільки тих, хто там проживає. Тоді для цього, щоб користуватися нею, необхідно знищити цих людей, які на ній проживають – досвід є. Але природа заселення території надає для заселенців ті ж якості душ і властивості ума, які були ареалом для попередніх душ і тіл. Тоді маючи такий план і ці повойовники закінчать той шлях, що і попередня людина. Тоді давайте думати - чи хочемо ми жити, чи хочемо, щоб жили наші діти, щоб жили наші сусіди, щоб жили всі люди??? Хочете, - то вперед творімо доброту, мир, злагоду, любов у собі і бажаємо того ж усім незалежно від сторін сьогодення сьогоднішнього протистояння.

Зрозуміймо, що ці вибори, ці уряди, цей парламент мають таку ж мету, як і в попередніх каденціях і в них немає перспективи бути на чолі нації для нарощування духовних цінностей, бо бачиться зовнішньо видиме цілеспрямоване знищення духовності у всіх сферах суспільної діяльності. Можливо, це помилкове бачення і судження гарячкового ума? Дай Боже! Духовність є

стержнем сили людини, стержнем сили суспільства... Так, саме на цих двох заповідях, проголошених Ісусом Христом, тримається світ.

Найгірше те, що наші політики всіх гатунків і їх спосіб життя є фільмом шокуючих фактів злочинних діянь, які пропагуються ЗМІ, як добрий тон життя. Маса суспільства більше не хоче знати правду, вона вже адаптувалася до того, що брехня на брехні їде і брехнею поганяє, бо не може зрозуміти суть справедливості, людської гідності, як найнеобхідніший і найперший крок до особистого духовного видужання. Такі злочинні дії керівництва і зневіра мас в силі своїй, в силі справедливості, любові і доброти, ще більше прискорює нарощування негативних тенденцій до самознищення. Ми не беремо на себе відповідальності, не хочемо усвідомлювати того, що ми теж є творцями і творцями саме цих духовних якостей, але в своїй прихисті говоримо, що це робота диявола і не того, який сидить в нас, а в інших, що це робота єврейських масонських орденських груп. І навіть, якщо їх 345, і ще сотня друга махлевичів, реріхів, то хіба дух наш не здатен творити. Творімо доброту, мир, красоту, людську гідність, свободу – і ми будемо раді життю. Хай їх малість асимілюється, приєднується до цього середовища, бо і воно виявилось для них найкращим. Тому їх свідомість має прийняти це середовище, леліяти і дбати про нього. Добре вам, дер(п)у-тати, в цій країні, яка зветься Україна, то цими якостями і тільки істинними якостями доброти, достатку і щастя ми і ви маємо наповнювати весь життєвий простір. Не досить комфортно ви можете почуватись, ходячи серед голодних і нищих духом у своїй країні. Якщо вона не ваша, то чого ви не можете покинути? Поміркуйте, бо не тільки нажива тут вас тримає, а ця духовна аура цього народу. Ви асимілюєтесь і Ваша гординя буде в жебрацькому житті вас чи ваших потомків. Асиміляція, як процес, і такий потужний, що змінює наш світогляд, наше світосприйняття незалежно від нашого хотіння перебувати і далі Іудою.

Будьмо самі свідомі того, що діло потопаючого є ділом його рук. І цю силу, цю енергію творимо тільки ми всі в окремоті і разом і тільки духовними якостями. Тепер ви зрозуміли де береться сила для покращення матеріального і духовного життя для позитивних поступів суспільства. Пробуємо, бо інакшого виходу в нас немає, бо він єдиний, бо він альфа і омега.

*Не хочемо війни
У кожного свій рай та пекло,
Своя вершина і своє бездонне небо.
І кава вранці теж своя, і чай,
І біль, і навіть кусень хліба свій.
У кожного є справи повсякчас,
Свій захід сонця ... і світанок,
І розуміння зла й добра –
Свої питання і відповідь на них своя.
По різному ми бідні та багаті,
І щастя в кожного своє, -
Та всі разом – не хочем воювати!
Злагода та мир дорожчі понад усе:
Бо небагато треба нам, -
Щоб не хворіли наші діти,
Щоби Господь відвів біду від нас,
Щоби образи не отруювали душу.
Лише любов потрібна,
Як світло у вікні, як подих, як повітря,
На кожен день, на кожен час.
І всім потрібен мир –
Щоб не страждали діти ... А. Волошина.*

(Любов і мир – це всесвіту управа ...
Яку порушує бездушная людина ...
А гроші й уряд – ось суспільства той кагал,
Якого прагне в прихисті людина.)*

Ми бачимо, що духовний і інтелектуальний потенціал народу підірвано, але страшно те, що керівники, їх «по-кров-и-тел-і» (ті, що йдуть по крові і тілах) відчують себе безкарними (здавалося б по суспільних законах так не буває, але за-кони існують сьогодні для простих людей – їхніх годувальників), що навіть не намагаються сховати свої злобні потуги проти всієї маси країни, сіючи страх і даючи декому з приближених шанс стати подібними їм. Інша частина

суспільства з їх душами, яка усвідомлює, відчуває глибоке занепокоєння, не може вже самоорганізуватися в суспільстві, але і не бачить, не усвідомлює того, що вони можуть дати поштовх до миру і злагоди шляхом нарощування духовних цінностей в собі, в своїх діях, творячи добрі справи, засновані на справедливості, любові і милості, виходячи зі стану очікування доброї феї, доброго президента.

Ці революції, ці «узаконені» вбивства на сході держави, суспільні безпорядки (бісові порядки) будуть продовжуватися до тих пір, поки ми не досягнемо розуміння цих, так званих, більш ніж 30-річних змін, які ведуть до самознищення цього суспільства, бо психічно основна маса на це готова у своїй пристрасності і не хоче жити собачачим життям. Це і є живильним джерелом поширення сепаратизму на всіх теренах України. Тяга до створення удільних князівств жива і нічого дикого в цьому немає. Такий подібний процес уже відбувався на наших теренах, а ми живі і понині. А нам для щасливого, радісного і творчого життя багато і робити не потрібно – виганяймо, вбиваймо, коли ми такі воїни, в собі ті негативні прояви, які ми бачимо в діях політиків – і тоді настане мир. Просипайтесь люде і бачитимете правду життя.

Україна, в так званій колотнечі, визріла своїми незадоволеннями, своїм негативом до державних структур, але і нові «можновладці» своїм духом і методами залишилися ті ж самі, а то ще більш витонченішими у своїх корисливих, владних амбіціях, створивши видимість присутності керівництва в державі, але організація економічного, суспільного і духовного життя народу ведеться досить єзуїтськими способами, йде більш витонченіша робота ке(а)рманичів-«временщиків» по накопиченню грошей особисто і для того, щоб втримати цю систему управління, яка вигідна для них, а то ще й модернізують, вишуковують нові способи для оволодіння суспільними багатствами. Ще такої «демократичної» вільної «влади» в своїй вольності діяльності - робити все, що хочеться у нас не було, такого ще і вся історія людства не пам'ятає, щоб з економічно сильною і сировинною країною зробити стільки жебраків (хоча природа сьогодинського матеріального жебрацтва має корені з нашого минулого духовного жебрацтва – вони так ходять – один, а потім другий ...). Вони, ті, що при керівництві на цьому фоні по суті нічим особливо не є незадоволеними. Їх влаштовують залишені механізми привласнення надлишків, корупційні схеми - і «влада» є. Їх мета організаторів - «временщиков» - досягнута. І вони не є носіями негативної енергії незадоволеності, чи гніву, а в матеріальному плані вони більш витонченіші у взятті «влади» і присвоєнні національних благ без великих напружень. Вони б залишили старих чиновників, але зробили із-за жадібності помилку, що не розсосали верхушку суспільства – майдан (бо на нього непербачувано прийшло багато людей в пошуках справедливості, в пошуках гідного життя), не давши їм керівних посад і не давши ширшого доступу до матеріальних благ, бо ними володіє страх громадського контролю. А народ? Цьому сприяє тиха пасивна відстороненість суспільства. Кожен виживає сам, як може.

Фактично ядро незадоволених залишилось в центрі і по окраїнах, то тепер воно точно зможе знести цю «владу», яка вже із страху за життя, за посади, за матеріальні статки почне набирати ще більше агресії. Тільки таке зіткнення агресивних внутрішніх агресій: суспільства з державним інститутом може дати можливість змінити схему управління – утворенням маріонеткового уряду з його диктаторською агресією до власного народу при підтримці зовнішніх сил, чи на більш демократичну владу в разі певного контролю за владою незадоволеним суспільством. Можливо в такій послідовності, як і скрізь, будуть проходити суспільні перетворення і пошуки.

Керівництво змушене йти до зміни суспільного договору і перший крок до цього має зробити саме вона, як більш самоорганізований осередок частини нашого суспільства, якщо вона хоче тут жити і зберегти хоча б частину привласненого суспільного продукту. Таке зіткнення зможе, чи дасть поштовх до очищення суспільства, яке хоче спокою і гідного життя, а це дасть в цілому поштовх у продовженні нарощування позитивних творчих духовних сил. Сучасна структура управління в Україні має рухнути і закінчитись через осінні, чи зимові перевибори депутатів усіх рівнів, а найкраще делегатів, як кількісно так і якісно, в тому числі також і президента. Слід зрозуміти всім, що поштовхом, чи початком для покращення нашого життя було во всі віки і є позитивний творчий підхід в облаштуванні суспільних відносин починаючи з тихого мудрого переосмислення життєвих цінностей, які є в кожному з нас: це і посили доброти, щастя, миру, і надбання духовних якостей, і мудрі і зважені дії у всіх без винятку життєвих ситуаціях в сім'ї, на роботі, в громадських місцях при розмові, при скопуванні огороду...

Потреба народу в позитивній реалізації максимально можливої правди є, то життя дасть можливість для духовно-суспільного відновлення і відродження. Ми всі свідомі, що цю колотнечу не слід розглядати, як нове, краще життя, бо це є прорив дозрілого гнилого чиряка. Ці суспільні

відносини гнили з часу оголошення незалежності країни у певної частини суспільства (від кого і від чого?). Суспільний чиряк появився на хворому суспільному організмі. Це є катастрофа, яка несе смерть, яку плодять обидві сторони. Там і там є гарячі голови для виплеску ненависті і вони скеровують всю силу для помсти за нереалізовані бажання. Суспільство від втоми викидає на верхушку особливо ображених, а серед можновладців росте сила помсти за відібрану «владу», майно, чи за ймовірність їх втратити. Обидві сторони чинять жорстокість і насильство. Організаторами цього є керівництво. І одним із чинників, коли керівництво почне турбуватися про духовні цінності народу то це з настання моменту у закінченні можливостей матеріального пограбування власне народу.

Природа такої турботи все одно залишається в корисливості, з метою збереження однієї з двох солодких цукерок – це залишитись хоча б у керівництві. Але помста народу, який незадоволений суспільним устроєм, має дух правдивості і тому вона несе в собі ядро позитивізму, хоча для суспільства будь яка калатнеча зі смертями не є благосними діями. Бо як тільки почалася стихія війни, то розгнuzданий колективний ум звіра зносить на своєму шляху все, що появляється на дорозі. Обидві сторони переходять в стан обману і самообману, бо тут ніхто не згадує свого духовного покликання. Тут навіть ум не працює для збереження свого і чужого тіла. Гори все пропадом і особисте остогидле життя в тому числі, бо вбивши на сході 1, чи 39 чоловік, то він легко прийде і знайде спосіб убити будь кого і на Печерських пагорбах. Розуміймо цим негативну енергію вбивці. Суспільний неписаний договір порушений. Такий вогонь небезпечний і відтермінування спалаху вогню дещо охолоджує гарячку ума. Так, ми свідомі, що мир ми маємо творити в своєму нутрі, який і народить мирну спокійну дію – побачите!, хто доживе. Так було завжди в мудрих сім'ях, державах.

«Одного разу батько з сином і осликом в середині спекотного дня подорожували по запиленних вулицях. Батько сидів на ослику, а син вів його за вуздечку

- Бідний хлопчик, - сказав прохожий, - його ніжки ледве встигають за ослom. Як ти можеши ліниво сидіти на ослі, коли бачиш, що дитина зовсім вибилась із сил?

Батько прийняв близько до серця ці його слова. Коли вони завернули за вугол, то він зліз з осла і допоміг сину сісти на нього. Досить скоро їм зустрілася друга людина, яка голосно сказала:

- Як не соромно! Малиш сидить верхом на ослі, як султан, а його бідний старий батько біжить слідом!

Хлопчик дуже знітився від цих слів і попросив батька сісти позад нього на ослика.

- Люди добрі, чи бачили ви десь подібне? – заголосила жінка. – Так мучити скотину! У бідного ослика уже провиснув хребет, а старий і молодий нероби сидять на ньому, як на дивані! О нещаслива скотина!

Не говорячи ні слова, батько з сином, присоромлені жінкою, злізли з ослика. І заледь зробили декілька кроків, як на їх дорозі зустрівся інший чоловік, який почав насміхатися над ними:

- Чого це ваш осел нічого не робить? Не приносить ніякої користі – навіть не везе кого небуть із вас на собі?

Батько сунув ослику повну жменю соломки і положив руку на плече сину:

- Щоб ми не робили, - сказав він, - обов'язково знайдеться хтось, хто з нами буде не згідний. Я думаю, що ми самі можемо визначити, що нам робити і як поступати». Суфійська притча.

Всьому суспільству держави слід усвідомити зміст останнього речення цієї притчі, тоді можливо, настане якийсь рух в созиданні нового і позитивного.

Мова йде про реформи, про будівництво нового державного устрою, але починати пропонувалось не зверху і ззовні, а діяти через уми і серця простих людей. Раз ми дійшли до можливості вибирати, то вибори мали бути від серця ця схема виборів відома – це вибори делегатів.

Будьмо свідомі, що суттєво змінити державний устрій в своїй державі ми не зможемо, бо ми до цього не дозріли (чиряк лопнув при сторонній допомозі) і нам цього не даватимуть зробити. З іншої сторони нас триматиме той життєвий досвід, ті звички, які нам відомі, а ще страх перед новим невідомим залишає нас рабами старих методів суспільного життя. Для таких змін мають пройти духовні зміни у кожному з нас, а це може бути тривалим періодом. Може бути і скорим, коли ми в більшості усвідомимо потребу гідного життя. Але це наша проблема і тільки ми її в змозі владнати. Ця нація, цей народ опинився в цій кризі і він сам змушений свідомо очиститись і вирішити свої проблеми і бажання, тільки виходячи зі своїх потреб і можливостей. Нам сусіди в цьому не допоможуть – ні Росія, ні Європа – вони тільки використовують нашу слабкість для своєї корисливої політики. Сусідські народи пасивні, як і наш, а розподіл сфер впливу проводять їх

керівники. Природа пасивності в тому, що фактично ці народи дають добро на проведення такої політики. Тому ми не можемо сказати, що в них вище, чи нижче свідоме розуміння покликання в дотриманні людських природних цінностей. Воно на планеті, як той вітер – сьогодні в Європі, а завтра в Африці. Слід усвідомити, що спокій і благополуччя залежать тільки від нас в окремоті і в цілому. Як приклад, але цю кризу слід вирішити самому потопаючому.

Пишемо одну розказану життєву ситуацію. *«Говорять два сільські бізнесмени в канун виборів голови сільської ради і до них підійшов Насредін, щоб купити в одного з них декілька дощок. Один з активніших бізнесменів говорить, що вже пора міняти цього голову, а то зайдеш до нього для вирішення питання про земельну ділянку під будівництво, бо вже чадо підростає і наступного року піде в садочок, а пора починати будувати для нього маєточок; чи внести якісь зміни в перебудові власного будинку; чи вивести на вулицю септик, щоб користуватись туалетом, як в Європі. У дворі він не потрібен, бо ми вже культурні і буде сморід серед прибудинкового міні дендропарку, а голова кивне головою, як згоду, бо приходить по гроші для вишування ветеранів, а тепер йде в зону збирають для общака, а рішення не напише. Потім приходить здоювати уже сміливо, бо виявляється, що порушені якісь земельні, чи будівельні норми, а виявляється за їх порушення стягують штрафи в десятки тисяч. Та вже і головою робить три, чи чотири рази. Тоді в розмову встригнув той, який прийшов купити дошки за свої кревні (який і оповів все це). «А я чув, що саме жителі вашого села будуть обирати його головою до самої його смерті. Мабуть є за що. Бо чув, що стан доріг в селі в постійному догляді, організували збір сміття по селу, і що справедливо вирішує сільські, громадські проблеми. Чого і про райцентр не скажеш, а не тільки про інші села району, чи держави. А скільки вас бізнесменів в селі 10-20 чоловік, а в селі проживає сім тисяч, то той голова ж має дбати за все село, а не тільки для задоволення ваших забаганок. Є ж такі, яким не вистачає грошей поремонтувати стару дідову хатинку, а тільки щойно поженилися, а є й такі, які теж хочуть почати життя в новій хатині. У вас же є гроші навіть купити ту земельну ділянку і це буде законно і голова вас не буде скубати і інспекції не чіпатимуть, якщо оформите документацію, але ж вам хочеться більше і безплатно. Я уже знаю, що дощок ви мені не продасте, можливо і набили б, та не подумжаєте. І дурні люди будуть, коли вони виберуть головою такого ж як і ви, хоча вони знають всіх в селі і можливості вибрати собі зі свого середовища зможуть такого голову, який буде дбати і захищати інтереси всіх, а не тільки вашу десятку. Бізнесмен має займатися бізнесом, а найнятий, вибраний, делегований громадою упорядник має займатися громадськими ділами» Ось такі розмови теж присутні в нашому суспільстві».*

Державний устрій може поміняти форми, але суть залишиться та ж сама, хоча змінам передували визвольні інстинкти, ідеї гідності і свободи, але прийшовши до керівництва в них спрацьовує дух вузько колективного свого самозбереження (тепер вони вже бояться народу). Вони з часом теж не стануть перейматися окремими особами, їх проблемами. Вони не були носіями позитивної енергії і вони не творитимуть духовних ширших якостей. Навіть, опинившись в їх компанії, індивідуальне єство буде там паралізоване зовнішньою колективною ейфорією збереження статусу кво. В неї, як і в кожного є свобода пошуку шляху в пошуках істини. Будьмо щирими і правдивими перед собою і іншими - і ми зможемо візуально побачити позитивні зміни. Довіряймо одне одному і державі, і делеговані державні мужі нам. Тоді матимемо гідне життя. Лікуймо душу народу. Бо держава все одно буде, якої ми самі гідні будемо. Який Іван, така і шапка.

Ми неодноразово зупинялись на тому, що суспільне, матеріальне є тим середовищем, де людина почерпне духовну енергію, надбаває силу, як казав Серафим Саровський: «стягає Духа Святого», енергію. Цьому у світі багато підтверджуючих фактів, що саме духовна енергія створює матеріальні форми (прикладом цього є дії Ісуса Христа, спогади тих, хто відвідував святі чисті місця, чи паломництва до святих мощів – і що характерно, що тільки духовні невидимі енергії, без втручання медиків, відтворюють живу тканину тіла при онкозахворюваннях і т.д.) Ми спеціально не наводимо конкретних фактів, описаних, досліджених, бо не маємо наміру цим фактажем переконувати і нав'язувати довіру, бо це ваші перш за все потреби і можливості. Виникне потреба, то ви будете шукати і знайдете. На сьогодні виникла потреба в мирі, в спокої, то запрошуємо – молитесь за облаштування суспільних відносин, творіть добрі справи і це теж позитивний результат. І ця енергія надійде тим, хто її потребує. Те, що енергія рухається, то цьому є теж багато підтверджуючих фактів. Досить багато про це ведуть дослідження і пишуть спіритологи. Про такі факти пишуть у Ведах, в Біблії... Читайте і згадаєте, що ви теж в своєму житті деколи є свідками подібних фактів – проявів руху енергій, передачі думок і відчуттів на певні відстані. Це бачення уві сні і бачення наяву. Тільки будьмо спостережливими, бо ми кожен маємо таку можливість бачити багато такого, що в повсякденній біготні думок, слів і тіла не в змозі побачити.

Чого ми весь час акцентуємо увагу на спостереженні, бо саме така якість дає людям бачити смисл життя і це допомагає бачити підказки-орієнтири, дає бачити світ інакше. І так багато чого іншого. Цьому є багато підтверджень, бо буває, що ми деколи беремось за втілення ідеї, на яку ми не маємо фізичних сил і фінансів, але ж ми досягаємо мети, бо дається кожному, якщо це є потреба. Буває що і бажання реалізуються, але там і результати інші, там і цінності інші плодяться, і фініш не зовсім хороший приходить.

Революцію зробили негативні енергоносії, вони і залишаться при новому керівництві і вони не створять справедливого вільного укладу життя цього народу, але позитив винесеться через позбавлення брехні, несправедливості і обману на певний період часу. Можливо в цей непростий період духовного збідніння у своїй пристрасності через нереалізовані матеріальні бажання, які плодить наш ум, наш диявол в образах показаних суспільним (держапаратним) чинником. Бо який він не є, то має вигоду певний клан, який має доступ чи вплив на цей апарат. А виготовлений продукт телебаченням і іншими видами ЗМІ, більш менш влаштовує сторони окремих віток сімейно-партійних кланів у продукованих ними матеріальними благами, розпустою, мріями. Основній масі потрібні матеріальні капітали, а до бідніючої душі вони не прийдуть. Зрозуміймо природу творення матеріальних благ. Так, це шлях через духовне збагачення, і в першу чергу через нього.

Можливо в час духовного і матеріального неспокою (кризи) для нашої держави не потрібна така кількість вибраних «в дупу-дати», та і сам суспільний інститут президенства. Їх, «депутатів» достатньо було б і 100, а, можливо. делегатів – по чотири від області, яким давали б повноваження делегати від районів, а в область делегували б по два делегати від району, в район делегували б делегати від сіл, яких теж вибирали б десятихатки своїх представників з певними делегованими правами і повноваженнями і які лобіювали і представляли б свої інтереси, чи інтереси регіону зі спрощеною процедурою позбавлення делегованих прав на періоди каденцій (такі форми управління суспільствами відомі цій цивілізації) з відомим шляхом у створенні єдиного інституту упорядників громадського життя з професійними менеджерами суспільства (суто економісти, юристи, професіонали тих, чи інших галузей виробництва, тих, чи інших напрямків суспільного облаштування). Механізм делегування знизу доверху нам сьогодні відомий і він є найбільш природнім, конкретизованим і несе на собі певну відповідальність за поведінкову і творчу діяльність делегованих на основі довіри громадою в реалізації їх повноважень на основі таких якостей у кандидатів, як володіння справедливістю, мудрістю і відповідальністю за довіру громади управляти загальними справами громади, району, регіону, держави.

Популяризована сьогодні партійна структуризація суспільства несе в собі колективну безвідповідальність і несе в собі досвід поділу суспільства на релігійні традиції, конфесії, які в зародженні були і є корисливими для певної частини суспільства, певними бізнес проектами. А процес виборів в своїй суті є небезпечним для нашої душі, для нашої сутності, але є способом облаштування певних суспільних відносин і показує наскільки вибір не є вільним від ЗМІ і їх утримувачів. Не виправдана і мажоритарна система виборів із-за сильного матеріального розшарування суспільства і тут великим фактором вийти депутатом залежить від наявності грошей в кандидата, тобто гроші вибирають для продукування грошей тими, хто їх вклав. Природа вибраності в депутати є показовою в історії вибраності народу - і кому вони служать? - мамоні. Ми вже знаємо кому служить вибраний народ, то думаємо – а кому ж буде служити вибраний депутат. Меркантильна свобода дій при грошах.

Президентом, депутатом, або їх представниками можуть стати тільки люди, схильні до насильства, брехуни, лицеміри, хриstopродавці. Насправді тільки жорстоку, схильну до насильства людину може цікавити політичне керівництво. Знаємо, що будь яке володіння кимось є насильство. Навіть якщо нас цікавить вплив на духовні основи, то і тоді ми охоплені пристрасстю до насильства. Будь який інтерес до володіння над собою подібних має корені в насильстві. Володіння, чи використання означає насильство над іншими - в тому чи іншому наповненні. Воно може бути політичним, воно може бути фінансовим, воно може бути релігійним. Існує маса людей, які іменем святих, Бога тільки прикривають внутрішню політичну гру. Вони шукають силу впливати і шукають навичок і вміння керувати чи медитувати, але ці бажання не змінять і не перетворюють суть нашого життя. Навіть якщо ми почнемо літати по небу, ніщо не буде перетворене в нас, в нашу сутність, бо і так багато птахів вже літає, але вони зовсім не святі. Якщо ми зможемо жити в глибинах океану, як риби, то ми все одно не станемо повністю духовними. Так багато істот вже живуть там, як риби, але вони так і не стали духовними. Духовність не має нічого спільного з урядами, президентами. Навіть якщо ми розкриємо в собі магічні, чарівні сили і почнемо діяти як чарівник, навіть це не допоможе зробити себе духовним. Всі ці спроби - цілковита безглуздість.

Такі спроби - абсолютний показник того, що за ними стоїть безглуздий ум особистості, яка бажає користуватися, керувати кимось без їх згоди.

«Один чоловік, сидючи в човні на річці Потомак, кричав: «Hi! Hi! Hi!» Інший, який це спостерігав, запитав: «Чому ця людина говорить «Hi! Hi! Hi!»? Адже там нікого немає, він один в човні. І він не просто говорить, він кричить на всю горлянку: «Hi! Hi! Hi!». Спостерігач був природно спантеличений. «Нічого дивного, - сказав полісмен, який проходив поряд, здивованому чоловікові, - він просто з тих, хто в Білому Домі постійно говорить «так», у нього зараз відпустка».

«У одного політика в голові була пухлина, його прооперували. Коли видалили пухлину, виявилось, що необхідно почистити весь мозок, тому що пухлина вразила всю мозкову систему. Тому вийняли весь мозок цілком. Очищення мало зайняти кілька днів: це довга історія. Протягом цих днів політик лежав в ліжку. До нього прийшов чоловік і сказав: «Що ви тут робите? Вас обрали прем'єр-міністром країни!» Політик почув це майже уві сні, але коли ви чуєте, що ви стали прем'єр-міністром, ніяка анестезія не діє. Він вистрибнув з ліжка і спробував вибратися з лікарні. Доктор сказав: «Куди ж ви, адже в черепі у вас ще немає мозку?» Політик відповів: «Тепер я в ньому не маю потреби: я став прем'єр-міністром!»

Наша логіка - це логіка страуса ... відкриваємо очі, розглядаємо проблему і вирішуємо її. Зробити щось проти Духа ми здатні, але відповідати за свої вчинки не можемо, не вчимося, а ховаємося за чужі відповіді, які написані в Біблії, в Статуті партії, в цивільному кодексі. Ум знаходить їх у своїй пам'яті. Проблема велика, величезна, мала, і існує природна тенденція закрити свої очі, забути про все це, знайти яке небудь заняття, розвагу, включитися в якісь речі і забути про все це. Це і роблять люди. Політика теж відноситься до всього цього. Люди займаються дурницями і стають такими зайнятими, що забувають, що їм ще треба щось вирішити, - без чого вони не будуть дійсними людьми, без чого вони не будуть самими собою. Хоча, як показує життя, політики беруть на себе публічно велику відповідальність, але несуть її чи застосовують дуже і дуже рідко. Хіба що відносно своїх дітей.

Політика дає людям величезну зайнятість. Це заняття через дію, тоді як філософія - це заняття через міркування. Але ці заняття з одного поля ягоди. І батьки поспішають передати своє запозичене знання дітям. Для цього є школи, коледжі, університети, так що тільки минуле може жити в нас, так що стає для нас майже неможливим відкинути минуле, так що ми забуваємо все про наші можливості. **Університет робить нас ефективними з приводу минулого і руйнує весь наш потенціал для майбутнього. Університет існує як змова батьків, служителів церкви і політиків. Якщо ми повторюємо певні знання знову і знову, то ми забуваємо, що вони не наші і цитуємо вірші з Біблії як від своєї сутності. Ми не живемо, якщо просто повторюємо ідеї наших батьків, які були передані нам, коли ми були дитиною і не могли захистити себе, коли ми були дитиною і не усвідомлювали достатньо, що роблять з нами. Ми були уразливі, ми довіряли, ми не знали, що наші батьки можуть нас обманювати, залякувати. Але і вони не заплутували нас свідомо. Вони самі були заплутані своїми батьками, і так далі і так далі. Вони просто повторювали спектакль. Все, що було зроблено для них їхніми батьками, вони робили для нас. Це був єдиний спосіб поводження з дітьми, який вони знали. Вони самі були жертвами. Не гніваймося на них. Вони не робили нам нічого поганого свідомо. Вони були зварені в цій суспільній політиці.**

Вони зробили нас християнами, індуїстами ... вони зробили нас членами консервативної, демократичної партій. Вони не дозволяли нам, рости відкрито. Чому? Чого вони так боялися? Чому вони так поспішали послати нас до церкви? Чому вони так поспішали охрестити нас, зробити обрізання? Вони поспішали, бо думали, що люблять нас і хотіли б захистити нас, - захистити нас від проблеми, від кризи, чи будь яку подібну ситуацію і ми як би зможемо якимось відчутти і адекватно діяти, коли зустрінемося вже дорослими. Тому вони давали і дають нам відповіді до того, як виникне питання від проблеми і щоб ми знали відповіді. Але ці відповіді є помилковими. Вони робили це з любові і тому вони постачають нас відповідями, а відповіді не можуть бути надані, їх необхідно знайти в собі, бо ні батьки, ні будь які суспільні інституції готових відповідей на всі питання не дають. Політика дає нам один вид відволікання, філософія дає вам інший вид відволікання. Теологія обманює. Мистецтво просто прикрашає, втішає. Мистецтво - це щось на зразок мазі, коли необхідна хірургія, а не мазь. Воно втішає, але воно не перетворює. А освіта просто діє як змова. Освіта стоїть на службі минулого. Освіта не є творчим процесом життя.

У всі ці речі, в які людина стає залученою рано чи пізно, нам потрібно самим знаходити відповідь і знаходити шляхи дій. І досить маленький той злочинець, хто приймає наркотики, а великий злочинець - це політик і педагог. Саме вони винні. Вони примусили людський ум до такої крайності - до такої крайності, що назріла потреба в бунті. За допомогою політика ми можемо зрозуміти себе, так як він всього лише збільшена картинка нас, кандидат всього лише збільшена картинка виборця, а на збільшеному зображенні завжди легше побачити деталі і образи, поведінку і наміри.

Кажуть, що в Токіо є зоопарк. Там є всі види диких звірів, сотні кліток, і на останній клітці табличка: «Найнебезпечніша тварина», але клітка не зайнята, вона порожня. Якщо ми подивимося в клітку, то побачимо найнебезпечнішу тварину з усіх, - ми знайдемо її, так як там дзеркало. Подивилися в нього?! Кого побачили? Зрозуміли?!

«Одного разу Мулла Насреддін відправився на ринок зі своїм ослем. Він хотів продати його, тому що він йому повністю набрид. Це був найгірший з усіх ослів. Він не хотів йти туди, куди хотів Мулла, він йшов тільки туди, куди сам хотів. При цьому він брикався і створював дуже багато суєти всюди. І як тільки вони зустрічали людей, цей осел відразу починав створювати величезні труднощі Муллі. Тому одного разу він настільки цим переситився, що відправився на ринок. Багато покупців запитували у нього, чому він продає осла, і він розповідав їм всю історію. Він розповідав правду. Він розповідав, що це за осел. І тому ніхто не хотів купувати його. Хто буде купувати такого осла? Був уже вечір, цілий день до нього підходили люди, і коли він розповідав правду, вони починали сміятися над ним.

Потім, через деякий час, до нього підійшов чоловік і сказав: «Ти просто дурний. Так ти ніколи не продаси осла. Треба все робити по-іншому. Якщо ти даси мені трохи комісійних, я допоможу тобі. Дивись, як це робиться».

І Мулла сказав: "Добре", тому що він дуже втомився.

Цей чоловік встав на стілець і голосно закричав: «Найкращий осел, який коли небудь жив на цій землі. Найпрекрасніша тварина. Він самий слухняний, найдивовижніший. Можна навіть сказати, що він релігійний».

Тут же ж зібрався натовп. Вони почали торгуватися. І ціна росла все вище і вище. Навіть Мулла захопився і сказав: «Почекай. Я передумав. Я не хочу продавати такого прекрасного осла, таку прекрасну тварину. Я не можу його продати. Я ніколи не знав, що він такий хороший. Я дам тобі твої комісійні, але продавати його я не хочу». ОШО

Ось що таке політика. В політиці ми не знаємо, чого ми вартуємо. Але ми йдемо на майдан, на теле-радіо студію, виставляємо себе на аукціон, і коли люди приходять і починають хвалити нас, то ми починаємо себе рекламувати. Вони починають хвалити нас ще більше і ми відчуваємо себе прекрасно. Ми починаємо відчувати певну значимість. Ми просто не знаємо своїх духовних якостей. Ми не знаємо своїх потреб і своїх можливостей. Людина, яка шанує своє буття, то знає свій потенціал.

Природнім є підхід у делегуванні представляти громаду за відчуттями душі і серця (навіть, якщо ця підказка ледь жевріє). Це підтверджується будь-якими виборами, коли голосує основна маса, як усі, чи як більшість, чи як прозомбовує замовлене нас ЗМІ, а не за покликом душі, то і отримуємо таке керівництво, депутатів, якими вони презентовані суспільством. Тому після таких виборів народжується нове незадоволення. Чому? – бо ми не серцем і душею віддали голос (частину довіри-енергії), а з корисливих бажань, з надією, що вони щось нам зроблять легше в житті – так не буває (хорошого президента не буває, а бувають по наших посилах мудрі, дбайливі, справедливі правителі-господарі в державі, на підприємстві, в сім'ї). І навпаки, коли ми робимо посили (дозвольте пропустити ці слова), то наяву такі і наші обранці – з тими характеристиками і очікуваннями, що ми послали їм. Наша їм характеристика є перш за все характеристика нам. Тільки уважніше подивіться в себе. А ми, кожен, своє життя облаштовує сам і настільки досконало наскільки він духовно може його осягати. Корисливість проявляється і в бажанні догодити начальству і в страху перед людьми, які можуть сказати, що це ми голосуємо за того, в кого слово не розходиться з ділом, а не так як всі, але ж серце підказує, що саме він вселяє в серце спокій і довіру, але ж люди осудять (страх), а ми і наші діти постраждаємо за висловлене вслух. Це і показує природу наших матеріальних пристрасних бажань, а не духовних цінностей. Тут і попереду в слові природа ми розуміємо правдивість життєвої стезі. Живи по правді, справедливо і живи у спокої.

Сьогодні люди питають, як не допустити війни – а відповідь одна – молитися щиро. Від цього залежить, який посил ми робимо – а молитва перед вами, а може в кого інша, але тільки прохання потребуючого миру, любові, спокою, доброти собі і, так званим, «ворогам» і дасть ту енергію позитиву, яка зупинить злобу, агресію, кризу, революцію, війну. Тільки цим ми можемо зупинити кровопролиття, будучи близько, будучи далеко від центру конфлікту. Може дехто згадає, як люди ставали навколішки, простягаючи руки до небес і ложили долонями на землю разом з чолом своїм для усмирення свого диявола при захисті своїх міст, свого житла. Прохання до всіх – залиште все в ранковий час і приступіть до молитви, хоч на декілька хвилин у спокої, в стані душевного умиротворення. А протягом дня попробуйте робити добрі діла, творчі справи; з будь якої негативної ситуації найдіть позитив, а при відчутті, що ми на когось гніваємось, злимося, осуджуємо ..., то маймо гідність зупинитись, перевівши погляд із об'єкта подразнення, відійдіть від нього...

Запаліть свічу ...
Запаліть свічу ...
Впадіть на коліна.
Запаліть свічу ...
Бо плачуть небеса
Запаліть свічу ...
У душі пошукайте каяття
Запаліть свічу ...
І віднині почніть із простого,
Як ранок, чистого листка ...
Запаліть свічу ...
За Душі невинних солдат.
Запаліть свічу ...
За море страждань.
Запаліть свічу ...
Бо вам прийдеться збирати нове покоління...
Запаліть свічу ...
Попросіть прощення та доброти стяжіть.
Запаліть свічу ...
За праведника того, що поселився в душі.
Запаліть свічу ...
І очистимо вчинки свої
У її полум'яному вогні.
Запаліть свічу ...
І згадаємо радості ту мить
І щем любові,
Що у відчуттях залишиться ввік.
Запаліть свічу ...
І з Душею у тих словах подяки
За них, за нас у них
У тих благодатях,
Що на всіх ...
Ан. на вірш А. Волошин.

Лідери майданів. Вони перетворюються в самих антиреволюційних лідерів, тому що насправді вони не бунтарі. В суспільних лідерів і у тих, які вже є керівниками одна і та ж психічна енергія – жадоба розпоряджатися іншими життями, їх працею, їх долями і навіть душами. Вони повстають проти конкретної ситуації. Їх мета - стати начальником. Як тільки ситуація змінюється, вони стають такими ж, як і ті, проти кого вони боролися. Маса народу їм не цікава і вона їм противна, і вона середовище, де може з'явитися енергія нових «революціонерів». Революціонер - це той, хто хоче змінити суспільство, хто хоче змінити уряд, хто хоче змінити суспільну структуру: економічну, політичну, релігійну. Революціонер не духовна людина. Його не хвилює зміна себе самого. Революціонер живе в мріях, ідеологіях ума. Всі революції не вдалися і повністю провалилися. І в підсумку революція не може мати успіху. Сам напрямок розвитку суспільства помилковий, бо всі зусилля спрямовані на те, щоб змінити інших. Зміни на краще слід починати з себе. Знаймо це.

Політики, гнані жадібністю, які не бажають відати про свою з'єднуваність зі Всесвітом, продовжують вести себе таким чином, що в результаті, якщо це залишити так як є, ризикують прийти до самознищення. Не перестаємо повторювати, бо аж надто багато виявлених послань для людства про небезпеку.

Нарощування суспільством позитиву, стягання духовних якостей кожним в окремоті створює позитивні благоприємні умови для появи в цьому середовищі людей, які і будуть справедливими, і гідними нас правителями.

Це не правильна політика в нарощуванні в собі позитивного в очікувальній позиції, щоб повалити царів, людей, які насильницькі за своєю природою,. Для цього потрібні насильницькі люди, більш насильницькі, ніж сам цар. Лише вони стануть революціонерами, лише вони виявляться зверху. На той час, як вони виявляться зверху, вони самі стануть царями, і суспільство буде продовжувати рухатися тим самим шляхом. Змінюються тільки поверхневі речі, глибоко всередині триває той же конфлікт, що і в суспільних відносинах.

Конфлікт всередині людини. Поки він не вирішений там, він не може бути дозволений більше ніде. Політика у нас всередині - це конфлікт між двома половинами: нашим розумом і нашим умом, це відсутність єдності в нашому естві між душею і умом.

Страх, жадібність і жага «володіти», змога впливати - це психологічні мотиваційні сили, які стоять не тільки за військовими кампаніями і спалахами насильства між ідеологами, націями, партіями, бізнескланами. Вони також є причиною невпинного конфлікту в особистих відносинах. Вони спотворюють наше сприйняття інших людей і самих себе. Тому ми неправильно трактуємо ситуацію, а внаслідок цього невірно діємо, прагнучи позбутися від страху і вгамувати свою потребу мати більше. Знаємо, що це яма, яку неможливо заповнити.

Влада нікого не розбещує, вона запрошує розбещених. Влада нікого не може розбестити, не може. Влада виставляє на огляд вже існуючу всередині розбещеність. Посади і трони нікого не можуть розбестити - але розбещені люди шалено рвуться до цих тронів, як метелики до вогню. Може бути, метелик чув - або, може бути, не чув, тому що його попередники загинули у вогні, - але в світі метеликів може бути приказка: стережися вогню, метелики в ньому гинуть. Але метелики не слухають і поспішають до вогню. Скажімо ми, що вогонь вбиває метеликів? Ні, це метелики рвуться померти, і їх приваблює вогонь.

Нестача породжує бідність і заздрість, а надмірність - розкіш, зверхність і оту приховану до цього часу глупоту людського ества. У бідної людини недостатньо сил, щоб бути розбещеним; на це необхідні якісь гроші, це дорого, це розкіш. Якщо бідний стане розбещеним, його зловлять, у нього будуть неприємності. Щоб бути розбещеним, спочатку необхідно убезпечитись від вогню чи створити захищеність. Спочатку необхідна хоч маленька посада, щоб потім, коли виникнуть труднощі, впоратися з ними і врятуватися. Для великого політика необхідно створити захисну броню - високу посаду, престиж, гроші, вплив, успіх, славу, ім'я, змагання; все це діє як броня.

А якщо ми знаходимо, що бідна людина розбещена, то ми не вважаємо, що вона не розбещена всередині. Це не обов'язково так. Реальність проявиться, тільки коли у неї з'являться гроші. Гроші - це випробування, висока посада - це випробування: тільки тоді ті, хто був дійсно чистий всередині, і багатий душею залишаться не розбещеними, вони не будуть вдаватися до принад розкоші. Чистим залишиться лише один з мільйона, всі інші будуть розбещені. Вони будуть розбещені, бо вже розбещені, і ось випала нагода, і це вийшло на світло. Бідність приховує багато речей, багатство їх показує. Відсутність впливу на когось служить завісою, яка приховує багато; посада ж видаляє цю завісу і залишає людину оголеною.

Дозвольте і вибаче за застосування в подальшому тесті слова – влада, замість слів – уряд, президент, керівництво, посада, як визначення сучасних суспільних інституцій, які відповідають змістовному їх наповненню суті, як органів насильства і їх представників з цими рисами: володіти кимось, впливати на когось, забирати в когось... Бо саме слово влада має смислове наповнення і відповідні дії за змістом: жити зі всіма в ладу і бути правильним, справедливим, дбайливим організатором суспільних процесів (правителем). І це наша позиція. Застосовуючи це прекрасне слово в сучасній інтерпретації (тлумаченні) ми показуємо суть сучасних керівників-карманичів.

Ні, влада нікого не розбещує - вона запрошує розбещених і показує цю розбещеність. Поки хтось не досягне влади, не можна сказати, що ця людина розбещена. Кожен проти розбещеності, поки у нього немає влади. Без влади кожен залишається «служугою народу». Вони стають імператорами, тільки отримавши владу. Самі по собі трони нейтральні - їм це все одно. Цих людей, що рвуться до влади, які втрачають серце в гонитві за грошима жене до вогню відсутність в них любові. Навіть якщо вони показують публічно елементи милосердя, елементи добропорядного сім'янина - то це чиста брехня. Бо людині в питаннях духовності неможливо бути двоїтим. Ось так виявляється, що і душа в цій людині відсутня, то як і до кого буде приходити любов?

Ми не зможемо жити без хліба, бо помremo. А чи важко жити без любові? Реальність в тому, що ми бачимо тисячі людей, що живуть без любові. Любов може принести деякі труднощі, але здається, немає ніяких труднощів у тому, щоб жити без любові. Без грошей жити неможливо, але без любові людина може прожити - і вона так і живе ...Ті, хто домагаються успіху в житті, - це люди, які живуть без любові. Любов і успіх не можуть існувати разом. Тому що для успіху необхідна твердість, а любов не дозволяє нам бути твердим. Любові і грошей не можна досягти в один і той же час, тому що, щоб домогтися грошей, необхідно насильство, а любов не може потерпіти ніякого насильства. Не може бути ніякого зв'язку між любов'ю і владою, тому що для влади необхідна така божевільна гонка, таке змагання головорізів, якого не допустить любов.

Посили на смерть, на так звану війну. Якщо в житті людини немає любові, в ній буде наявне насильство, намагання його реалізувати. Як її компенсувати відсутність Любові? Вона порожня. Ніяка музика не озивається в її серці, і вона задовольнить слух дзвоном монет, вона втішить вуха цією музикою влади і вбивств. Якби вона знала любов, вона знала б і творчість, в якій немає почуття володіння. Якби вона когось любила, вона знайшла б імперію в своєму серці, імперію без імператора. Вона знайшла б близьке їй серце, серце, яке танцювало б з нею, і в її житті була б радість: хтось її любить, хтось бере її любов. Її ество було б радісним. Люди наповнені духовністю, любов'ю в мирську владу не йдуть. Їх імперія в їх естві. Їх багатство в їх душі.

Якби їх любила хоча б одна людина, якби вони могли любити хоча б одну людину, то вони б знайшли, що в їх житті є смисл, аромат, пахощі - тоді була б радість. Коли такої задоволеності немає, вони намагаються поневолити людей - політикою, грошима, владою. Вони намагаються поневолити тисячі людей. І дивно те, що якби вони любили хоча б одну людину, то знали б задоволеність, бо в ненависті не буде ніякої задоволеності, навіть якщо ми підпорядкуємо собі мільйони. Прийшовши до влади, людина усвідомлює: тепер, що вона домоглася влади, але не знайшла спокою. Вона домоглася сили, але не задоволеності. Вона вкрала гроші, але внутрішня бідність не буде знищена. Так, у нас є моменти задоволеності в процесі позитивного досягнення мети, але з моменту досягнення, ми починаємо відчувати духовну порожнечу. Знаємо, що істинна задоволеність, творча праця є ознакою руху людини духовними шляхами, мними успіхи в сукупності з гнівом, гординею, злобою вказують на негатив у нашому житті. Тому людина починає своїм умом в своїй гарячій ума наповнювати порожнечу ества брудом і сміттям, але сама порожнеча була чистішою за цей бруд. Сміття є сміттям навіть в дорогом контейнері.

Інша сторона духовної бідності тих, хто побачив нашу бідність матеріальну. Ми були дзеркалом для них. Ми знаємо, що, якщо ми бідні, то далеко не всі люди оголосять, що вони наші родичі. Розбагатівши, то раптово ми знаходимо безліч нових, раніше незнайомих родичів, вони приходять самі, приходять навіть родичі їх родичів. Кожен стає родичем. Ні у кого немає з нами ніякої спорідненості - вони дивляться на те, що у нас є. Коли ми починаємо говорити про духовне, то навіть близькі родичі зустрічаючи нас на дорозі, переходять на іншу сторону. Хто хоче зустрітися з божевільним посеред вулиці? Якщо ми дружимо з таким божевільним, або навіть тільки привіталися, то це означає в їх очах, що ми теж ненормальний. Ось таке суспільство грошей. Якщо у нас є такі гроші, що ми можемо виявляти розкіш, то це означає, що ми їх взяли у когось. Якщо вони у нас такі є, то це означає, що через це хтось збіднів - знаю я про це чи ні. Можливо і багато хто не отримав цих грошей адекватно вкладеної енергії праці. Якщо у нас забрати гроші, це наповнить кишеню когось іншого. Світ грошей сповнений боротьби. Повага від ума проявляється до того, у кого є речі, які можна відняти. Шанують того, у кого є чому навчитися. Якщо у нас є гроші, то ви можете мене поважати. Якщо у нас є положення, то ви можете мене поважати, тому що є можливість відібрати в мене становище. Те, що у нас є зараз, завтра може стати вашим. І це також означає, що поки це є нашим, воно не може бути вашим. Тому до поваги домішується глибока ворожість - ви хочете досягнути досягнутого нами. Наше досягнення означає, що ми вирвали його у вас, або вам завадили їм опанувати. І, якщо ми

захочемо досягнути його самі, то доведеться вирвати його у вас, або перешкодити вам. Політики поважають один одного, дуже поважають - але всередині них горить заздрість. Багаті люди поважають один одного, але всередині них горить заздрість.

«Один чоловік зустрів на дорозі Муллу Насреддіна і сказав:- Насреддін, ти ще живий? Насреддін відповів:

- А хто сказав, що я помер?

- Ніхто не сказав, але вчора я чув - тебе так розхвалювали в місті, що я подумав, напевно, ти помер. Тому що ніхто не хвалить живу людину, я подумав, що, напевно, ти помер і відправився на небеса ».

Жебрак поважає президента, тому що хоче бути президентом. Тому, з одного боку, він його поважає, з іншого - заздрить, бо він ще не президент. Він хоче бути президентом. Ми поважаємо людину, в якій бачимо задоволення своїх бажань – щось не сталося з нами, але сталося з ним. Ми шануємо людину, в якій побачили відображення своєї істинної природи, не амбіції, але свою справжню природу; людину, яка є для нас дзеркалом і показує те, хто ми вже є всередині, знайомить нас з нашою істинною природою. Амбіції від ума і їх можна задовольнити в майбутньому. Ми поважаємо людину, в якій бачимо своє майбутнє, зроблене нею зараз. Цього ще не сталося з нами, тому нашому уму одночасно і боляче: це сталося з ним. Таким чином, заздрість і така суспільна повага йдуть рука об руку. Коли у нас щось є, то ми не готові цим ділитися. Коли у нас нічого немає, то нам дуже подобається ця ідея – забрати. Ось така психологія пристрасного суспільства.

З вашого дозволу перепишу подію, яка є ... Читаємо. *«Коли жінка Джорджа Карліна померла, то Карлін, відомий гострий дотепник і сатирик 70-80 років минулого століття, написав цю неймовірно актуальну показову статтю, яка є джерельною водицею і сьогодні. Мабуть вона є констатацією способу життя нашого пристрасного суспільства в будь-які віки. «Парадоксом нашого часу є те, що ми маємо високі будови, але низьку терпимість, широкі магістралі, але вузькі погляди. Витрачаємо більше, але маємо менше, купляємо більше, але радіємо менше. Маємо великі будинки, але менші сім'ї, кращі зручності, але менше часу. Маємо кращу освіту, але менше розуму, кращі знання, але гірше оцінюємо ситуацію, маємо більше експертів, але більше проблем, кращу медицину, але гірше здоров'я. П'ємо доволі багато, куримо доволі багато, витрачаємось досить безвідповідально, сміємося доволі мало, їздимо доволі швидко, гніваємось досить легко, спати лягаємо досить пізно, просинаємось досить втомленими, читаємо доволі мало, досить багато дивимось телевизор і молимося досить рідко. Збільшили свої вимоги, але скоротили цінності. Говоримо досить багато, любимо доволі рідко і ненавидимо досить часто. Знаємо, як вижити, але не знаємо, як жити. Додаємо роки до людського життя, але не додаємо життя до років. Досягли Місяця і вернулись, але з труднощами переходимо вулицю і знайомимось з новим сусідом. Освоюємо космічні простори, але не душевні. Робимо великі, але не кращі справи. Очищуємо повітря, але забруднюємо душу. Підкорили собі атом, але не пересуди. Пишемо більше, але пізнаємо менше. Плануємо більше, але досягаємо меншого. Навчилися спішити, але не чекати. Створюємо нові комп'ютери, які зберігають більше інформації і викидають потоки копій, чим раніше, але спілкуємось менше. Це час швидкого харчування і поганого перетравлення, великих людей і дрібних душ, швидкого прибутку і важких взаємовідносин. Час росту сімейних прибутків і росту кількості розлучень, красивих будинків і зруйнованого домашнього затишку. Час коротких відстаней, одноразових підгузників, разової моралі, зв'язків на одну ніч; надлишкової ваги, таблеток, які роблять все: збуджують нас, заспокоюють нас, вбивають нас. Час заповнених вітрин і порожніх складів. Час, коли технології дозволяють цьому листу потрапити до вас, в той же час дозволяють вам поділитися ним, чи просто натиснути «Delete». Запам'ятайте і надавайте більше часу тим, кого любимо, бо вони з нами не назавжди. Запам'ятайте і гаряче обійміть близьку людину, бо це єдиний скарб, який можемо віддати від серця, і воно не вартує ні копійки. Запам'ятайте і говоріть «люблю тебе» своїм коханим, але спочатку дійсно це відчуйте. Поцілунок і обійми можуть виправити будь-яку неприємність, коли йдуть від серця. Запам'ятайте і тримайтесь за руки і цінують хвилини, коли ви разом, бо одного разу цієї людини не буде поряд з вами. Найдіть час для любові, найдіть час для спілкування і найдіть можливості поділитися всім, що маємо сказати. Бо життя вимірюється не числом вдихів-видихів, а хвилинами, коли перехоплює дух».*

По великому визначенню тіло є співпомічником у духовному розвитку душі. Коли душа і тіло знаходяться в гармонії, то і ум з його бажаннями не плодить усілякі нісенітниці навіть у маленьких речах не говорячи про право власності на людей, право власності на землю, право,

право, право (це слово є псевдо ярликом до дій в бажаннях, в бажаннях власності) ..., а де ж відповідальність за себе, за всіх, за божественне. Нам в цілому нічого не належить, то чого ми так все життя напружуємось, щоб щось мати, щоб кимось стати, щоб чимось чужим користуватися, бо хочуть стати вибраним євреєм, мабуть, більш за все іудеєм. Це не є образа простому єврейському народу, а це визначення дане ще апостолом Павлом в посланні до корінфлян в Біблії, що іудеєм можна стати кожному по стану душі, по духу його діянь. Можливо, культивация цією нацією прагматизму, вигоди, оцінки, порівняння, богообраності, виведеної в ранг державної національної політики і є тим, що ці якості приписують саме цій нації, яка є власником релігійної традиції – іудаїзму.

У Ветхому заповіті, в десяти заповідях людству немає побажань життя, щастя, радості, спокою, але є обмежуючі закони, закони боротьби, політики. Читаючи про життя єврейського народу, стає страшно – нещасний народ, який взяв на себе ношу в особі релігійної традиції і в особі маніпулювання фінансовими і матеріальними ресурсами світу і оголосив себе вибраним народом у Бога, то і відповідальність наступає велика. Якщо цей народ вибраний Богом, то він і має творити Божі якості – любов до всіх, доброту всім людям і природі, милість...; якщо він вибраний Дияволом, то він і може робити диявольські діла. Ми свідомі, що це суспільне мирське надбання внесено в здавалось би в духовну спадщину – в їх релігійну традицію – іудаїзм, але така духовна спадщина не є ідеалом для всієї нації. Пропагандисти ідеї вибраності вводять цей народ в небезпеку, в духовну деградацію, ведуть до зникнення цього народу на планеті. Ці пропагандисти і організатори такої політики вже давно забули про свою приналежність до іудаїзму, а найголовніше – до свого покликання, як людини – творити духовні цінності на планеті. Їх бог – це гроші будь яким способом – треба вбити – вб'ють чужими руками. Вони дійшли в своєму «подвигу», з собі подібними, до організації міжнародних організацій для втілення в життя цієї ідеології вибраності і наднаціональної верхівки, які вирішують всі проблеми людства, але на практиці, то тільки блюдуть свої матеріальні інтереси. Протягом відомого періоду існування цієї цивілізації нам відома така робота цих ідеологів вибраності, яка почалася з виселення цього народу з долини витоку річок Тигру і Євфрату на західне плоскогір'я, а потім добровільний похід в землі Ханану, хитре виселення з Єгипту, з Персії і все у своєму неспокої духовному облаштовуються – чи то в Греції, чи то у Венеції, чи то в Англії і все чи..., чи ... чик Союз, чик Близький Схід, чик Україну теж, але ж кінцева доля цього народу теж відома – правило (правда) бумеранга спрацьовує, чи як говорять люди: «Що посієш, то те і пожнеш». І ця невидима ненависть світу через таких ідеологів сиплеться і на звичайних євреїв. Звичайних євреїв знищували у всі віки, а багаті тікали, а то часто густо і допомагали знищувати своїми грошиками, тільки б залишитись біля грошей. Ось така любов до свого бога – мамони. І все під прикриттям демократичних реформ, все під прикриттям гуманізму через різні місії, фонди дійшли до того, що їм належить подбати про суттєве зниження чисельності населення на планеті і багато інших абсурдних проблем. Так, це проблема їх ума і це їх проблеми. Хіба не Бог посилав кількість душ на планету, чи може вони є творцями душ, що взяли на себе повноваження забирати людські життя. Їх ум визначив, що для збереження планети потрібна менша чисельність населення. Всесвітня душа посилав душі сюди з можливостями творіння духовних цінностей, але і їх методи роботи плодять душі з низьким рівнем духовних цінностей, якщо можна так сказати, диявольських властивостей. Вони їх роблять через нас, формуючи деградуєчий інтерес до життя і плодять такі умови, що людина втрачає довіру в себе, в Бога і цим нас разом з собою знищують, але в своїй злобі намагаються скерувати всю лють на носіїв духовних цінностей, і на свої «творіння». Їх ум бачить свої успіхи і не усвідомлює, що всесвіт так чи інакше зрівноважить силу позитивних і негативних енергій. Однак, нам не чекати цього часу потрібно, а займатись творінням добрих, справедливих, милостивих, миротворчих діянь, засіваючи планету любов'ю, щастям, добротою, підносячи ці якості на гідний рівень їх знаходження в нас. Тільки збільшення енергій любові, доброти, милосердя на планеті дасть можливість зменшити і кількість населення.

«У вічних муках тяжких грішників не можна, звичайно, звинувачувати Бога і уявляти Його безкінечно мстивим, караючим вічними муками за гріхи короткочасного життя. Кожна людина отримує і має дихання Духа Святого. Ніхто не народжується від духу сатани. Але як чорні хмари затемнюють і поглинають промені сонця, так і злі акти ума, волі і почуттів при постійному їх повторенні і своїми перевагами постійно затемнюють світ Христа в душі у злої людини, і її свідомість все більше і більше визначається впливом духом диявола. Хто полюбив зло, а не добро, той сам приготував собі вічні муки в житті вічному». Войно Ясенецький.

Якщо ж вихідці з цього народу і інші подібні їм світу цього по уму володіють банками, фармацевтією, лікарнями, обслуговують суспільні закони через юриспуденцію і оголосивши себе вищою нацією, що в сукупності веде до поділу людей по національних ознаках, проводячи

політику глобалізації і нагромадження матеріальних благ у невеликої кількості населення, що приводить в підсумку до жалюгідного існування людських істот – бідність матеріальна плодить бідність духовну і в такому середовищі наростає гнів, злоба, незадоволення, а це є добре середовище для організації революцій і війн; які через маніпулювання суспільними законами (закон, що дишло, куди повернув – туди і вийшло) підриває моральні устої серед людей через зневіру до суспільних законів і їх потрактовувачів, через нівеляцію духовних цінностей, через зневіру в себе, що в підсумку приводить значну частину до зловживання алкоголем, до споживання наркотиків, як способу тимчасового відключення від життєвих проблем (але ж вони не зникають і ні ми, ні керманичі не турбуються про пошуки шляхів виходу з таких стресових, страшних ситуацій); мережа фармакології і лікарень служить їм для знищення фізично певної частини людства через ГМО продукти, через вакцинації з метою пониження імунітету і шляхом розповсюдження нових масових вірусних хвороб серед «неперспективних» народів.

Несучи і плодячи такі «якості», яких наплодили у своєму неспокійному умі та ще все це зробити так, щоб цю роботу виконати чужими руками - то кому вони служать – Богу, чи Сатані. Мабуть останньому. І ті руки зовсім не чужі, бо вони по психічному і суспільному положенню знаходяться найближче до цих самопроголошених. Тоді, яка ж кінцева мета таких програм такої «вибраної еліти» світу мирського? Це шлях в нікуди, це шлях до того, щоб у цій банці залишилися одні павуки, а в підсумку залишиться один павук з його відомим фінішем. А земна цивілізація, насичена злобою, гнівом, жадібністю, сама і знищить таких продукувачів цих не зовсім хороших негативних енергій фізично.

Такий суспільний закон життя. Тому в суспільстві і є носії духовних енергій. Всесвіт не може сам себе повністю знищити. Тільки такі обрані знищувачі цим займаються у своїй агонії. Думують, що вороття немає. Є і є.

Урівноваження всіх якостей і явищ світу і цивілізації зокрема забезпечує йому розвиток, так як утримання людиною рівноваги на кладочці забезпечує можливість дійти на протилежний берег. У кожного він є. Якщо ми є носієм духовного, то ми самі маємо дотримуватись тих якостей, що проголошені, чи є в нас. Для Бога всі рівні, але, якщо ми пророки, то і відповідаємо за своє покликання на планету, якщо ми пекарі, то і відповідаємо за якісний і смачний хліб, якщо вибрані, то дбайте за всі душі і тіла на планеті Земля. Суспільством такі Божі якості, чи прояви, як от любов, радість, щастя, доброта, милість при появі присікається, осуджується людьми із посиланнями на кари Божі. Хто так хоче жити в страху? Вибір за нами.

Страх створює відчуття скам'яніння, стиснутості і як наслідок - злобливість і жорстокість. Страх створює умом ідею безпеки, він створює ідею про необхідність захисту себе. І ніщо не вбиває нашу психіку так, як страх. Від цього стану, ми несвідомо шукаємо собі будь яку і навіть непотрібну справу, аби відволіктися від відчуття страху. Ось чому в нашому житті так багато непотрібних речей, та й неякісних. Ми до них не тягнемось, бо вони насичені негативною енергією страху.

Сказане вище не є осудом, не є доконаним чистим фактом, а написані для усвідомлення всіма своєї місії на Землі, для усвідомлення ваги духовних якостей в житті кожної людини. Якщо ці матеріальні описані явища є присутніми в нашому житті, то це теж підказка для бачення на їх фоні наших духовних можливостей. А якщо вони зачіпають чиєсь его, то теж мають шанс подивитись в себе глибше і побачать – чого це їх зачіплює. Навіть, якщо ум їх продукує агресію аж до фізичного знищення носія істини, то носію цим шкоди не принесемо, бо він готовий зустрітись зі смертю, а якщо ця смерть продукується для устрашіння їм подібних, то це їх проблеми – хай живуть серед тих, хто живе у постійному страхові, бо подібне притягується подібним і можливо це дасть їм можливість усвідомити свої нікчемні потуги для Всесвіту. Це слово для тих, хто ще у стані вибору. Той, хто знає смисл життя, то він це знає і живе щасливо і радісно у своєму пізнанні і сприймає його як данність во благо собі, Вселенній.

Ми вже зупинялися на тому, що не все суспільство є прихильниками тієї, чи іншої релігійної традиції, а ще більша частина не є послідовниками тих, чи інших релігійних традицій, бо відсутня довіра до канонічних приписів і із-за відсутності в собі впевненості йти визначеним життєвим шляхом, який пропонує та, чи інша релігійна традиція. Ми ж тепер знаємо, що цими якостями послуговується певна категорія різних націй незалежно від шкіри тіла, від проживання в тій, чи іншій державі, від приналежності до тієї, чи іншої релігійної традиції (в кожній з них пишеться, що начальство посилається Богом). Зрозуміймо, що Богом посилаються душі, а не начальники і машини ... Звідки ж така думка, що начальники, королі, президенти посилаються людям Богом.

Так воно і є - і це правда. А природа цього в тому, що ми, люди своїми мислеформами, як носії частинок божественної енергії і є формувачами того, чи іншого типу керівника, правителя, якого ми, люди, бажаємо по своєму духовному внутрішньому божественному стану нашого ества. Тобто, в нас на час проживання переважають корисливі, войовничі, мирні, дбайливі ... наповнення нашого ества, то такий президент з такими якостями і прийде в наше життя. Якраз такий прошарок суспільства керує в кожній державі, в цілому світом і як відповідь на це має цю зависть, ненависть, злобу на цей прошарок суспільства від пристрасного суспільства, яке теж хоче стати, але по різних причинах не стала. Коли в певних мас назбирується ті, чи інші види енергій, в які закладаються очікування і терміни, то такий же результат ми отримуємо. Все є незалежно від нас, як окремого індивіда, через, що ми завжди відчуваємо, що цей начальник, президент не такий, як ми очікували. Чи не так? Якщо це не так, то чия ми власність - кожен? Хай кожен скаже - чий він раб? - речей, людей, обставин?; чия ми річ? Абсурд. А, можливо, ми вільні люди. Свобідна людина живе у злагоді зі світовим Розумом і вона наповнена позитивними божественними енергіями, відповідно діє і живе. Людина, деревце ... є частинами Природи, Всесвіту. Власність є певна умовність суспільства.

Виникає правова проблема, пов'язана з питаннями володіння (наші діти, наша дружина-чоловік, наш автомобіль і т.д.), рабства і тому подібне, а природа цього в тому, що ми є тимчасовими володарями і то тільки на основі почуттів і відчуттів, бо в творінні когось, чогось приймали участь ще хтось, чи щось. То якщо наші почуття і відчуття є умовою процесу, який називається життям, то саме цим читанням і іншими діями в цьому процесі ми і творимо своє життя, творимо умови для тіла і розвиваємось духовно.

Ми не говоримо про потреби людини, як біологічної істоти, бо всі частини Природи взаємозв'язані, мають однакові потреби в теплі і освітлені від Сонечка, Повітря, Землі, Води, і Вогняної стихії. Людство не може управляти цими стихіями Всесвіту, а тільки може бути користувачем, як матеріальними категоріями. Космічна енергія, божественна енергія, а ми є її частиною. Так, що природа власності є тільки певною умовністю і то тимчасовою однієї чи іншої груп людей. Вдумайтесь, що ми ділимо? Пропонуємо всім зрозуміти смисл життя Людини, її покликання.

Коли ми залишаємо тілесно цей світ, то і саме накопичення матеріальних благ (на чорний день не так багато і потрібно) не може бути оправданим Богом, ні людьми, бо це породжує конфлікт. Кожен накопичує своїм трудом все, що необхідне для задоволення потреб кожної людини, але не через отримання надлишкових прибутків шляхом експлуатації інших. Взявшись за фізичну експлуатацію чужого тіла, то слід взяти відповідальність за духовний ріст тих людей. А це небезпечно, бо душа, що розвивається, крім усього, потребує свободи, а вільною людиною не так просто управляти, хоча жити по сусідству у злагоді з вільними людьми, то це велике благо всім. Дехто пізнав такі відчуття, сподобившись жити поряд з такими людьми, як і сам. Тут є необхідність гармонії між усіма членами суспільства на рівні духовних цінностей.

Для чого ми все життя збирали такі «скарби»? а душа після закінчення життєвого шляху тіла полетіла шукати для себе нове тіло, злившись із загальносвітовим духом. Ті, що залишились, не знають куди пішла душа з тіла їх родича тілесного – не похоронили однозначно, бо деколи відвідує нас, живущих у снах, у повсякденщині через залишені слова і діла. Матеріальне творіння було спільним, як і духовне теж. Чого подеколи нас так тривожать ці відвідини душ умерших тіл, залишаючи такі відчуття, які не кожен може передати словами, а якщо відбувається словесний діалог, то і там зберігається якийсь певний фрагмент. Але факт, що залишаються тривожні відчуття і незалежно від того, яка тема зустрічі відбувається – в позитивному, чи негативному руслі. А тривожать відвідини душу, але ніяк не тіло. Природа таких відвідин в тому, що ми ніколи не бачили в цьому естві, чиє тіло померло, душі і наша душа злякалася і душа померлого практично не бачила наших духовних потреб, а все із за мирської суєти. Той, хто помер збирав матеріальні скарби, не бачачи нічого крім них, бо туди поклав тіло і душу, а цей, хто прийняв матеріальний спадок, відноситься до нього, як до чужого. Природа таких відчуттів в тому, що все на світі, крім нашого ества є чужим по природі і водночас ми є його частиною, бо ми його зустріли, можемо ним користуватись і передавати. Якщо душа приходить до нас, як до гармонічного ества, в тіло (це є знак визнання росту), то і тривоги немає, а діалог проходить на всі життєві теми – так якби душа була весь час рядом. Мабуть вона буде послана в одного з потомків.

Не може суспільна душа, суспільні установки бути предметом ідеалу для кожного. Кожна душа настільки індивідуальна, що світовий розум до кожної з них має свій ключик. Те, що для

однієї душі і тіла може бути скарбом, то для іншого єства золюю; для одного ліками, для іншого отрутою. Тому то і пошуки істини, пошуки спокою у кожної людини різні. Було б доцільніше визначити цей стан, як стан свободи. Бо саме маючи свободу, ми і маємо той душевний спокій. Не варто змішувати рабський спокій, корисливий спокій з самою суттю душевного вільного спокою. Кожна людина приходить до пізнання істини своєю дорогою: одна – широкою, короткою, покритою асфальтом, оточеною клумбами квітів; інша – вузькою, довгою, тернистою, через тернисті степи, чи непрохідні хащі.

Якщо ми відчуваємо в комусь неприязнь, злобу, то це просто продовження нашої неприязні, злоби. Це ми дивимось у дзеркало і бачимо себе. Так відбувається з кожною якістю, з кожною людською дією.

Жити у спокої – це жити без ідей і без па-м'яті (без пом'ятих ідей), тобто жити теперішнім і без майбутнього, і без минулого, бо душа такими категоріями не послуговується – у неї все сіюминутне.

Усвідомлене розуміння ролі людини-індивідуума в суспільстві, як частини суспільства і інших членів суспільства, які управляються релігійною традицією і її ролі в житті суспільства дає відчуття гармонії. Ці слова написані для усвідомлення, а не є осудом, чи протиставленням поважної частини суспільства, бо саме і, можливо, завдяки їм проходить процес пізнання себе. Ми з певністю можемо тепер сказати, що ці думки в гармонії з відчуттями, з душевними установками перенесені в слова і написані найперше для себе. Ми задоволені, що нам відкрилось розуміння смислу життя, істинність життя-буття.

Дехто молиться в самоті, а дехто ходить в церкву, але діалог з Богом, молитва входить в серце і посилається від серця незалежно де ми знаходимся тілом – це є основою розвитку будь якої душі.

«Один святий обходив поселення і заходив у всі церкви і пастви, а одного разу зайшовши в одну із церков він помітив, що службу в одязі священника веде сатана. Він не став мішати, а став слухати про що говорить сатана. І на його здивування, сатана не поміняв слова Божого, не спотворив Завіту, всі його проповіді були правильними і справедливими. Святий дочекався кінця служби і підійшов до «священника».

- Я визнаю тебе - ти сатана. І я слухав твою проповідь, але не знайшов в ній ні брехні, ні Богохульства. В чому, каверза твоя?

- Я читаю правильні проповіді, але вони не торкаються їх сердець - розсміявся сатана».

Молімося серцем. Най душа спілкується з тілом, а тіло через ум з душею, то тільки тоді ми зможемо узріти Бога. Духовна сила не в думкових посилах, не у вимовленому слові механічно, чи з вигодою, а в щирих побажаннях ближнім своїм любові, миру, злагоди і щастя в радості життя. Саме з цією метою ми зробили такий відступ, щоб побачити суть молитви і показати її потреби і можливості в нашому суспільному облаштуванні життя.

«Стоять перед брамою раю водій автобуса і священник. Тут брама відчиняється, виходить святий Петро і каже:

- Ти, водію, заходь, а ти почекай, священнику.

Отець:

- Але ж я все життя присвятив церкві...

- Так, але в тебе на службі всі спали, а в нього в автобусі всі молилися...».

На сьогодні 1/3 суспільства не позиціонує себе до будь-якої релігійної традиції, які є на Землі. Релігійні традиції людства є якби крок до істини, які по своїй суті, як і саме їх вчення є тільки початком і досить віддаленою є сама істина. Релігійні традиції взяли на себе обов'язки перед суспільством у забезпеченні морального, психічного і деякою мірою духовного його виховання. І вони це роблять. Релігійні традиції забезпечують той рівень істинних знань на які готові для прийняття за істину та частина людства, яка прийняла це віддалене бачення від своїх можливостей світосприйняття. І саме цій частині суспільства, яка іде до церкви вони дають ті знання, які ті можуть приймати і дають ті відчуття, які створюють умови для духовного розвитку їх душ. Хоча ні одна з них не пропонує бачити свій внутрішній світ. Бо саме тут той Бог і тут та істина – в нас і навколо нас. Це є основа релігії, чи яку можуть назвати філософським і моральним дослідженням психічних і фізичних енергій в людині і в Всесвіті і тільки у їх єдності.

З часом частина цих функцій церкви перейшла до держави. Коли існує попит, то виростає і пропозиція. На сьогодні багато людей по окремоті шукають за покликом своїх душ у пізнанні своїх духовних начал, що покращує моральний і психічний стан їх і суспільства. Тому держава, хоча і опирається в цьому сенсі на релігійні традиції, все ж почала створювати служби, в яких працюють психіатри, психоаналітики, психологи. Авторитет цієї служби на сьогоднішній день виріс завдяки індивідуальному підходу, у вмінні разом шукати корені проблем, які турбують будь яку особистість і все це на основі довіри. Основна маса психологів працює на політиків, бо вони працюють на основі державних досліджень, аналізу, висновків, які покликані перш за все задовольняти інтереси тих представників суспільства, які їх поставили на ці роботи, а не окремих індивідуальностей. Таким чином, мова йде про згладжування протиріч між суспільством і особистостями, але аж ніяк не про духовний їх розвиток. Однак і це є кроком на шляху пошуку себе, свого єства. В цілому ця служба набирає прихильників в середовищі пошуковців по їх власно побаченій, відчутій потребі, або із середовища частини суспільства, яка не може самостійно вийти з важких постійних життєвських проблем і виводить їх з під впливу і держави, і релігійної традиції. Ні релігійна традиція, ні держава вже сьогодні неспроможна зберегти сім'ю. Про це свідчить статистика і процент питань, які розглядають психологи.

Психічний і моральний стан сім'ї є гарантом її міцності, а відповідно і міцності державних устоїв і норм. Сьогодні людиною затребуваними є духовні цінності. На них і в подальшому буде триматись суспільство, але не на його інституті - державі. Держава в цьому процесі є допоміжним засобом, як монастир для монаха, чи тіло для душі, хоча таке бачення застосовано суто для розуміння суті. Втрата сили впливу на людину певної релігійної традиції суттєво зменшилась і така ж доля жде іншого її партнера – державу. Друга третина людства імітує приналежність до державних моральних кодексів і до відживших постулатів релігійних традицій. Можливо, вони деколи заходять в церкву, чи в партійний клуб, надіваючи маски релігійного традиціоналізму, чи маски партійної приналежності.

Досить вдало розкрив природу такого психотипу прихильників релігійних традицій Ісус Христос своїми діями, коли він прийшов у Єрусалим і в храмі став розкидати ятки, крам і т.д. Євреї, як і ми сьогодні, вважали себе набожними, чи певними прихильниками релігійної традиції і вони були в церкві Бога в переддень свята, йшла церковна відправа. А описаний епізод дій Ісуса про викидання з храму торговців є нічим іншим, як образною дією, бо Ісус викидав ці речі з голів тих, хто знаходився в храмі. Вони не були в стані молитви, вони думками продовжували бути в своїх справах - в ятках, у вівцях, в крамі...

Ці залишки інформації, яку залишають старші покоління молодому поколінню, що користувалося церковною, чи суспільною мораллю і законами розкривають суть цієї частини суспільства. Іншого ніхто не вчив, а якщо і передавалось то під страхом, який ішов від держави і від релігійних традицій через страх - що ж скажуть люди? і чи допустить держава до роботи і до засобів існування. Сьогодні чимала частина суспільства йде лікувати душу до психологів. Вони вже є майже кругом. Держава, з метою утримання під своїм контролем перевиховний процес, створює посади психологів у садочках, школах, вузах, на робочих місцях. Працюють на державу, то і вони є вирощувачами державних і суспільних установок поведінки, але ніяк не духовних. В них є методики, дослідження, умовиводи, які отримані від суспільства, то такі і результати роботи з психікою (душею) людини. Ось звідки досить обережне має бути відношення до цієї частини суспільства, як до медичної таблетки, чи уколу. Є раптовий результат, а причини, чи природа людських страждань не встановлені, бо за це з роботи держава вижене.

Потреба таких психологів-духівників суспільством і народила таких індивідуальностей-духівників. Якщо вони дійсно є духівниками, то вони будуть дбати про душі окремої душі, так і суспільства в цілому.

Великі можливості зберегти духовні цінності в підростаючому поколінні, в дітях - є в батьків, які не мають особистих зобов'язань ні перед релігійною традицією, ні перед державою. Наголосимо, що не тільки зберегти ті духовні цінності, які приносить дитина з душею, а й зміцнити. Про що ми писали попереду.

Досить невелика частина людей є істинними шукачами Бога, Бога в собі, істини і духовних цінностей. Чимало з них знаходять. А звідки в них є знання? Видно вони з ними послані на Землю для нашого лікування, для лікування наших душ в цей неспокійний мир. Носіїв духовних знань в суспільстві політики, служителі церкви, психіатри називають боже – вільними. Хоча саме вони є тримачами духовності людства, і саме до них звертаються ті, хто шукає свою душу. Незалежно від

соціального статусу. А ці з богом і вільні не потребують лікування душ, а суспільство сьогодні ох як потребує лікування. Вони просто інші, відсторонені від мирських матеріальних забаганок. Хто вивчав цю тему, то може знати. В цю категорію суспільство через психіатрів записує інако- (інакше, по другому мислячих) мислячих людей. Так було і є поки існує державна форма управління суспільством. Так говорили і про Ісуса Христа при його земному бутті.

Але політики, попи не хотіли б, щоб Земля була одна, тому що якщо вона одна, то політики з усією їхньою політикою мали б зникнути. Вони можуть існувати лише тільки, якщо світ залишається розділеним.

Ці умовні поділи на частини для нас є нікчемними, а для Суцього і поготів.

Давайте подивимось, як сьогодні держава намагається формувати суспільний дух, що їй не вдавалось і не вдається із-за низького духовного потенціалу власть передержащих. Вони не є ядром суспільної с-прав(ди)-едливості – вони є політиками. А саме основне, що парафія у формуванні суспільного духу була, є і буде саме за правдивими і мудрими індивідуальностями. Це не залежить від їх публічності. Так, ми знаємо, що їх слова писані і казані завжди використовувала будь яка влада, щоб десь використати в промові, в кодексі моралі. Мудрість таких людей також і в тому, що вони не просять у грязних політиків похвали, орденів за плагіат слова, чи дії. Їм достатньо відчуття щастя, що мудрість і справедливість побачена ними знаходить поширення через корисливих політиків, можливо, і їх серце побачить Бога. Їх душа росте і ті, що оточують їх мають щастя собі рости, і ті, що знаходяться на великих земних відстанях мають щастя відчувати їх порухи в розвитку суспільного духу серед нас усіх. Це є еліта людства. Вони є носіями концентрованої позитивної енергії, саме вони є джерелами в творенні стабілізуючого урівноважуючого відносного спокою в суспільстві. Вони є засівачами щастя, радості, доброти і милосердя на планеті. Це і є святі люди у нашому мирському розумінні, бо рясa не є обов'язковою ознакою святості (світлої, чистої мудрості) і не є ознакою в знанні істини, правди, хоча мир не хоче їх приймати і не приймає і тепер, і в часи Ісуса, і в часи життя Т.Г. Шевченка, і в часи пошуку свободи і правди Л. Костенко, яких посилав Суцый, які є, які будуть на Землі – і яких знищує морально і фізично мир сей.

Хіба «власть передержащие» зацікавлені в тому, щоб ми виявляли в собі такі знання, що володіємо такою енергією і могутністю в пізнанні природи Світу цього? Ні і ні (це показали їх відповіді на послані їм тексти цієї книги на їх особисті і службові сайти). Їх способи керування і час існування підходить до кінця, але вони стануть захищати таку систему керівництва і свій спосіб життя до останнього.

Не слід думати, що існування окремих багатіїв є ознакою добробуту народу. Пора залишити оману, що сотня палаців вже є держава. Пора прийняти і заглянути в халупи бідноти - тільки там можна побачити і відчутти справжній стан народу. Богатство і дається тим, хто здатний передати своїм побратимам Знання про істину життя і призначення людини на планеті. Тому людство потребує таких знань - знань очищення себе і прийняття духовних знань у свою життєдіяльність. І сприймемо цей процес з розумінням і вдячністю. При досить розвиненій самосвідомості відбувається очищення, яке звільняє дух від лущиння.

Неможливість людини реалізувати себе приводить її і до наркотиків. Наркотики старі як світ, і вони безумовно володіють якоюсь цінністю. Привабливість наркотиків нематеріальна. Люди незадоволені звичайним життям - ось що приваблює наркотики в наше середовище. Буденне життя не дає радості життя. Людина росте морально, матеріально, інтелектуально, інформаційно і, відповідно, хоче бути чимось більшим. Просте життя здається настільки плоским і безглуздим, що якщо за цим нічого більше не стоїть, то самогубство здається єдиним виходом.

Навпаки, ми борючись за життя, то воно продовжує обрушувати на нас усе більше страждань, хвилювань, хвороб, і старість і, нарешті, смерть. Ось чому наркотики привертали увагу людини з самого початку. Вони хоча б давали їм тимчасове полегшення. Наркотик дає їм те, чого не може дати суспільство і не дали свого часу батьки. Людина втрачає усвідомлення, розум, стає нудною, апатичною. І тоді наркотик стає останньою можливістю, єдиним сенсом життя.

Моралісти, церковники, уряди марно намагалися накласти заборону - але вони не досягли успіху простими заборонами. Вченим і політикам слід зосередити свої зусилля на тому, щоб усвідомити: якщо у всій історії людства щось постійно приваблює людей до наркотиків, і ніякому уряду ще не вдалося повністю перемогти це, бо є попит і є певний інтерес у самих політків - це їхні гроші, а людям смерть. У всьому світі століттями відбувалося одне й те ж: багато батьків,

дружини, діти марно намагалися допомогти наркоманам позбутися згубної звички, тому що їм нічого було дати натомість. І, поки цю потребу не почнуть задовольняти іншим способом, наркотики залишаться у світі. А вони приносять руйнування.

Але словами справі не допоможеш. Благаннями справі не допоможеш. Людина вже страждає.

Людина потребує допомоги, у співчутті, у коханні. Можливо, людині не вистачало любові, тому вона ступила на хибний шлях. Можливо, суспільство, батьки не зуміли дати їй того, чого вони потребували. Таким чином, людина збожеволіла. Вона потребує уваги, любові, турботи, але навіть це не допоможе їй, поки вона не пізнає й не відчує щось велике і значне, те, що не зможе їм дати жоден наркотик.

З Вашого дозволу вписуємо фрагменти творчих доробків Т.Г. Шевченка даної ситуації по його основному твору даної теми – «Тризна»:

*Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері.
... словами ...
... Де ж мені вас діти?...
... ідіть ... Попідтинню, ...
А за лихо ... Та цур йому!
Хто його знає!
А надто той, що дивиться
На людей душею, - ...
В степу на могилі, щоб ніхто не бачив,
Щоб вітер по полю слова розмахав,
Щоб люде не чули, бо то божє слово,
То серце по волі з богом розмовля,
То серце щебече господною славу,
А думка край світа на хмарі гуля.
Орлом сизокрилим літає, ширяє,
Аж небо блакитне широкими б'є;
Спочине на сонці, його запитає,
Де воно ночує, як воно встає;
Послухає моря, що воно говорить,
Спита чорну гору: «Чого ти німа?»
І знову на небо, бо на землі горе,
Бо на їй, широкій, куточка нема
Тому, хто все знає, тому, хто все чує:
Що море говорить, де сонце ночує.
Його на сім світі ніхто не прийма.
Один він меж ними, як сонце високе.
Його знають люде, бо носить земля;
А якби почули, що він самотній,
Співа на могилі, з морем розмовля, -
На божєє слово вони б насміялись,
Дурним би назвали, од себе б прогнали...»*

*«Великим словом божьєю волю
Сказать тиранам – не поймут!
И на родном прекрасном поле
Пророка камнем побьют!
Сотрут высокие могилы
И понесут их слово и зла!
Тебя убили, раздавили;
И славословить запретили
Твои великие дела!
О божє! ...
Везде один ... тоска, томленье!
... Зачем я покинул
Невинности счастье, родную страну?*

*Зачем я скитался, чего я достигнул?
Утехи познаний? ... Клянущих, клянущих!
Они-то мне, черви, мой ум источили,
С моим тихим счастьем они разлучили!
... Жизни пустота
Перед ним могилой раскрывалась: ...»*

*«Що ж на ниві уродилось??!!
Уродила рута ... рута ...
Волі нашої отрута.
Нехай же серце плаче, просить
Святої правди на землі.
І барвінок розів'ється –
І слово забуте,
Моє слово тихосумне,
Богобоязливе,
Згадається ...
Схаменіться:
Усі на сім світі –
І царята і старчата –
Адамові діти.
Ти єретик! (ти слово Боже виніс в люде Яне Гус
Як Ісус до Голгофи)* ...
За кого ж ти розіп'явся,
Христе, сине божий?
За нас, добрих, чи за слово
Істини ... , чи, може,
Щоб ми з тебе насміялись?
Воно так і сталося».*

Непристойно для будь якої душі, чи «н» кількості душ мати абсолютну владу, хоч і зовнішню. Бо соціальна природа цього явища в тому, щоб всі мали достойну гідну зарплату, чи інший рівень матеріальних потребуючих благ виокремленої особи в сім'ї, в колективі, в державі. Для того і дане нам життя, щоб ми плекали гідність, свободу в цьому соціальному середовищі. Це ж стосується і права, абсолютного права власності в матеріальному світі. Матеріальний світ, Природа є власністю всіх, як і право на свободу. Ми є всього навсього користувачами, а подеколи передавачами, приймачами, розпорядниками матеріальних благ і природним буде та їх кількість і якість, яка задовольняє потреби душі нашого ества. Якщо ми це усвідомимо, реалізовуватимемо цей принцип, то житимемо в мирі і злагоді. Бо саме надлишок матеріальних благ в своїй більшості веде до деградації нашого ества, до втрати свободи духу. Ми стаємо рабами предметів і прав. А цих предметів слід мати від потреби, а прав економічних, соціальних, юридичних на Природу, на собі подібних якнайменше. Тут особливою є потреба бути насторожі, бо природа появи в нашому житті багатства матеріального є наслідком отримання від сущого багатой душі від попереднього тіла. Отримане багатство слід використати не на розпусту і задоволення тілесних і соціальних бажань, а і для турботи за оточуючими нас братами і сестрами, як собі подібними і діючими по образу нашому. Царські, райські матеріальні дари в цьому земному житті і є тим раєм Божим. Саме так розуміємо природу Раю. Будьте Богом і по Божому розпоряджайтесь подарунком, який отримали. Тоді Ваша душа знову опиниться ще в людському тілі і ще Сущий продовжить час перебування в Раю для отримання райських благ. Така душа, зазвичай, будучи в іншому тілі, опікується душами своїх тілесних кровних родичів. Ми бачимо деколи такі династії, хоча вони не завжди є такими триваючими. Така турбота може досягати чотирнадцяти мирських поколінь.

Чи можна задовольнитися життям особистого збагачення? Чи можна привласнювати собі вільну первинну матерію, яка насичує кожен предмет? Недалекоглядно, але й не мудро в житті обмежуватися одними хатинами, обходячи палаци. Вузько буде засісти в палатах, забувши про хатини. Не обмежуємо себе, чи не обідняємо душу свою. Забезпеченість не існує взагалі, ілюзія її є згубною ознакою для душі, а потім і для тіла. Нехтування цими принципами приводить до втрати духовних отриманих надбань і до втрати матеріальних подарунків, можливо, ще при цьому житті. Бідній душі не потрібні великі статки, бо не вистачає Розуму ними розпорядитись по Божому благоволю.

Пам'ятаємо, що добролюб'є є відрізняючою рисою успішної людини! Успішного рухає по життю доброта у всьому! Якщо ж ми її не маємо, то і Душа наша міль час, збіднюється, а бідної Душі не тримаються матеріальні статки.

Успішні в житті ті, хто особливо правильно розуміє сутність речей і хто засвоїв місце речей у житті; відмінність лише в наслідках, тобто, в їх призначенні. Ті, які зрозуміли сутність речей не прив'язані до них, але ті, які перекрутили розуміння цієї сутності залишаються рабами речей. Той, хто не успішний, той не помістив себе на чашах життєвих терезів, а перебуває в середині. Чи є мірою розуміння суті механізму викривлення речей? Ми усвідомлюємо, що розуміння змінює умови нашого життя. Але якщо ніщо не змінилося, то, очевидно, і дії думки не було. Не можуть досягти успіху ті, хто зволікає зрозуміти. Безліч тягне інертність, насичуючи своє життя слабкістю і нерухомістю. Життя для них є пута проблем, тоді як життя є найбільша нагорода. Якби нас не наповнювала життєва енергія, то не були б присутні і думки про окови, проблеми і нагороди, як такі.

Якщо відчуваєте спрагу до речей, угамуйте її, бо душа штовхає на цей шлях усвідомлення істинної суті при оволодінні речами, цього безмежного процесу, до розуміння їх малозначимості в цьому нашому житті. Необхідно, щоб це усвідомлення з'явилося не відмовою, але вільним прийняттям. Не забуваємо і інші життєві явища негативу, яких необхідно позбавлятися в дорозі, - неприв'язаність до власності ... Скупість, одна з них, взагалі нікуди непридатна, така властивість утримує нас на нижчих сферах. Схильність до жадібності є перешкодою майже непереборною. Якщо не легко пізнати природу власності, то скупість буде тяжким зануренням все нижче і нижче. Отруйне дихання власності можна усвідомити з дитинства в сім'ї і в продуманих програмах шкіл, бо природа всіх властивостей навколишнього середовища свідчить, що власність не відповідає також природі людини. Ніщо з нічого не народжується, бо таке явище в людині вироблене століттями в сукупності з суспільством і матеріальним світом. І така душа мучиться від невміння пізнати природу скупості. І саме в середовищі матеріальних скнар такі душі і посиляються, щоб з її участю і участю ума цього єства була узріта і зрозуміла природа жадібності, явно проявленої хвороби власності. Тоді і впадуть окови, а душа полетить вільно і радісно.

Основу матеріального багатства складають надлишки. Надлишок має у своїй природі експлуатацію. Бо надлишок набувається обманом, крадіжкою, привласненням чужого, бо немає людини, яка може фізично надбавати великі матеріальні статки. Для цього буде потрібна відповідна душа і відповідне ставлення до надлишку, як речі для передачі потребуючим.

Суспільні ж обмеження в людських потребах плодять інші негативні явища, а далі і війни. Частина суспільства не усвідомлює своєї людської гідності і зазнає приниження, аби в середовищі суспільства отримати шматок хліба для прожитку. Можна до такої міри асимілювати усвідомлення рабської догідливості, що кожне нове розуміння здається злочином чи божевільям. Хіба дійсність може потерпіти необґрунтовані обмеження, використовуючи для цього економічну міць і силу влади малою частиною суспільства?

Давайте подивимось трошки на природу свободи, а повне бачення розкрито в книзі «Про дітей». Свобода приваблива невідомістю, але вона страшить нас тою ж невідомістю. Свобода – це небезпечне явище, але надзвичайно важливе. У свободі ми можемо впасти нижче тварини, а можемо піднятися до рівня богів – це повний діапазон свободи. Тепер від нас залежить, як ми розпорядимось своєю свободою і як навчимо дітей розуміти свободу.

Ми затверджуємо, що цей мир є рабством, то як же позбутися цього в миру й стати звільненим? Тоді звільнення є чимсь протилежним, чим те, що не є рабством. Але по суті обоє є те саме - свобода й рабство, - і поки ми не зрозуміємо того й іншого, то ми не звільнимось від цих крайностей, які обумовлені цими двома словами. Рабство зв'язує, але й воля зв'язує. Рабство є неволею, і звільнення також є неволею. Постараймося зрозуміти це. Подивимось на людину, яка намагається вибратися з рабства. Вона залишає свій будинок, вона залишає свою родину, вона залишає своє багатство, вона залишає все мирське, вона залишає суспільство тільки для того, щоб вибратися з рабства, з оковів миру. Тоді вона створює для себе нові окови. Ці окови є негативними, протилежними колишнім суспільним, але важкими й негативними навіть для продовження життя. Ми ще більше повстаємо проти життя, відірвавшись від рабства. По всій видимості і до цих полярностей слід підходити усвідомлено, тому що й вони є частиною нашого життя. Усвідомленість є та пильність у якій ми можемо жити з найменшими втратами чи розтратами життєвих енергій. Слід усвідомити, що перебуваючи в одній чи іншій крайності, ми можемо й там і там знайти позитивне. Зрозумівши це й прийнявши у своє життя, то завжди

знаємо, що прийняття позитивного й правильного перебуває у визначенні, яке ми застосовуємо – це легкота, яка відчувається в нашому естві і легкота у всіх наших намірах і діях. Це критерій визначення правильності дій в будь якій життєвій ситуації. Спробуємо й створюємо всі умови, щоб ми зрозуміли суть цього критерію для свого подальшого життя.

Психологічна потреба залежати від когось чи чогось – от що необхідно відкинути. Нам слід зненавидіти цю залежність, нам необхідно зненавидіти цей вид рабства. Це образно говорячи, а його слід усвідомити й зрозуміти. Знаємо, що навіть читаючи ці рядки, і ми вже дорослі, то в нас всеодно виникає опір – ми вже кров і плоть рабства.

Це ж ідеологія рабовласника. У той момент, коли ми хочемо використовувати когось, ми не можемо не бути жорстокими. З самої ідеї використовувати когось як засіб, виникає жорстокість, приходить примус, насильство.

Рабство – це хвороба суспільства. Це хворе все суспільство, ця хвороба вийшла з сім'ї і вона вигідна державі. Причина хвороби суспільства в тому, що нікому не дозволяється бажати і думати самостійно. І інша сторона цієї медалі – усі шукають того, хто б розпоряджався ними й вирішував за них життєві проблеми – служитель церкви, політик, представник влади.

Життя саме по собі бачиться безглуздом і тому ми в житті часто питаємо себе: «Для чого ми живемо?», «Для чого ми родилися?». Смысл з'являється в житті розумної людини, коли вона бачить, що все марно, безцінно. Надія ... може бути, але є велика ймовірність, що завтра все зміниться. Може бути, якщо не сьогодні, то завтра ми отримаємо мить блаженства. Чекаємо і дуже чекаємо ... - чекайте. Така дія, це щось на зразок опіуму.

Найбільше, що може зробити держава через своїх сучасних психологів, то це зробити своїх пацієнтів більш пристосованими до суспільства, але вони захворіли від суспільства. Тоді як їх знову пристосовувати до того ж хворого суспільства. Суспільство ненормальне, неправильне, якщо більшості його живеться погано і важко. І ця допомога більше схожа на косметичну роботу з особою - суть від цього не змінюється. Ось в чому проблема. Майже всі психологи, психоаналітики, психотерапевти за допомогою гіпнозу, наркотиків, електрошоку і методів психоаналізу примушують пристосовуватися до ненормального суспільства. Може бути пацієнт нормальний і саме тому він не може пристосуватися до ненормального суспільства. Таке лікування поверхневе, але якщо людині показати чи краще передати знання ролі усвідомленості наших психічних явищ, наших діянь, то це докорінно може змінити спосіб життя кожного. Тому ми пошлемо кожного вже читаючого до прочитання книги «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя».

Ми вже говорили про нове явище в житті людства - психології, як про сучасний заміник релігійних традицій. Психологія не дає можливості пізнати себе. Чому? Суть цього замінника той же бізнес, та ж влада, ті ж гроші. Це кастова організація, схожа на банківську, фармацевтичну галузь. Ми можемо прийняти психологію як підказку, але усвідомлюємо, що в своєму житті це не панацея і нам слід глибше рухатися в своє життя. Це є трошки відступом і ми продовжимо.

Людям створювалися і створюються умови, щоб вони не були здорові духом і тілом, щоб вони не були розумні. Все зводиться до середньостатистичного показника. Цим займаються дитячі дошкільні установи, школи, університети, аптеки, лікарні. Ніхто інший не може нав'язати нам свою ідею. Але протягом століть тисячею і одним способом люди керували людями. Вони керують нами за допомогою своєї фізичної сили. Вони керують нами за допомогою грошей. Вони керують нами за допомогою політики; вони керують нами за допомогою поінформованості. Вони керують нами, створюючи певний образ соціальної поваги, в навчанні стояти на задніх лапках в очікуванні ... Здорові і розумні люди небезпечні для держави, а у міру зіткнення інтересів і для суспільства. В здоровому тілі і здоровий чистий дух - він рано чи пізно буде шукати джерела духовного. Розумний також шукає шляхи проникнути в таємниці життя - і ми тепер знаємо, що це пізнається одиницями і не в основі своїй на тих засадах освіти, що дає суспільство.

Політики реальні організатори реальних вбивств реальних мільйонів. Яка різниця між Іваном і президентом, якого звать Іван. Всі народилися однаковими і всі стануть прахом - якщо на це дивитися з позиції суспільства, але є і сутність, є й такі, «сутності», але є й ті, хто не знає нічого про сутність. Критерієм людства у визначенні такого стану життя в радості, як такого, то ми бачимо те, щоб основній масі людства потрібно створювати умови гарного і легкого життя чи хоча б не заважати їм так жити. Критерієм життя є людина, але не суспільство; критерієм Бога є

людина, але не релігійна традиція; критерієм нації є людина, але не держапарат. І якщо ми це усвідомлюємо, то і жити нам всім буде добре і легко.

Немає іншого способу навчитися самостійного прийняття рішень, знаючи що він невідомий і, можливо, небезпечний, але вчитися необхідно. Відкидаємо все, вчимося заново хотіти, самостійно приймати рішення і самостійно діяти. Знаємо, що зробивши помилку, то тільки ми і тільки ми будемо відповідальні. У помилках нічого поганого немає – тільки усвідомлюємо, що одну і ту ж помилку повторювати небажано. Тільки зробивши помилку, до нас приходить розуміння, що правильно, а що не правильно. Істина також пізнається через пізнання неправди і т.д. Просто знаємо, що іншого способу немає.

Чого ми зупинилися на розгляді індивідуального розвитку єства, його насущної потреби росту духовності і можливостей деградації, свідомо відійшовши від критики керівництва держав, їх діяльності?

А тому, що індивід, особистість створюють в сукупності ці потоки енергій, які в проявленому виді ми можемо характеризувати, осуджувати, порівнювати, хвалити, як їх діяльність. Вони з цих потоків, створених нами, черпають енергію для такої діяльності – вони ж в житті плывуть з нами в цих потоках. І якби ми могли подивитись на зовнішнє і відчувти своє внутрішнє, то виявилось б, що цей президент, чи депутат є нашим аналогом-близнюком. Ось таке усвідомлення і дає нам підстави просити кожного з Вас думайте, говоріте, дійте, відчувайте позитивне, вивчайте негативне; даруйте всім і у всьому при можливості любов, радість, доброту... в думках, словах і діях, то тоді дійсно в нас і буде ж подібна і в-лада у ладу і в умиртворенні.

Ми ж створюємо умови, обставини, події, речі, які оточують нас і в нас постійно і ми є їх творцями. Ми творимо побутові, суспільно-виробничі, релігійні відносини; творимо сім'ю, державу, Бога. Зрозуміли, яка потужна енергія є в нас, коли ми об'єднані в подібних устремліннях миру, чи війни. Знаймо, що багато і багато залежить від нас. Успіхів Вам!!!

Однак, якщо ми критикуємо, осуджуємо керівників, то ця негативна енергія цього суспільного монстра повертається до нас. Ми це можемо спостерігати в своєму житті, коли ми це вміємо. Після такого осуду, критики нас чогось звільняють з роботи, то ненароком інспекція виявила порушення в користуванні побутовими приладами, то зламався водопровідний кран..., як кажуть на голому місці. Головне в цих негараздах несподіваність, не очікуваність і в самий не підходящий момент, то бачення цього і є підказкою до зміни способу життя. А почати слід з очищення від негативу: в даному випадку – від осуду. Тому просимо, будьмо уважними в народженні думки, слова. Якщо зовсім розпирає гнів, злоба, то займіться творчою роботою, почитайте улюблену книгу, згадайте приємні ситуації (свої, інших) в житті і це дасть змогу налаштуватись на позитив. Ці негаразди є підказками нам, як потреба душі в переході до позитивних дій. Благодаріть за таке розуміння, за можливість бачення, відчуття у маленьких змінах. Так, не просто після гніву чи злості займатися благими ділами. Постарайтесь заспокоїтися, усамітніться, а потім попробуйте одне, інше з вказаних вище і знайдеться спосіб вийти з негативу. Роззирніться, скільки навколо прекрасного, скільки потрібної роботи чекає наших рук і ума. Дерзайте.

Суспільство насичене різними спеціалістами, як від Бога, так і від держави. Усі працюватимуть творчо і з задоволенням. Від перестановки доданків сума не міняється, не зміниться й потреба. Страждають тільки ті, які працюють не за покликом душі. І уявіть, що посаду займають ті люди, які мають спеціальність по душі й для душі, то якими будуть якісними товари, виготовлені ними, наскільки зніметься соціальна напруга незадоволеності, непотрібності, гніву ... Те ж стосується і посад і тронів.

Якщо це покликання людини і у цьому її талант, то в неї буде творчий підхід до роботи, вона матиме задоволення й матиме хліб насущний ... і до хліба. Такі відчуття задоволеності, що ми потрібні людям (собі подібним) створює ауру доброзичливості, чуйного відношення до тих, які приходять на наше робоче місце для вирішення життєвих питань. До таких продавців, операторів, вчителів хочеться й хочеться приходити й зазримітьте, що деколи просто пройтися просто так, чи побажати доброго дня й це буде як побічна дія для свого ж щиросердечного наповнення. Це як автомобіль під'їжджає на заправку і, наповнивши бак, продовжує свій шлях. Людина, яка працює за професією, яка їй до душі по її талантові, майже не втомлюється. Де ж вона почерпує духовні й фізичні сили? Саме в радості, щасті, любові до себе й інших, бо ці енергії вона й роздає й одномоментно отримує. Це робить таку людину успішною без напружень, без вичислень, аналізу, оцінки. З такою людиною-професіоналом усі хочуть мати справу. Ось, що несе

нам всім у житті проявлений талант. Талант від мудрості людської і він дає свободу дій в пізнанні світу цього. Талант є позитивною енергією. Тобто він не є енергіями рабства, енергіями війни.

Таким чином ми розглянули наповнюючу складову в діяльності держави для впливу на людську особистість, як структурну одиницю суспільства, подивилися на методи і способи впливу держави на особистість і можливості цієї особистості в пізнанні духовності – їх роль в розвитку суспільства і індивідуума.

ОСНОВИ ВІРУВАНЬ

Знаємо, що довіра народжується із сумніву. Сумнів - це мати довіри. Справжня довіра приходить тільки за допомогою сумніву, заперечування, дослідження. А фальшива довіра, яка нам відома як вірування, походить із невизнання сумніву, заперечування, з руйнування всієї життєвої подорожі, дослідження, пошуку, з видачі людям готового набору інструкцій і установок.

Однак споглядання людини за Природою і на основі своїх відчуттів у своєму кількісному зростанні людство усвідомлено створює інститут тотемізму, як абстрактної сили для своїх побратимів, як результат створення умов для того рівня їх свідомості, який налаштує на можливість прийняття шляху духовного розвитку. Тим самим візуалізуючи енергію незримую, сприяючи тим же появі бажання пошуку через інтерес пізнання недосяжного і не знищуваного, вічного прояву чогось не зрозумілого на даному відрізку життя.

Релігійна традиція є організована суспільна павутина на тих чи інших теренах планети. Ця павутина дає можливість бачити крізь неї реальність, однак обмежує своїми тенетами доступ до цих реальностей нашого єства, які обумовлені в словах щастя і біда..., даючи подеколи інше змістове наповнення, намагаючись заховати істину. При спробі розірвати цю павутину є ймовірність загинути, бо павук в образі держави і релігійних традицій організує смерть.

Ідея гріха, зла, страху, гніву, заздрості і гордині є продуктом політиків, духовенства і тепер психологів (так званих знавців і трактувальників життєвих цінностей, хоча і серед цієї категорії є чимало обдарованих людей, але тут ми говоримо за загальну масу, хоча серед них є носії духовного, є носіями Божого таланту. Бажаємо їм мудрості у творінні благих справ у благодії, бо служба з користю для себе, з користю для держави робить загальну шкоду.).

Це добрий засіб для експлуатації людства. Вони ці слова наповнюють прикладами, фактами для смислового наповнення слова, голого слова, бо вже очевидно, що наявність цих життєвих явищ, що лежать за цими словами є певна відсутність потенційних позитивних якостей. Можливо, це буде повторенням словесним, але хай прислужиться цей словопліт ума для розуміння істини. Тому ці ідеї засіяні в наших умах після поділу добра і зла, раю і пекла для їх розділення, для порівняння, щоб Людина не задумувалась про свою цілісність, про єдинство зі Всесвітом, з Природою. Саме такі ідеї не дають людині усвідомити свою самотність, самотність, свою свободу. Саме ці ідеї поділу умовної людської двоякості, що в їх замислах є об'єктами для боротьби, для знищення і є спонукуванням для людства по скеровуванню наявної енергії, сили на цю не вартісну боротьбу, щоб людство не думало про свободу, про своє покликання на Землі. Саме ці ідеї цієї категорії особистостей насаджують в нас почуття вини, перетворюючи нас на давачів матеріальних благ їм.

Той же самий страх, що руйнував нас з самого початку. Той же самий страх, який був отрутою: «Що подумає моя мати? Що подумає батько? Що подумають люди, вчителі і суспільство?» І ми починаємо хитрувати - ми не показуємо своєї сутності, бо душа знає, що ми не будемо прийняті іншими. Тому людина створює заміник повного підпорядкування. Вона показує те, що люди хочуть бачити. Це дипломатія, це політика.

Ми всі є політиками. Ми посміхаємося, тому що це вигідно, ми плачемо, бо від нас цього чекають. Ми говоримо щось, тому що це полегшує ситуацію. Ми говоримо дружині: «Я люблю тебе», тому що це заспокоює її. Ми говоримо чоловікові: «Я помру без тебе, ти єдиний у мене, ти - моє життя», тому що він чекає цього від нас, а не тому, що ми відчуваємо це. Якщо ми дійсно так відчуваємо, тоді в цьому є краса, тоді це справжня троянда. Якщо ж ми просто вдаємо, щадимо їх его, зміцнюємо їх у їх же цілях, тоді це все штучне.

А ми обтяжені величезною кількістю штучного - ось у чому проблема. Світ - не проблема. Так звані релігійні люди говорять: «Відречіться від світу». Але знаємо, що світ зовсім не є проблемою. Світ був до нас і буде після нас.

Психологічний трюк в тому, що якщо винен, то віддай. А яка вина в злі, гніві, зависті ...? Ніякої, бо це явище, яке нам слід вивчити кожному в собі. Хто його буде забирати? Кому воно потрібне? – Нікому. Стан відчуття провини в реальних подіях виводить наше єство до пошуку виходу з проблем, хоча їх рішенням ми вже не хочемо займатися і частково відсуваємо на задній план, як би стишуємо свої бажання в досягненні мети і заспокоївшись, поговоривши з совістю, починаємо шукати, як зазвичай, нові проблеми. Таке порушення ритму життя, присутність у нашому житті неприйнятної дії є підказкою того, що ми на шляху залучення в наше життя негативних енергій від наявності яких в нашому житті утворюються нові проблеми у вигляді поломки побутових приладів ... Ось тут слід негайно зупинитися і знайти причину появи негативу в нашому житті.

«Учень спитав учителя:

— Ти такий мудрий. Ти завжди в хорошому настрої, ніколи не злишся. Допоможи і мені бути таким.

Учитель погодився і попросив учня принести картоплю і прозорий пакет.

— Якщо ти на кого-небудь разізлишся і затаїши гнів, — сказав учитель, — то візьми цю картоплю і з однієї сторони напиши своє ім'я, а з другої ім'я людини, з якою трапився конфлікт, і положи цю картоплину в пакет.

— І це все? — не розуміючи спитав учень.

— Ні, — відповів учитель. Ти маєш завжди цей мішок носити з собою. І кожного разу, коли на кого небудь зобидишся, то добавляй в нього картоплину.

Учень погодився. Пройшов якийсь час. Пакет учня наповнився ще декількома картоплинами і став уже достатньо важким. Його дуже незручно було завжди носити з собою. До того ж ця картопля, яку він положив з самого початку стала гнити. Вона покритася слизькою гідкою плівкою, деяка проросла, деяка зацвіла і стала смердіти.

Учень прийшов до учителя і сказав

— Це вже неможливо носити з собою. По-перше пакет досить тяжкий, а по-друге картопля стала непридатною. Запропонуй щось інше.

Але учитель відповів:

— Те ж саме, проходить і в тебе в душі. Коли ти, на кого небудь злишся, зобижаєшся, то у тебе в душі з'являється важкий камінь. Просто ти це зразу не помічаєш. Потім каміння стає все більше. Вчинки перетворюються у звички, звички — в характер, який породжує смердючі вади. І про цей вантаж не дуже легко забути, бо він досить важкий, щоб носити його постійно з собою. Я дав тобі можливість поспостерігати весь цей процес зі сторони. Кожного разу, коли ти вирішиш зобиджати чи, навпаки, зобидити кого-небудь, то подумай, чи потрібен тобі цей камінь».

Все, що ми отримуємо належить нам і тільки нам. Чи то через чийсь дари, чи то щось здобуто в поті чола свого — це все є нашими потребами. Є надлишок, чи відчуття насиченості, то скоріше передаємо потребуючому, але не в зобов'язуючій вині. Передав потребуючому, то це передав Богу. Бо подібний нам, як і ми є частинами божественної енергії. І подяка не забариться.

Хто з нас вірить посередникам між нами і Богом? Завжди є сумніви, але ми не знаємо ким передати - от і ідемо до служителів церкви, бо нас так навчили. Не даємо нічого тим, які розповідають про гріх і кару, про пекло і рай небесний...

Якщо наша передача матеріальних цінностей, чи духовних надбань іде по Божому, то ми маємо від того задоволення на тривалий час, бо душа знає, що наша передача попала потребуючому. Давайте в цьому реченні, а також в житті зрозуміємо природу відчуття задоволення від дачі комусь чого небудь — це є ознака того, що наш дар з вдячністю прийняли і тому нам не слід очікувати слова подяки, бо душі уже це здійснили. Очікувана дяка небезпечна, бо фактично ми цим забираємо дарунки. І саме для убезпечення таких очікувань нам слід навчитись дарувати таємно і без народження очікувальної думки. Про це багато пишуть в духовних книгах. Якщо ж через три дні ми знову згадали свій об'єкт обдаровування, як вигідну дію, чи очікувану словесну дяку, то це ознака того, що наша передача не передана Богу в особі потребуючого. Таке ж бачення і природи затамування, чи прощення гніву, чи зла. Природа незадоволення владою також у цьому механізмі через збір податків, які не йдуть для вирішення соціальних справедливих потреб частини суспільства, а йдуть на збагачення збирачів напямую, чи через надумані закони, проекти, реформи, які дають можливість збагачуватися держакам.

Ми можемо бути людною в страху від таких дій чиновника, яка всього і вся боїться, яка готова підкоритися глупоті і вона втрачає людську божественну гідність. Так плодиться негативна енергія цими структурами. То, хто їх послав нам і кому вони допомагають і на кого працюють? Вони навіть армію не так облагоражують і леліють, як систему так званого правосуддя і систему релігійного суспільного традиціоналізму. Чого? Бо на карту поставлена їх можливість керувати суспільством. Ось тому їм підходить ідея Бога з його страхом. Для неусвідомленої частини такий процес сприймається як процес насадження страху в роді, громаді і його результативна частина - кара за гріх нібито поширювалася по лінії кровного споріднення, тим самим, нібито для викорінення хвороби гріха остаточно - і такий антибіотик спрацьовував. Ум складав виправдання, творив навіювання, іноді шукаючи в цьому вигоду і т.д. Таким чином, гріх, винність, страх і стали підставою для утворення такого інституту, як влада над іншими в прямому розумінні через зазначені засоби і способи, що стало підставою для утворення держав і це є напрацювання суспільства, але не Природи, не Духовних енергій. Релігійні традиції, держави створюють інститути пропаганди моральних норм, інститути засудження і покарання. Цей гріх вносить нове слово – покарання. Покайся і протисяся, але бійся Бога. І ця ідея караючого устрашаю чого Бога створена служителями церкви, підтримана державними структурами в органах «правосуддя», системи суспільної моралі, школою. Це всі ті, які намагаються основну масу тримати в страху, так званому психологічному рабстві, в так званому постійному фізіологічному напруженні. Вони зв'язані між собою круговою невидимою порукою – один одного підтримують, фінансують і т. д. Це їхні капіталовкладення в наше одвічне рабство. Ці структури докладають великі зусилля, щоб тримати нас в страху.

Притча у викладі Ошо.

«Мати-християнка вчила своїх дітей:

- Служи іншим: служіння - це релігія, Бог створив тебе для того, щоб служити іншим.

Маленький хлопчик запитав у матері:

- Я можу зрозуміти, що Бог створив мене, щоб служити іншим, але от питання: навіщо Бог створив інших? Щоб служити мені?

Це здається дуже ненауковим: «Я тут для того, щоб служити іншим, а інші - для того, щоб служити мені». Чому я не можу задля власної вигоди, а ви собі? Адже я міг би подбати про себе краще, ніж хтось інший може подбати про мене, а ви могли б краще подбати про себе, ніж я коли-небудь можу подбати про вас. Я вчу служінню собі. А потім, як наслідок з'явиться турбота, повага і любов до інших, тому що до мене приходить усвідомлення, що в інших таке ж життя, як і в мене».

Природа гріха та його змістовне наповнення в цьому слові суспільство формує у своїх співгромадян шляхом шантажу також на основі суспільних моралістичних і матеріальних відносин, будуючи ідеологію провини і залежності в того, хто порушує ці суспільні етичні норми і тоді узагальнене моральне право дає можливість суспільству карати публічно, тим самим вибудовуючи інститут страху. Такий процес існує і зараз; і має аналогічні підстави з часу появи людини, бо серед інших живих істот такі цілеспрямовані системні поняття і відносини відсутні. Основи формування інституту страху виходять корінням від можливості усвідомленої свободи, яку неусвідомлене пристрасне суспільство використовує для затвердження переважання і диктаті в поведінці навіть у середовищі двох особин першолюдин, що згадується в історії формування відносин Лоліти, Адама і Єви. Елементи такого переважання ми спостерігаємо і в усій природі, але слід їх сприймати як природний процес результату духовного розвитку, а не як результат прагматичного егоїзму для полегшення існування. Природа духовного зростання полягає не в полегшенні, не в досягненні кінцевої мети, як царства небесного, а як процес постійного усвідомленого збільшення духовних енергій і збільшення вміння відповідати (відповідальності) довіллю своїм покликанням.

Вільна людина є частинкою вільного Духу. Вільна людина непередбачувана своїми діями, словами, як і Дух Всесвіту своєю таїною в можливостях управляти Всесвітом. Свобідна людина не має страху, вона невинна, як та дитина, в своїй справедливості. Живи по правді, не мішай нічийм інтересам і цим ти олицетвориш ті сили Всесвіту, які несуть в наше життя радість. Це не є якась ідея це є всенаповнююча енергія життя. Чим ми більше робимо добра, чим більше працюємо творчо (це не є кількість), і чим більше благо даримо, то проходить наповнення нашого ества благими енергіями для реалізації цих можливостей. Їм немає кінця, це безконечний приємний процес.

Але забобонні послідовники замість блага починають обгороджувати заповіді запереченнями, заборонами. Немає шкідливішого заняття, ніж нав'язування віри до тих чи інших релігійних

традицій, заснованих на минулих життєвих дослідах. Людина обґрунтовується на фактах життя, але порівнює очевидність з уже минулим явищем. Обумовити життя тільки вже випробованим явищем - значить затвердити той повільний прогрес, який проявляється людині щодня. Роз'єднання ідей з плином життя зупинить пристрасне людство на точці, що виявляється в невпевненості при подальшому просуванні духовного розвитку. Невпевненість плодиться від відчуттів страху, неспокою, тривоги і відчуття провини. Ці прояви зазвичай приходять до нас в дорослому житті з дитинства. Ми в книзі «Про дітей» трошки зупинялися на природі цього неприємного відчуття – невпевненості. Все це обмежує прийняття енергії і одночасно відбувається процес зниження життєвої енергії. Ми стаємо безвільними, втрачаємо інтерес до життя. Позбутися від невпевненості не є можливим навіть навіюванням, триманням себе під контролем, спробами впевнених дій та іншими способами боротьби. Шлях набуття відчуття впевненості - це насамперед позбавитися від неї самої через набуття свободи дій, умиротворення і спокою сіюхвилинних, а потім і на більш тривалий період. Ми просто звикаємо до облаштованої суспільної стабільності, а втрата середовища досить суттєво впливає на наші відчуття впевненості: це втрата друзів, знайомих, втрата середовища, природних об'єктів, втрата своїх матеріальних надбань. Ми розгублюємося. Розгублюємося із-за неготовності приймати такі зміни раптово, а ця неготовність виросла із-за збільшеної своєї самооцінки, своєї мнимої значимості, сильної прив'язаності до всього того, що ми обумовили, як навколишнє середовище. Таким чином, ми позбавляємося ще від однієї химери в її різновидах – завищеної самооцінки і важності, яка і не дає нам усвідомити прояви, чи причини невпевненості. Ми шоковані, ми паралізовані на певний час. Ум розгубився і не знає, як продовжити самоорганізувати подальші дії. Це прекрасно. У нас появився час для переосмислення ситуації і пошуку шляхів виходу з хандри, психічної кризи, невдоволення всім і вся. Почнімо з самого простого: благодаримо Суцього, себе і співучасників ситуації, що ми залишилися живі, можемо розмірковувати і починаємо шукати шляхи виходу на тих позитивних моментах, які були в нашому житті – то саме це нас виведе зі ступора і відродиться почуття впевненості, але вже переосмислене. Ми вже свідомо будемо розуміти свої можливості і свої реальні потреби, а те що відбулося у втратах реалізується у переосмисленні, як життєві підказки через які ми мали пройти для нашого духовного розвитку – бо ми залишилися живі. Слава Богу!

Тому релігійні традиції стоять на сторожі – людина має отримувати щонайменше знань, але наголосимо – знань божественних. Ці традиції не можуть спинити потяг до розвитку душ у пізнанні істинних знань і тому стараються наповнити нас бажаннями в накопиченні через засвоєння непотрібної інформації, каламутної інформації, несуттєвої інформації – і щонайбільше в школах і в суспільстві через систему книговидавництва, кіномистецтва, естрадної музики, через засоби масової інформації, яка суттєво впливає на життєдіяльність окремої людини і суспільства в цілому. У цьому їм допомагають партії і державний апарат, бо в них одна мета – обмеження свободи, обмеження в пізнанні смислу життя, обмеження до оволодіння знаннями Всесвіту. Бо такі устремління дають людині облаштовувати своє особисте життя в радості і в задоволенні.

Обмеження потягу до пізнання себе і оточуючого середовища з одночасним відволіканням уваги від цих устремлінь і є однією з прихованих форм стишеного знищення людства, бо непотрібна надлишкова інформація забирає велику кількість життєвої енергії і яка «виховує» у нас рабське існування звичайного кіборга з скороченим строком життя і який уже зараз з першого класу відчуває відсутність радості в житті, а друга частина небезпеки в тому, що молодим людям цією інформацією не дають розвивати в собі природні задатки і у них не залишається часу на пізнання себе, своєї сутності. Це ціленаправлена політика геноциду людства і спектр способів її втілення досить широкий. Це найближча небезпека людства, це хвороба, яка пустила метастази, коріння... Ми своїм німим спогляданням займаємося знищенням дітей, нашого майбутнього людства, бо це основна складова в процесі зникнення цивілізації. На війні вбивають тіло, а в школі, університеті вихолощують духовне - вбивають душу. Для прикладу, ми вчимо дати подій, назви міст ..., а для чого?

А історія людства – це історія політики, конфліктів, війн. Саме цю історію нас вчать у школах. Природа війн закладена в суспільних відносинах і джерелом таких напружених відносин є кожен громадянин держави, але акумулюючою силою війни є політики. Влада й капітал калічать душі і індивідуальності в кожному конкретно, хто має до них відношення, тобто той, що став їх членом. Таких на будь яку державу небагато, але саме вони стають активними учасниками психозу війн. Причини війн, революцій залишилися старі як світ: перерозподіл матеріальних цінностей між певними групами владних структур і між тримачами матеріальних цінностей. Війна це є один з видів бізнесу для влади і грошей. Що для них людське життя? Ніщо в порівнянні з очікуваною гривнею. Земля поділена, робоча сила поділена (навіть надлишок), міждержавні війни не вигідні через переплетення економічних і політичних інтересів. Однак джерелом енергії війн є

людина, як один з активних носіїв і створювачів агресивної енергії. В підсумку ми не вміємо не бути джерелом енергії війни, ми не вміємо будувати щасливе життя. Цього чомусь не вчить ні одна держава. А жаль. Ось тут нам слід вчитися жити, а не ми вчимося вбивати, ненавидіти, злитися на богів інших конфесій і їх прихильників.

Представники релігійних традицій, партій, як представники дуже малого і вузького прошарку суспільства мріють забрати владу для підпорядкування всього своєю негнучкою свідомістю із-за страху, забобонів і проявленої штучно важності. Марновір найбільше боїться, як би випадковим рухом не повторити чужу помилку, чи не повторити чуже відкриття. Але вони дуже багато думають про себе, як про центр ідей, команд і особливої винятковості своєї особистості. Забобони й сектантство є ознакою дуже низької свідомості, бо потенціал творчості нікчемний у тих, кому чужий принцип прийняття благ, а ми тим самим будемо розуміти явища їх брехні і страху.

Релігійна традиція, в кращому випадку, - це їхня професія. А аудиторія не цікавиться пошуком себе, Бога, вона шукає розваг. Ми йдемо в кіно, або в театр, на танці, до церкви, то ми завжди цікавимося одним і тим же: ми шукаємо місце, де ми можемо забути самого себе, або шукаємо розваг.

«Будьте останніми. Ідіть по світу так, як вас і нема. Не будьте компетентними, не намагайтеся довести свою значимість - це не потрібно. Залишайтеся нижчими і насолоджуйтеся»

Духівники в пристрасному суспільстві не затребувані зі своїми добротою, красою, любов'ю ... До того ж дослідники, філософи, церковники, суспільні вожді починають сумніватися, чи рухається натовп в правильному напрямку, або, чи правильний той шлях, яким слідує кожен із них сам. Якщо він починає думати таким чином, він більше не буде вождем, він залишиться один. Але вони ймовірно ближче стоять до духовного ніж натовп, бо вони попереду і їм видно перспективи. Основна маса біжить за видимим. Не слід відмовлятися від пильного споглядання, як основи сприйняття для зростання духовності, але кількість приросту залежить від відчуттів правильності наших дій. Може бути, ми йдемо цією дорогою в пекло, але він залишається політичним лідером - він попереду нас. Він залишається служителем церкви, ніхто на нього не ремствує і він постійно обіцяє рай і може легенько пожурити пеклом.

Небагато було тих людей, які йшли з Ісусом Христом і вони були справжніми християнами, але тепер є мільйони християн по всьому світу й мільйони буддистів по всьому світу й майже усі вони фальшиві, усі вони псевдо. Вони не можуть бути не псевдо - їх змусили. На них наклали кілька шарів певної релігійної ідеології, потім кілька шарів певної політичної ідеології - їм сказали, що вони індійці, що вони німці, що вони китайці, - їм нав'язана певна національність. Чорна раса, біла раса ... але рабство у всьому світі однакове. А людство то одне, Земля одна, духовне джерело одне, фізіологія одна. Як трапився розрив між усім цим? Як прийти до розуміння єдиного??? Давайте вчитися і починаєм допомагати дітям в пізнанні Всесвіту, Природи, Себе.

Прихильники християнства відчувають себе як вдома, будучи в оточенні інших християн. Це наркотична залежність, психологічний наркотик. Побачивши людину, що стоїть поза межами їх власної групи, то моментально щось в умі людей тут же починає тремтіти, збуджуючи психічні основи їх ества. Підозри, сумніви ... Але чому вони зляться? Насправді, вони не зляться, вони злякалися. І щоб приховати страх, їм доводиться проектувати гнів. Гнів завжди служить для того, щоб приховати страх. Гнів бронезилет і каска страху.

Вони дуже фанатичні, вони намагаються захистити себе ... Вони знають, що їх вірування - не їхній власний досвід, і бояться, що хтось сторонній може подрпати, копнути занадто глибоко їх ество, винести рану назовні і залишити прямо у них перед очима. Так чи інакше, їм вдавалося прикрити рану - вони християни, і Христос - їхній рятівник, єдиний рятівник, єдиний справжній рятівник, і у них є Свята Книга, і з ними Бог, то чого їм боятися? Вони створили затишний психологічний будинок, який і дає їм поверхневу впевненість про поверхневу визначеність. Поверховість людини пробивається в її нервозності, у відсутності спокою. Певне такий захист не спрацює. Але правда в тому, що навіть одна людина може зруйнувати такий психологічний будинок, як свого часу зруйнував Ісус Христос, Будда.

І проблема цих людей- їх теперішній страх, їх неусвідомлена обумовленість батьками, школою, суспільством. Настав час для пізнання Сущого.

Що потрібно для цього? – улюблена робота, доброта, любов ..., які дають радість життя, якою ми наповнюємося і передаємо іншим. Якщо ми так діємо, то ми діємо так як заповідали нам праведники миру цього.

Можливо, хтось назве це утопією, але саме ці якості, які тримають людину навіть зараз на планеті Земля. Не політики – однозначно. Вони тільки ділять людство на нації, держави, релігійні традиції, вони організовують війни; ділять матеріальні блага, ділять сфери економічного і політичного впливу ... А у світовому масштабі, як і в окремій країні, це робиться чужими руками, чужою кров'ю, чужими смертями змішаною з руками, кров'ю і смертями тих, хто є в осередку конфлікту, а, так звані, керманичі схиляють свої голови васалів за кісточку з барського столу, продаючи за очікувані матеріальні вигоди духовні цінності свого середовища існування. Знищується маса суспільства, то будуть знищені і ці мнимі васали. Вони не відають, що творять у своєму розквіті ума, а душі вони закрили грошима і «владою» вже і давненько, як тільки перестають сповідувати справедливість, мудрість і турботу про всіх.

Кожна пора, кожна суспільна формація вибирає відповідне ідеологічне вчення для виправдання своїх дій, чи бездіяльності. І ідеологію вони хочуть сприймати як релігійність людини у взаємозв'язку з душою людства, прикрашаючи тонкі енергії знань і розуму в видимих показушних лозунгах і символах з метою залучення основної маси людства в ті, чи інші релігійні традиції, чи партії. До цього часу всі колишні ідеології релігійних традицій, партійних організацій одержують зовсім збочений вигляд. Саме людство намагається приймати найбезглуздіші применшення досягнень попередніх релігійних вчень та ідеологій партій. Але їх кожна фаза не відкидає попередньої. На цю обставину звертається мало уваги, бо служителі кожного «нововведення» будують своє благополуччя на запереченні попередніх, але структура, зміст і методи впливу на умови послідовників у них однакові, не дивлячись на їх публічні відторгнення. Однак легко довести безперервність того, що люди називають релігією чи прогресуючою демократичною партією. У цій безперервності відчувається один потік тієї ж енергії. Називаючи її психічною енергією суспільства. Швидко змінити можна назву, але змінити потоки енергій не так просто. Для цього маємо мінятися ми, як окремість. Коли нас таких однакових багато, то тоді творцями потоків стаємо ми самі. Розуміння цього і дає нам пізнання шляху істини.

Можна дивуватися, як розпадається на очах гідність нації, але в умах людей зазвичай не вміщається таке вражаюче явище. Вони продовжують очікувати хорошого президента, хороших змін економічної та політичної ситуації з такого-то року - і люди обманюються, і самі плодять обман і зраду в очікуванні. Лише найменша частина людства розуміє міць брехні. Одні протистоять в ім'я суспільної моральності, інші вже розуміють космічну шкоду брехні, а треті нею користуються для вирішення своїх меркантильних проблем. За своєю природою зруйноване необхідно прибрати (самі знаєте, у що обходиться одне розчищення місця, коли потрібно прибрати цілі зарослі заздрості, злоби, гніву, образ, страху, сумнівів і всякого сміття. Варто прикласти всевміщаюче людинолюбство і великодушність, щоб не зігнулися під вагою цих бур'янів), заготовити новий матеріал і будувати - щоб вийти на попередній показник.

Чи задумувались ми про те, чого у всьому світі, в кожній культурі, в кожній релігійній традиції, в кожному громадянському суспільстві існує з десятків днів на рік для святкових? Ці декілька святкових днів на рік – проста компенсація. Бо ж політики, служителі церкви відібрали всі свята в нашому житті, і якщо нічого не дати нам в якості компенсації, то наше життя стане небезпечним для їх державної ідеології управління.

В країнах де народ доведений політиками до зубожіння, так званими, реформами, війнами цілими серіями революцій; коли в народі уже нічого забирали, то вони збільшують кількість вихідних, кількість святкових днів, піднімаючи на 0,1% пенсію чи зарплату, даючи субсидію в розмірі ціни буханки хліба на цілий квартал. Ця стара прихована технологія всіх політиків світу – трошки хліба і трошки більше видовищ.

Завжди знаємо, що влада дає компенсацію тільки тоді, коли вона відчуває, що пригнічена частина суспільства може вибухнути гнівом і створить небезпечну некеровану ситуацію. Окремо відзначимо, що модерні уряди вже навчені організовувати передчасно заколоти, кризи, щоб змінити напрямок гніву; і навіть, якщо і створюються подібні ситуації, то вони скоренько створюють штаби і очолюють ці революції людської гідності, а потім мордами польових командирів мокають в їх же, чи побратимів кров і мочу.

І ця так звана війна є не чим іншим, як тим, щоб відволікти увагу російського і українського на-роду від пізнання причин жебрацького існування шляхом страшилок під різними личинами. Влада знаходить будь який спосіб позбавитися від найбільш свідомих учасників, аж до залучення їх до участі у всіляких заходах, зібраннях з десяти чоловік, подаючи це як святковий захід, підсвідомо говорячи: «Такого хотіли, такої поваги? Приймайте, гидота нещасна». Влада по своїй суті не може бути правдивою, справедливою, істинною, хоча може надівати деколи таку маску, як дітки під ялинку.

Така нещира, брехлива компенсація для того, щоб ми не почували себе повністю покинутими в своєму нещасті і горі, бо реальних кроків для покращення добробуту маси народу ніхто не збирається робити. Декларації можливі, можуть купити комусь одного півня і показати по телевізору на всю країну. Так є. Ці компенсації фальшиві.

Істинний празник душі виходить із самого життя, і він є в нашому житті постійно. Будьмо уважними і кожен зможе побачити кожен день щось позитивне, щось хороше, щось приємне в своєму житті. Знаємо, що ці моменти є малими іскорками великого вогнища енергій нашого життя. Відштовхуємося від цих іскорок вперед до ширших можливостей.

Поки людина не полюбить себе, вона не зможе полюбити нікого у світі. Пам'ятаймо про це: поки людина не навчиться поважати себе, то вона нікого у світі не буде поважати. І цю нашу неповагу ми зводимо в таку собі поважність, пихатість і йдемо до втрати любові від своїх дітей, колег, сусідів. Ми не вміємо любити й не прагнемо вчитися. І в моменти усвідомлення (таке буває з кожним), ми не починаємо вчитись любити, бо слід починати з себе. Тому вся наша любов фіктивна, наша повага брехлива, фальшива. Якщо ми себе не поважаємо, як же ми можемо поважати ще когось? Батьки і матері говорять, що їх діти їх не поважають. Так, але ми тому причина, як вони можуть нас поважати? Ми ж по логіці перші мали мати ці якості. Ми, дорослі, обманювали дітей всіма способами, ми були нечесними, ми поводитись з ними підло в пізнанні любові. Ми потім говоримо їм не закохуватися: «Остерігайтеся сексу!», а самі весь цей час займаємося сексом. І рано, чи пізно прийде той день, коли вони усвідомлять, що навіть тато і навіть їх мати не були чесними з ними. То як їх можна поважати, коли ми говоримо одне, робимо інше? Ми просто прикидаємося – і природа цієї облуди у відчутті власної вини перед всіма. Це основний компонент для вирощування вдавання з себе достойника, гідного достойника. Потім це прикидання створює відчуження від інших людей. Зворотня реакція не забариться... І одного разу ми усвідомимо, що прикидаємося не тільки ми, але і інші. Якщо прикидаються всі, то як ми можемо спілкуватися? Якщо фальшиві всі, то як ми можемо бути товаришем, якщо скрізь тільки облуда і обман?

«Молода жіночка на сповіді спитала священника про протизаплідні засоби.

- Тобі не можна їх застосовувати, - сказав священник. - Вони проти закону Божого. Випий краще склянку води.

- До чи після? - спитала жіночка.

- Замість! - відповів священник».

Поки любов не народиться в нас самих, вона не зможе нікого зігріти. Спочатку будьмо світлом для самого себе, тоді наше світло почне світити й іншим.

Кожен носить маску, ніхто не показує свого оригінального обличчя. Ми відчуваємо себе винуватим, відчуваємо, що вдаємо, і знаємо, що прикидаються всі інші. Кожен відчуває себе винуватим, і кожен стає маленькою виразкою суспільства. Тепер дуже легко зробити всіх цих людей рабами - перетворити їх на кіборгів, міліціонерів, губернаторів, президентів. Тепер дуже легко цих людей відвернути. Вони відсічені від своїх власних коренів. Вони втратили зв'язок зі вселенським Духом.

Політикам і служителям церкви слід знати, що якщо вони отруюють повітря, яким дихають прості люди, то буде отруєне і повітря, яким дихає і депутат. Зрештою, те ж повітря вдихають і вони самі - іншого повітря немає.

Людина народжується як маленька часточка світу, як член сім'ї, суспільства, як частина інших. Її виховують не як самодостатню індивідуальну істоту, а виховують її як соціальну істоту. Все виховання, освіта, культура полягають у тому: як зробити таку дитину, яка б «вписувалася» своїми думками, словами, діями відповідно до норм суспільства; як зробити так, щоб вона «відповідала» загальноприйнятим нормам, була подібна іншим і була б передбачувана. Саме це психологи називають «пристосовуваністю». Батьки найперші починають готувати дитину пристосовуватися, руйнуючи її сутність, думаючи, що настраждалися від всіх життєвих

проблем і цим зможуть допомогти дитині стати лідером в житті. Так не буває. Лідер в суспільстві також є рабом своїх підданих, своїх рабів - у них однакова рабська психологія і погляди на життя. Саме звідси ростуть корені вибору собі подібного, собі знайомого. Вони бояться вільної індивідуальності, бо вони непередбачувані, вони ризиковані.

Суспільство існує як система узагальнених норм, зразків, що складається з багатьох людей, як натовп. Там у нас є трохи свободи - ціною втрати багато чого. І якщо ми слідуємо суспільству, якщо ми стаємо слухняними дублюторами інших, то вони дозволять нам невеликий світ свободи. Свободи в суспільних відносинах і обставинах, але не духовної свободи. Якщо ми стаємо рабом, то нам дається певна суспільством свобода, відповідна нашому соціальному статусу. Але ця дана свобода, і її можна в будь який момент взяти назад. І вона дається дуже великою ціною: це пристосування під інших, тому в цій «свободі» обов'язково будуть обмеження. І тому в суспільстві, в соціальному існуванні ніхто не може бути абсолютно вільним. Обов'язково відбудеться зіткнення, тому що інший шукає абсолютної свободи, і абсолютної свободи шукаємо і ми - а абсолютна свобода може існувати тільки для одного. Але все ж через цю жагучу спрагу бути абсолютно вільною людиною хоче стати депутатом, президентом, і цим вони не можуть бути абсолютно вільними. Ось в таких параметрах вони розуміють свободу. Вона є суспільною. Вона не є нашим внутрішнім станом. Відчуття свободи дає можливість поступати вільно у всіх життєвих ситуаціях. Ці мнімі вільні при своїх грошах, при тому соціальному статусу не є вільними і вони можуть виробляти видимість свободи, але вона помилкова: вони потребують захисту, вони залежать від інших. Президенти виробляють помилкове враження, що вони абсолютно вільні. Їх свобода - це лише фасад. Людина бажає стати дуже багатю, тому що багатство теж виробляє помилкове враження, що вона вільна, але вона не вільна від грошей, від виробництва цих же грошей. Суспільство думає, що керівництво вільне в діях від нього, а керівництво знає, що воно опинилося в найбільшому рабстві від обставин.

Але і бідна людина не може бути вільною. Її проблеми, її бажання будуть її кайданами, і вона не може задовольнити своїх бажань. Куди б вона не пішла, вона натикається на стіну, яку не може подолати. Тому вона бажає багатства. Так, гроші приносять в наше життя відчуття свободи дій і радості від їх використання. Як говорив наш батько: «До грошей потрібен ще й розум». Якщо ці гроші вводять нас в потоки негативу (жадібність, розкіш, в бажання зверхності над іншими), то ці гроші є великим злом для даного єства. Вони не дають свободи і радості. Глибоко всередині такі бажання стати абсолютно вільним, і саме бажання створюються цим бажанням. Але якщо ми рухаємося в таких ілюзорно бажаних напрямках, то ми можемо продовжувати рухатися, але не досягнемо бажаної мети, тому що з самого початку напрямком був неправильним - ми упустили перший крок.

Ось що слід знати і зрозуміти: суспільство не зовні нас, це щось у нас всередині. Ми дивимося на суспільство як у дзеркало на себе. Помітили щось в суспільстві, то воно є перш за все в нас. І поки корінна причина всередині нас не зникне, то куди б ми не прийшли, суспільство увійде в наше єство знову і знову. Не суспільство слідує за нами, це ми самі імітуємо його. Це ми завжди створюємо навколо себе своє суспільство - ми його творець. І тому не так просто вийти за межі суспільства.

«Одного разу в ресторан увійшли лев і заєць. Офіціант був вражений; ніхто не міг повірити своїм очам. У ресторані запанувала повна тиша. Багато людей їли, пили, балакали; все абсолютно стихло. Що відбувається? Офіціант поспішив до нових відвідувачів. Він запитав у зайця: - Що вам завгодно, сер?

Заєць замовив каву. Офіціант ще запитав:

- А що завгодно вашому другу? Заєць розсміявся:

- Невже ви думаєте, що якби він був голодний, то чи я був би тут? Він не голодний; інакше б він поснідав, і мене б тут не було! Ми можемо бути разом, тільки коли він не голодний ».

Лев не стане вбивати, якщо він не голодний. Тільки людина вбиває абсолютно без причини - заради дурних ідей. Вбивство можна зрозуміти - якщо хтось голодний, це можна зрозуміти. Але не можна зрозуміти Хіросіму і Нагасакі - знищення сотні тисяч людей за три хвилини, і тільки заради надуманої радості знищення. Людина вбиває без будь якої причини. Людина намагається пригнічувати, замість того щоб зрозуміти, намагається маніпулювати, замість того щоб любити, тому що для любові потрібно величезне розуміння.

Якщо людство усвідомлено подивиться в своє життя, то тут же знайде те, як нерозумно іноді ми поведимося. Ми читаємо книгу, накопичуємо знання і починаємо думати, що вже все

знаємо. Ми вивчили слово Бог, а думаємо, що пізнали Бога. Ми готові сперечатися - і не тільки сперечатися, але вбивати і бути вбитими. Скільки зменшується і скількох зменшують в світі заради прочитаних книг. Один бореться за Коран, інший бореться за Біблію, вбиваючи живих людей, жертвують безмірно цінним - життям! Що ми робимо? І людина може себе обманювати багато життів - її здатність до самообману нескінченна. Але від цього страждають наші уми, тіла і душі. Йдучи на поводу ума в християнство, кришнаїзм, ми заганяємо наші тіла і душі у в'язниці. І іноді люди не обмежуються однією в'язницею і переміщаються в іншу. Але все це – тюрми в яких людина надіється жити без усвідомлення реальності, без прийняття в життя наявних енергій Всесвіту. І все це із-за страху. Але знаємо, що невизначеність і небезпека в житті завжди присутні і єдиний спосіб пізнати їх є наше усвідомлене прийняття.

Всі церкви світу належать бізнесу. Це основа їх діяльності і тому вони дуже серйозно до нього ставляться. Вони і світ роблять занадто серйозним, напруженим і люду доводиться бути таким: політики і служителі використовують все, щоб вселити страх в очікуванні постійного базарного обману від всіх і вся, лякають не дуже приємним кінцем життя, і так, що як би за наші справи над нами завжди висить смерть.

По перше, релігійні люди завжди серйозні. Послідовники релігійних традицій завжди серйозні і це є ознакою порушення психіки людини. Якби це був їх душевний стан довіри, то це прекрасно, але, якщо ця прихильність до традиції спеціально проявляється зовні, то це явна ознака психічного захворювання. Це хвороба суспільна і вона має властивість поширюватися, як той вірус. Такі люди розчаровані в житті і так сильно розчаровані, ніби зазнали цілковитої невдачі, і мабуть це свідчить, що вони втратили якість радості. Вони не зустрічали в житті нічого, крім проблем і страждань. У своєму житті вони ніколи не були здатними празникувати. Вони стали послідовниками тієї чи іншої релігійної традиції через розчарування в житті; тоді вони споважніли і у них з'явилося таке визнання своєї важливості в суспільстві, що вони нібито роблять щось дуже значне, бо приналежність до будь якої традиції вирощує в них суспільну значимість, вирощує гординю. Вони просто намагаються втішити свої еґо, вони роблять спроби зайняти чимось свій ум. Можливо, вони зазнали невдачі в житті, але вони домоглися успіху в суспільній релігії - і цим вони ніби заспокоюють свою Душу, і це в підсумку дозволяє їм дивитися на інших звинувачуючими очима, відносячи себе до праведників, а всіх інших до грішників і ворогів. Ці «релігійні» люди в своїх головах створили пекло для інших, але вони його створили також і для себе - хоча і чисто ілюзорно, але це заспокоює їх еґо. Ці люди будуть серйозними. Їхні амбіції були занадто великі, і вони фактично нікого не обманюють, крім себе, бо інші можуть навіть не підозрювати про наявність таких амбіцій. Життя прекрасне, але їх ум створив проблему. Навіть це прекрасне і величезне життя не змогло задовольнити їх, але вони вважають себе релігійними і ближче всіх до Бога в своєму фанатизмі.

Вони, як і ми жили серйозно багато життів. То давайте подумаємо: чого ми досягли? Весь світ вчить нас бути серйозними, виконувати свій обов'язок, дотримуватися суспільної моралі, стати тим і цим. Серйозність це напруженість, журба, а щирість, чесність - це веселощі. Щира людина завжди весела. Тільки фальшива людина стає засмученою, тому що вона потрапляє в біду. Будь хто попадаючи в біду має засмучення. І якщо у нас розбіжність між внутрішнім нашим і зовнішніми амбіціями, то таке життя однозначно є фальшивим. Ми ведемо помилковий спосіб життя і кожна фальш буде вести нас в іншу фальш. Ми стаємо залежними від цієї брехні і це ускладнюється ще тим, що вона накопичується і вона є тягарем для нашого ества. Наша така енергетика збирає навколо нас таких же фальшивих і брехливих людей. Тоді життя здається бідною. Тоді ми не можемо насолоджуватися ним, тому що ми зруйнували всю його красу і продовжуємо в агонії руйнувати. Наш зіпсований ум в страху і безпросвітності діє так: раз мені погано, то нехай усім буде погано.

Християни своєю виправдувальною брехнею таких своїх дій абсолютно зруйнували Ісуса, спотворили, і якщо він коли небудь повернеться назад, то вони не пустять його в свої церкви. Вони зараз не розуміють його повчань, вони не приймають його пізнання життя і цією зовнішньою, подеколи цілодобовою, приналежністю до тієї чи іншої релігійної традиції плодять від свого брехливого стану тільки негативну енергію. Вона уб'є будь якого праведника. Навіть якщо Христос прийде вдруге, то це буде інше явище, але не колишнє, не те, про яке ми щось чули. Він і тоді сказав ті слова для тих, хто жив з ним і для них, щоб вони змогли закінчити справу до якої він їх покликав, а тепер через дві тисячі років ми повторюємо ті слова і очікуємо з трепетом, навіть не знаючи з чим він може прийти ... І ті слова вже не для нас. Іудеї умні і зрозуміли, що месія не приніс їм порятунку і вічного раю, а ми чекаємо. Рай слід творити кожному доброю справою з любов'ю, в благодіяннях і для блаженної радості.

Навіть звичайна людина, яка публічно не вважає себе прихильником тієї чи іншої релігійної традиції і не відвідує церкву, а веде поміркований і спокійний спосіб життя, то вона стоїть ближче до Бога. Хоча вона не дотримується ритуальних молитов, бо все її життя є молитвою в добротворінні, правдивості і миролюбності. Вона жила і живе щасливо. Можливо, вона не була завжди хорошою, але вона завжди була щасливою і завжди була в цьому блаженною – істинно Божою якістю. Можливо, вона помилялася, тому що людині властиво помилятися, але вона не була егоїстом. Так, вона не молилася так, як передбачено канонами, але з глибокої своєї суті її буття завжди виходила в благодаріння сущому і Життю. Вона насолоджувалася життям і дякувала за нього. Однак таким прихильникам вона здається грішником, хоча вони думають, що, просто вимовляючи словесну нісенітницю з книг, то цим вони вершать чесноти. Це брехня. Знайте, що серйозні люди всі і завжди в пеклі - все їхнє життя суцільне пекло вже зараз з їх напруженістю і злістю на життя, на обставини, на проблеми.

«Євреї прийшов в синагогу з мертвим котом і запитав рабина, чи не може той поховати kota в священній землі. Рабин жахнувся, обурился, схопився. «Що! Ти, добрий євреї, просиш свого рабина поховати брудного дохлого kota в святій землі? Ні! Ніколи! Нізащо! Ні в якому разі!» Той піднявся і сказав: «Тоді я не зможу віддати вам десять тисяч фунтів, які кіт залишив вам у своєму заповіті». Рабин знову скочив: «Постій, не поспішай! Ти балда! Що ж ти не сказав раніше, що кіт був євреєм?»

Християнство чи будь яка релігійна традиція є досить далекий і віддалений поклик душі до пошуку духовності, хоча і стає як певна потреба суспільної позиції певної частини суспільства.

Усі релігійні традиції до теперішнього часу не допомогли людству у вирішенні жодної глобальної проблеми. А цією головною справою вони займаються мільйони років. Їм і немає необхідності допомагати. Всі ці релігії дали нам свої вигадки тому, що наша психологія відчуває в них певну потребу. Вся їхня функція полягає в експлуатації наших психологічних потреб. Всі церкви в усьому світі роблять те ж саме. Просто у нас є певна психологічна потреба, і вони знають, що цю потребу можна експлуатувати.

Крім того, ми відчуваємо також деякий обов'язковий при цьому страх, живучи в цьому суспільстві. Вони знають і це. І ми по своїй дурості шукаємо в них захисту, підтримки, пояснень з святих книг і звичайного спокою хоча б на той короткий проміжок часу. Проблема не вирішується, бо вирішувати її необхідно перш за все самому - і вона в нас. Якби їх допомога була справжньою, то вона була б дієвою і людство давно забуло б про серйозні і чисто вигадані проблеми.

Так, бідні залишилися такими ж бідними, і їх кількість продовжує зростати. Хворі є, старість є, всілякі види хвороб є, всілякі види злочинності є - і продовжують зростати. Щороку в світі стає більше злочинців, ніж у попередній рік. Дивно. Число в'язниць продовжує збільшуватися, кількість судів і суддів продовжує зростати - вони думають, що це зупиняє злочинність. Щось невірно, по суті. Тому приходячи до церкви, її служитель задовольняє нашу психологічну потребу. Він не вирішує наші проблеми, не знищує наш страх, нашу безглуздість, нашу безнадійність. Він просто дає нам гарну обгортку; він вкриває наш психологічний вакуум. І ми через відсутність здатності розуміння готові приймати хоча б щось, навіть цю обгортку. Розбираючи таку психологічну ситуацію кожен вже може проявити сумнів, що під обгорткою знаходиться те, що задекларовано служителем церкви. Але в підсумку ми ніяк не погоджуємося з пропозицією вирішувати свої психологічні та життєві питання самому. Життєві ми все ж в основній масі змушені вирішувати під пресом громадської та існуючої релігійної і державної моралі, як би за звичкою, або від незнання іншого способу, чи через страх опинитися не прийнятим суспільством.

Третина людства взагалі не відносить себе до будь якої релігійної традиції.

По відношенню до іншої третини людства, які нібито стали як би засновниками християнства, мусульманства, буддизму, мойсеїзму, то чомусь у нас не виникає потреби висловити істинного почуття подяки. Навпаки, якщо ми подивимося в себе в періоди невдач, горя, то ми відчуємо гнів і образу на них. Наприклад, Ісус обіцяв врятувати нас своєю смертю, але не врятував. Він обіцяв і говорив: «Скоро настане царство Боже, скоро ви будете зі мною в царстві Божому». Минуло дві тисячі років, а це «скоро» ще не настало. Коли ж воно настане?

Можливо, в кожному християнинові є на Ісуса гнів. А природа такого гніву в відчутті богооставленості, відчуття психічного стану самотності. Віра не допомагає, віра не вчить, віра не стверджує досвідом. Це повсякденно, а гнів готовий вилитися в навколишнє середовище, але ми боїмося, але також і нас бояться, як носія цього гніву. І через це християнин виявляє так багато

фанатизму стосовно Ісуса, щоб ніхто не здогадався про його гнів, щоб ніхто не дізнався про те, що його ошукано, що йому дали підроблену віру, що дві тисячі років мільйони людей прожили з цією вірою і померли з цією вірою - не отримавши ніякого зросту, не добравшись нікуди, не знайшовши нічого.

Цього гніву, цієї люті бояться ... Щоб придушити його, людина йде до церкви, вона молиться Ісусу, чи Кришні, чи Мухаммеду, Аврааму. Але кожен віруючий рано чи пізно розочарується, оскільки віра не дає йому істини. Прохолоне і потім публічно показує своє схилення до тієї релігійної традиції в середовищі якої він живе. Але всередині себе він, можливо, вже відмовився від будь-якої віри. Вона не дає йому живої води життя.

Не кількістю релігійних традицій і не числом їх прихильників, а довірою і відповідальністю створювалися всі зміни на Землі, які мали реалізуватися в певний час у відповідності зі станом духовності на планеті, її якістю і кількістю.

Говорячи про наявність світлих духовних якостей в енергії, то є і ті, які її пізнали і її носії - святі. Взагалі, краще слово святий застосовувати під назвою цілком визначеною: подвижник Духу і явитель сенсу життя, праведник миру.

Напрошується цілком закономірне питання: «Чому в світі так мало мудрих, святих, містиків, коли світу зараз важко через малість духовності в середовищі людства?» Таке подібне запитання залишається важливим завжди, навіть століттями. По-перше, світ існує завдяки і іншим учасникам природи і Всесвіту, а також частково і вибірково тим позитивним енергіям, які також є в середовищі людства. По-друге, навіть та їх малість багато робили і роблять все для оздоровлення психічного стану людства, бо відчувають у цьому подвигу своє покликання. А ця уявна потреба є тільки уявною, бо вона прихована за масками нашої важливості, глупоти, за нерозумністю, нуворишними грошима і статусами. Навіть ці слова ними ще не прийняті, але вони вже нецікаві їм. І тут є звичайні причини, які слід людству і кожному окремо усвідомити і зрозуміти. «Чому в світі так мало мудрих, святих, містиків, коли світу зараз важко через малість духовності в середовищі людства?» Ми звикли бачити тільки тих, хто бореться. Істинний праведник, містик... не йде на компроміси з тією релігійною традицією, яка є переважаючою в даному регіоні і з якої він черпає свої пізнання. Їх практично знищують. Ті, яких змусили приєднатися до релігійних традицій, то вони не можуть в своїх повчаннях відкрито проігнорувати канони і ритуали цих релігійних традицій. Тому таких праведників публічно приєднують до тієї чи іншої релігійної традиції. Такий хід справ шкодить всезагальному і єдиному джерелу Духовності, бо основний заповіт у розповсюдженні полягає у вільності. Тому велика їх кількість ховається від держав, від церковного кліру, утаємничуючи пізнане. Все ж будучи в суспільстві, то вони своєю присутністю, своєю позитивною атмосферою є вирошувачами і наповнювачами людства і всього навкруги них.

Церква, релігійні традиції світу виконують дуже велику роль в середовищі людства, як певний орієнтир духовного розвитку на даному етапі розвитку душ людських у відповідності їх можливостей прийняття Духа Святого в себе, в свою діяльність. І для розуміння, слід з вдячністю відноситися до святих, до праведників, до мудрих людей саме з цієї позиції, бо вони постійно йдуть у своєму духовному розвитку впереді всієї маси людства. Святі, праведники, містики більше схильні знаходитися в середовищі adeptів релігійних традицій для засіву духовних якостей в цьому середовищі і це середовище найбільш підготовлене церквою до сприйняття їх послань. Такий поступальний рух у розвитку духовності в людському середовищі сприяє утвердженню довіри, в устремлінні окремих індивідів до пізнання суті Духовності.

Водночас слід вказати, що на сьогоднішній день дозріла велика потреба людства у духовних пізнаннях і релігійні традиції до цього не готові, і які, можна констатувати, що до цього не проявляють активності із-за своєї ортодоксальності, канонічності, які своїми твердженнями не відповідають духовній затребуваності людства. Служителі церкви фактично із-за своєї службової узалежненості не можуть виходити за межі канонічних уставів, а праведники, які знаходять свою обитель біля монастирів можуть передавати духовні пізнання тільки окремим особам і індивідуумам. Поряд з цим вони в основній масі частково обмежені нормами релігійних уставів і на рівні свого духовного розвитку, ще досить сильно себе узалежнюють чисто фізичною і економічною узалежненістю від монастирського уставу. Істинних старців, святих, містиків, праведників досить невелика кількість і вони із свого розуміння не приєднуються до суспільного монастирського життя, та і самі релігійні традиції стараються відгородитися від них із-за їх вільності Духу. Вони бояться поширенню істинних Знань про Божественність, виходячи з корпоративних відомчих інтересів. Це в деякій мірі має доцільність, бо навіть послідовники не можуть сприймати і приймати істинні Знання – вони збунтуються проти таких святих праведників. Не всі люди готові пізнавати і приймати Бога. Вони можуть говорити ці слова, але ці слова не

виходять із їх духовного стану, а з суспільної облаштованості. Доми молитви є якби згладжуючою суспільною організацією, яка може показати благість Божественності і є стримуючим елементом наших пристрастей. Саме ця нейтральність частково допомагає частині суспільства, чи сказати, що хоча б не несе шкоди духовному, психічному розвитку. Силою і маніпуляціями ні одна релігійна традиція не може повернути паству до пізнання Духовного. Цього не можуть зробити і служителі церкви, бо вони обмежені канонічними вимогами і в своїй масі не є зразком духовного подвижництва – їх слова відрізняються від способу їх життя. Тому така розбіжність несе в смутне середовище людства недовіру до них. І це закономірно. Щоб проповідувати Істину, потрібно самому бути чесним і правдивим по життю.

Ми дозволимо трошки торкнутися і тих особистостей і індивідів, до яких приходить по психічну чи духовну допомогу частина людства із-за душевного неспокою, який вони не можуть і не вміють погамувати, не вміють наповнювати себе духовними Знаннями. Це «знахарі», маги, ведуні в їх же визначенні білих, чорних, кольорових дій на психіку людини. Вони мають ті ж якості Божественного чи Диявольського впливу на психіку людини, як і ті, що шукають у них розраду. Вони є носіями більш концентрованої такої енергії, однак зазначимо, що завжди результат такої допомоги від святих чи магів напряду залежить від можливості прийняти ці настанови чи вказівки еством вопрошаючим. Це наша слабкість, що ми шукаємо посередника, але ж і рішення ми все одно приймаємо від свого душевного стану самі. Це слід знати кожному. Тобто ми самі і можемо допомогати своїй психіці, своїй Душі справлятися з усіма життєвими негараздами. Дабре було б, якби нас вчили цьому. Сьогодні цим суспільним інституціям важко і вони цього не бажають. Тому люди бігають у своєму невіданні то в дім молитви, то в дім мага чи сатани. Дім молитви не завжди може надати допомогу, але він хоча б не зашкодить психічному стану людини. Інші в основній масі не вміють визначити можливість конкретної людини її рівень духовного розвитку, її потреби в отриманні психічної допомоги і цим шарлатанять. Та і біля них часто облаштовуються нечистоплотні люди, позиціонуючи себе з магами будь якого спрямування, позиціонуючи себе з праведниками, але це їх прийняття. Це особисте прийняття рішення і тих, хто до них ходить. Не до них слід іти – іти слід в себе самому і ми пізнаємо свої можливості в прийнятті Бога в тій мірі наскільки ми готові у своїй чистоті. Тому прохаємо: очищуймося духовно в своїх словах, в своїх добрих справах і тоді у нас не виникатиме бажання бігати до старців, до магів, до знахарів. Нам Сущий підкаже як облаштувати своє життя. Навіть, якщо виникне потреба Душі нашої в допомозі таких людей, то вона піжжаке нам путь паломництва. Покладаймося на Знання Сущого, покладаймося на відчуття своєї Душі, як представника Бога в нас. Довіряймо йому і по вірі Нашій буде Нам. Це єдиний путь по якому легко чи тяжко Людина йде до Бога.

ВІЙНИ

Найлегшим шляхом впливу на політику президента, уряду є наше усвідомлення небезпеки і нашої рівнодушності до політики, до тих процесів військового психозу, бо це ознака наших розчарувань в тих «лідерах» країни, розчарувань в неможливості реалізувати свої меркантильні бажання. Це по перше, і, можливо, є як дія після усвідомлення несприйняття політики країни. Другою половиною шляху – є усвідомлене посилення всім суспільством через щире, уже визріле побажання цим «лідерам» розуму, щастя, любові, миру і злагоди, доброти особисто кожному з назвою їх імені, чи посади з обох сторін конфлікту і незалежно в якій точці земної кулі він відбувається. Хочеться наголосити, що такі посилення всім суспільством конкретним людям є досить дієвими і є прискореним варіантом в проявленні позитивного результату, бо посилення всім, хоч і дають ефект, але не всіма приймаються, а колективний посил зламає стіну ума конкретного президента, урядовця і їх душа може впливати на прийняття рішень, які ведуть до стишення злоби, зазвисті, жадібності, зазвисті і побічно створюють умови для творення добра, злагоди і миру. Їх душа теж в такому стані завжди перебуває у постійному поєднанні зі всесвітньою духовною енергією. Таке поєднання, відкритість душ народу і керівників будь якої нації створюють взаємну довіру (природа довіри - це чуття потреби душі на свідомому, а зачасти на неусвідомленому рівні), яка творить ядро позитиву не тільки в державах конфлікту, а й поширюється на сусідні країни і цим отримують зворотню енергію, яка проявляється зовні в зміні добросусідської політики і в матеріальній підтримці, у відбудові економіки країн конфлікту.

Країни конфлікту, чи окремі їх регіони є місцями накопичення, концентрації негативної енергії в цих місцевостях, зазвичай, протягом тривалих періодів. Концентрація негативної енергії поширюється на все оточуюче середовище, як і в «творенні» негативу приймає теж основна маса

оточуючого середовища конкретної місцевості. Наприклад, концентрація певної негативної енергії Всесвіту таких проявів, як холодність, байдужість в думках, словах, відчуттях, діях людини в сукупності з такими ж проявами в оточуючій природі, приводить до концентрації цієї енергії в такий вид енергії, як зовнішній її прояв в утворенні гранітних залежів. Для усвідомлення процесу формування концентрованих видів енергії, як концентрація гніву, обид, веде до їх зовнішніх проявів цієї енергії в залежах нафти в надрах планети. Короткочасні прояви дії негативних енергій ми спостерігаємо і в атмосфері і на поверхні землі – і це накопичення є процесом короткотривалим у вигляді грому, блискавки, пожеж, ураганів ..., бо саме негатив і страшить людину і несе з собою матеріальні втрати людині і оточуючому середовищу, але водночас і чистить через усвідомлення, через молитву. «Поки грім не гримне, мужик не перехреститься».

Простий Заповіт, що не можна прожити ненавистю, але сучасні «вожді» тільки й кричать про необхідність ненависті у вигляді затребуваності патріотичних почуттів. Вони не знають про потужність думки і про долю народу. Вони, можливо, думають категоріями грошей. Агітація за війну, сама участь у ній, як і протилежні дії, тобто, активне заперечення війни, паплюження її, розбурхує все суспільство. Стишити війну і закінчити її вдасться країні тоді, коли більшість населення зрозуміє її причини, бо перш за все джерело війни в нас самих, в наших думках, словах і діях, якими ми формуємо енергію війни в сім'ї, на роботі, на вулиці; показавши справжнє обличчя її організаторів і побажаннями любові, миру і злагоди людям з обох сторін протистояння. Той хто думає, що зло можна винищити злом, глибоко помиляється. Навіть такий жах, як війна, не може бути припинений ненавистю. Революція відбувається через слабкість, або малість енергії доброти і любові, а енергія зла, як би беручи на себе функцію створення добра, нібито як певної мети суспільної революції. Така ідея відсутня, бо сама енергія зла, як хвороба суспільства частково знищує самих носіїв зла. Героїзм, який присутній на війнах і революціях є вираженням самопожертви і полум'яного посилення енергій миру і злагоди в регіоні протистояння з обох сторін протиборства. Деякі можуть сказати - до чого говорити про героїзм при бесідах про духовне? Але устремління до духовного в пристрасному суспільстві вже є героїзм, вже є участь у стишенні гніву, образ, злоби й ненависті. Це, погодьтеся, не малий внесок у збереження людських життів. Ціну життя знають і ті, хто споглядав її, або відчував присутність смерті поруч в екстремальних випадках. Багато благих думок, слів і діянь врятовують окремих громадян і людство в цілому.

Навіть якщо війна захоплює всього лише зазначений регіон, вона все таки приносить порушення психічної енергії всієї планети. Ніхто не думає, що війна є хвороба планети. Планета хвора людством від людських діянь. Відчуття болю наповнює простір. Для пошуку причин завжди слід простежити, які удосконалення життя були пригнічені напередодні війни чи колишніми війнами. Бо хто пізнає причини, той може говорити про істинну справедливість. Часто люди називають нещастям лише неминучий проявлений зараз наслідок, але воно почало зароджуватися давно.

Як цю енергію накопичує суспільство, то ми вивчаємо, читаючи рядки цих слів. Середовищем для війн залишилися внутрішні відносини між народом і симбіозом влади й капіталу і то в державах зі слабкою економікою, або в державах бідних духовно, населення яких втратило відчуття справедливості, свободи й гідності; топче свою духовність, яка зосереджена в мові, доброті, рівності, злагоді й мирі. Не можна так сказати про весь регіон. Тут просто на основі загальної невдоволеності, гніву, злоби, які набрали критичної кількості (за даними спеціалістів це приблизно 10%) і які в своєму середовищі, а також при допомозі геополітичних сил виділили керівне ядро невдоволення, активно допомогли виростити антидуховну, політичну, економічну кризу, яка переросла в революцію чи війну і очолили цю революцію, як продовження революції гідності. Слід розуміти, що частина суспільства була і на той час досить пасивною у своїй безвихідності, а чимала частина плодила цей негатив в думках, в словах, чим насичувала енергією негативу ту активну диявольську критичну масу в даному випадку. Так завжди є.

В обох випадках влада не хоче забезпечувати своїм підданим гідне духовне виховання й гідний матеріальний статус. Уряд хоче покірності через нагнітання страху й вини, капітал - найбільшої працевіддачі з найменшою винагородою. І відмітимо, що цього бажає будь яке керівництво – легітимне чи не легітимне. У них обох для цього є міліція, суди, тюрми, школи, ЗМІ, щоб маніпулювати духовними цінностями, щоб сіяти між людьми розбрат... до певної межі. Людина бідна нещасна, жадібна, зла, завислива накопичує ці негативні емоції і які закінчуються певними революціями і війнами. Якщо ми нужденний, то це тільки показує, що ми втратили контакт зі своїм єством. Ми з головою поринули в політику: побутову, виробничу, суспільну. Політика є боротьба. Щоб стати сильною, людина має стати твердою. Щоб стати твердою, жорстокою, то людині необхідно примушувати, пригнічувати інших; ігнорувати їх інтересами,

свою духовністю, тобто ми встаємо проти основ життя. Якщо ми хочемо стати саме таким то, то нам доведеться боротися з усіма, тільки тоді ми станемо сильним. Немає іншого шляху, стати сильним. І ми стаємо і так поглинені політикою, що навіть в ній відчуваємо оманливу захищеність. Ми входимо таким становленням в потоки нещастя. Бути нещасним означає, що так чи інакше ми викорчовані з землі, ми втратили зв'язок з суцим.

*Смерть ... заради чого?
... Він упав. Він не в змозі підняти.
Його куля скосила на рідній землі.
Він востаннє побачив зажурену матір,
Він тримався, як міг ...
Та життя вже пішло ...
... Кулі бездумно пройшлися по тілу,
По руках, по обличчю, по животі.
Він не встиг відповісти ... Він усе ще не вірив,
Що можливо стріляти в свого ... А Волошина.*

Звичайні люди Донеччини не хочуть вбивати. Вони хочуть гідного життя і працювати. Однак, політики проводять таку ідеологію, так зомбують певну частину людей, які проживають на цих територіях, що вони вже кричать про відокремлення. Ці політики запрошують сусіда в свою сім'ю? Щоб допоміг їм вийти з сім'ї. Чого ми говоримо про сім'ю, про відокремлення сина чи дочки? Сім'я є маленька проекція будь якої держави. Такий син-дочка хочуть відокремитися – хай відокремлюються, але вони корисливі, вони хочуть забрати частину батьківського майна у живого батька і в інших братів і сестер. Ми цих синів і дочок бачимо в обличчях нових вождів-політиків. Подумаймо, хіба нові політики кращі за старих? Старі теж бігають до сусіда, не маючи ума поговорити самим зі своїми дітьми, зі своїм народом. А бігають так, чуть не ідучи в запродавці. Наяву ми дожилися, що політики наші стали запродавцями з обох сторін. Хата залишається напризволяще і в один момент один з сусідів захоче посидіти трошки в цій хатині.

Подумаймо, хіба при нових політиках суттєво міняється ситуація, чи є видимі зміни до покращення умов життя, чи ми станемо багатшими і вільнішими? Ні, нові політики з обох сторін не готові сьогодні на такі дії. Вони не допустять цього. Вони хочуть на Донеччині володіти заводами і шахтами, які давали нам робочі місця, давали певні соціальні гарантії, створювали соціальну інфраструктуру. Сьогодні навіть вони і говорити майже про це не хочуть, а не тільки вводити зміни на краще. Політики з обох сторін не дотримуються оголошених ними обіцянок, бо це не їх мета – їх мета: влада собі і гроші теж собі, але аж ніяк не люди і людські проблеми. Людям нові податки, нові боргові зобов'язання за кредити, за пальне, за зброю. Людям сльози, безробіття, бездомність, неспокій, розбрат – ось це політики завжди приносять у їх війнах. Так було спокон віків. Політики не були в окопах і на барикадах, вони інколи з'являлися там на годинку в пік страстей, або по їх закінченню. Менше слухаємо їх, тоді є можливість чути свої істинні потреби. Влади ми не матимемо, її практично і не мали. Мали тільки декларовані лозунги і певну гру у вибори. Бо більш реально ми можемо впливати через представництво описане тут. Це найменш затратно і більш прозорий механізм впливу на керівництво.

Сучасна світова практика свідчить, що сьогоднішні політики блюдуть свої інтереси, а в інших питаннях роблять чорну справу, доводячи нас до бідноти і морального приниження. Серце ці події не заспокоює, то і Бог сюди не прийде. При такій ситуації тут гуляють по парках і вулицях не діти і щасливі люди, а бандити в уніформах чи без них. Слухаймо і дивімось серцем, а не очима і вухами, бо те, що забране вже вони не збираються віддавати. Неприємно дивитися, що в кожній країні великими масами, великою кількістю людських душ керує купка політиків і всім їм ім'я – легіон.

З часом люди це все усвідомлять. Вже втомились морально. Вже багато розуміють, що війни – це втрата частини людства й частини матеріальних цінностей. Ми вже готові вивчати історію людяності, що ґрунтується на засадничих якостях як от : довіри до людини, до божественного; формування свідомості свого покликання, як людини, що може бути поштовхом у творенні нового суспільства планети, як однієї родини. Запрошуємо всіх вчитися жити, і жити в радості і достатку, а не воювати.

Коли ми щасливі, ми хочемо творити, ми маємо натхнення, ми маємо силу. Творча енергія охолоджує суспільство, спадає гарячка у виготовленні надатомної бомби, «щоб захистити мир і спокій у всьому світі». Особливий цинізм і абсурдність подібних лозунгів влади в закінченні

попереднього речення. Хто може уявити в десятикратності долю нинішніх зрадників інтересів своїх підданих?! Вони самі найменше розуміють це. Зла й недобра їх участь в цьому! Явище зла й агресії зростає, і підземний і наземний гнів природи гарчить. Скажімо всім зрадникам - самі викривають себе. Рок зрадників, саме в самовикритті. Нестерпне ярмо зрадників. Звідки ж стільки нещасних? Вони перевдягнені зрадники, злодії, вбивці. Зазвичай у їх житті знайдено старі борги перед людьми, перед Богом. Не розуміють зрадники, як сплячують вони. Але явно несуть вони плату мамоні, але не Істині й Життю. Зрада передбачає довіру з протилежного боку, наприклад, це як влада й піддані - складають один народ, але функції виконують різні й ця взаємопоеднаність завжди урядами використовується на свою користь, граючи на довірі народу, на його байдужості до всього, плодить зраду інтересів заради своїх корисливих економічних і політичних інтересів у своїй передсмертній агонії. Великий парадокс корисливого народу в тому, що чим більша зрада, тим сильніша довіра. Природа такого перекосу в тому, що самої довіри залишилося маленько, а ум поставлений у такі умови, які, до речі, і сам потрохи створював, аби тільки зберегти себе. За душу майже ніхто не думає, але і тіло не буде живим при такій ілюзії ума. Страшна така байдужість до життя, яке є уособленням Бога, що буцім то, поки мене не клює смажений півень, то ми ще маємо «великі» шанси бути живим – ось така оманлива ілюзія.

Війни і революції стають у нашому пристрасному суспільстві необхідністю із-за наших посилив незадоволення, ненависті національної, міждержавної, міжконфесійної, міжкласової у Простір, хоча зовні нам здається, що це результат політичних і економічних негараздів. Ми є тими джерелами війни – клжен конкретно. Це може бути звичайне роздратування на чийсь, на свої дії... Знайте це і прохання – схаменімося.

Не появився б Гітлер ..., то принесло б іншого, бо це вже негативна енергія в масах людей підготовлює таку особистість і висуває на перший план. Диявол, наш всесвітній ум, вже наперед шукає в цьому середовищі такі особистості з таким негативним потенціалом, щоб очолити маси для війни, чи революцій. Такі ества є на всій території планети, але коли воно знаходиться в своєму «улюбленому» середовищі, то в нього є всі шанси реалізувати свої чорні бажання. Ми сміливо можемо називати тих, хто організовує революції і війни з обох сторін якраз ізчадіями аду, посланцями негативної суспільної енергії. Вони є активними засівачами через публічні виступи, через ЗМІ негативної реакційної енергії, вони є джерелом і підсилювачами тієї маси людей, які своєю енергією підсилюють і плодять цих дияволів в людській подобі.

Явними ознаками передня великих катастроф є загоряння війни, вбивство людей, масштабні техногенні аварії, загоряння лісів і загибель фауни і флори, ландшафту Землі. Звичайний побутовий гнів, звичайна злоба – це все ознаки вогню в нашому естві. І все це є стихією вогню, про яку говорили давно пророки людства, що дана цивілізація зникне від стихії вогню. Тому в людське середовище, сподіваючись на усвідомленість, вміння читати, бачити і чути посилались такі манускрипти для мудрого і для пристрасного.

Слід спрямувати увагу на тривалість цієї важкої і неприємної події. Ми розуміємо, що людство перебуває в смузі постійних воєн. Дуже різновидні такі війни (війна зброєю, війна торгова, війна безробіття, війна інформаційна, війна релігій – це все різновиди війни, і вже не мають значення земні кордони), але єдиний їх принцип - ворожнеча скрізь і в усьому. Ніхто не задумується, який спустошуючий вогонь створюється у згубному оточуючому середовищі навколо планети, бо безліч людей зміцнює свою байдужість і відстороненість у стяганні духовних якостей з надією на доброго дядька. Це той самий змій диявольський, який гірше льодів і снігів. Не думайте, що це лякало. Ні, кожен день приносить нові докази руйнування. Багато країн очолюються безумцями в повному розумінні слова.

Прояв масової одержимості - грошей і влади будь яким способом - і це наша біда. Люди створюють мільйони вбивств. Невже ніхто не подумає, що це є розсадник страшної одержимості! Кошій не дрімає, але забави ЗМІ і технології деяких урядів силкуються відвернути очі людства від пожежі, залучаючи хлібним огризком і, тим самим, готуючи ґрунт для масового самознищення - громадянську війну. Зазвичай ми у своїй суєті бачимо лише наслідки, не вбачаючи причин. Подивімося на причини. Живі і здорові, то і дякуємо Сущому за це. Ще ніякі гроші і влада не зробила людство і будь кого в окремоті щасливим. Можливо на коротенький час, що не робило нас добрими і щасливими, бо ми стали цими грошима, цією владою п'яними – такі наші дії: п'яні, малозначимі і неусвідомлені.

Можна стверджувати, що рок наздоганяє не тільки прямого злочинця, але і всіх непрямих співучасників. Не відмежовуємось від справедливого вислову, що за деякі злі дії однієї людини

страждає цілий народ. Чого так відбувається? Бо весь народ дає таку негативну енергію для такої однієї людини, як той один біс вселений в стадо свиней, яке закінчило своє існування в прірві. Задумаймося про свою поведінку всюди – де б ми не були. Погані думки, погані слова, погані дії у своїй дрібноті ведуть нас всіх в прірву. Не вчення про помсту, але властивості духу пов'язують багатьох спільників. Хто ж може сказати, де закінчуються їх нитки мережі негативу? Хто може визначити, де полягає головна причина? Хто може судити, хто словесно і хто подумки більше сприяв злочину? Ніхто не хоче помислити, як широко рухається негатив в країні, і ніхто не хоче пошукати в душі своїй можливих накопичень негативу і того, як він став співучасником злочину проти себе, проти народу, проти людства, проти Духу. Зростання негативу не утрудняє людей, не насторожує їх, але зате вони надалі вміють скаржитися і обурюватися, тим самим лише посилюючи потік негативних наслідків.

«Придворний історик Акбара одного разу сказав правителю: «Серед правителів спостерігається нерозв'язне явище. Одні владки трималися недоступно, далеко від народу, їх скидали за непотрібністю. Інші входили в життя кожного дня, до них звалили і скидали за звичайністю». Акбар посміхнувся: «Значить, правитель має залишатися невидимим, входячи і направляючи всі дії». Так вирішив мудрий правитель і передбачив своє майбутнє. Видимий невидимо!»

Ми так самі себе помаленьку і вбиваємо, деколи киваючи на ці вбивства сторонніми силами (масонами, росіянами). Ми стали самими небезпечними ворогами в першу чергу для себе. Воно, все означене, так і є, але чи ми щось робимо для виправлення ситуації?

Зараз відбуваються війни в різних регіонах планети, але люди не бачать їх. Навіть на Україні їх бачать ті хто бере в них участь, живе там і ті до кого повернулися тіла в гробах, або інваліди душою чи тілом - вони співпричетні до них. Зараз нагромаджується злоба, як вибухова речовина, але люди не помічають вулкана. Самі керівники не лякаються явищами, вважаючи, що якось все прийде до чогось, вважаючи про мимовільне відторгнення чиря тілом. Так не можна, бо гинуть клітини організму, які знаходяться поруч, але й енергія крові зазнає втрат, розносячи інфекцію по всьому організму тіла і країни. Отже особиста шкода перетворюється на просторове зло. Так можна бачити безумство цілих народів.

Складається враження на прикладі України, що нібито хтось планує спеціально такий спосіб розвалу економіки, який веде до знищення України і її народу, природнього середовища. Так по трошки – то революція, то криза, то інформаційна війна, яка теж плодить лихорадку війни. Годуємо вовка зла, то і буде нами правити Зло. Тепер зрозуміли всі, кого ми годуємо, то запрошуємо до надбавання позитивних якостей у всьому і скрізь. Суспільне зло давить і холопа, і того, хто став політиком (поп-ом – пам'ять отців предавший). Ідеологи глобалізації (що з Європи, що з Росії – їх верхівка), накопичень капіталів планують, що Україна не є центр економічних зв'язків, не є володарем тих природніх багатств, які Бог сподобив для цього населення, а це їх кровні землі, і багатства, і багатства.

Подальша доля народу України залежить від того, чи вона зможе духовно себе спасти в нарощуванні духовних якостей і в напрацюванні позитивних поступків, проявивши мудрість всім суспільством від землероба, від шахтаря до керівника держави, сповідуючи справедливість до собі подібних, дбаючи і захищаючи інтереси населення. Суспільство дозріло і багато мудрих і світлих людей розуміють і запрошують кожного стягати духовні енергії, якщо ми хочемо вийти з цього тупикового становища, куди ми самі і тільки самі зайшли у своїй пристрасті цими безглуздими реформами, в яких немає вибору на краще. А часу, здається обмаль. Зупинімся у своєму падінні, обдивімся навкруги і зрозуміймо, що гідне життя ми і тільки ми в змозі собі створити, бо їхні закордонні допомоги до нас не доходять, а до них і повертаються через їх місіонерів, консультантів, через різні пілотні проекти, які в нас не приживаються, а тільки руйнують напрацьовані механізми. З нами граються, як той хлопчик з дорослою людиною, прив'язавши гаманець, чи грошову купюру ниточкою і положивши на тротуарі, зацікавивши нас потягуючи за ниточку і забираючи його до себе, вносячи в нас неспокій і намарні намагання. А в неспокої добрих справ не натвориш. Так було на планеті не один раз. Чого ми цієї схеми не бачимо, а через те, що ми бачимо в своїй пристрасті ціль, яка є морквиною спереду ішака. Для кого ми крутимо жорна, перемелюючи наші життя і вводячи в страждання душі. Для них криза, революція, війна - є один з видів збагачення, їх бізнес. Природа заколотника, запроданця і його філософія, і його фінішний кінець відомі людству. Ті, які стоять на верхівці грошового мішка, заробленого на людських смертях теж не вічні і не довговічні (статисти сьогодні знають процес прискорення до зменшення тривалості суспільних устроїв протягом існування даної цивілізації заснованих не на

духовних цінностях, а на корисливих) і вони не будуть ділитися грошима із запроданцями, а ще схочуть і їхнє майно забрати. Вони їх використовують для зламу хребта певної частини цивілізації, а тоді вони нікому не потрібні (ще свіжа пам'ять про президента). Так було, є і буде в мирському житті деструктивних сил. Найхтось заперечить. Тому велике прохання: схаменіться всі – від мала до велика, хто вариться у своїй злобі і починаємо нарощувати духовні якості. Це єдиний шлях, щоб бути живим і в радості. Загальна неузгодженість духовних цінностей і матеріально-владних амбіцій веде до страждань суспільства у вигляді революцій і війн. Так було, так є і так буде. Творцями сьогоднішнього неспокою, гніву, гордині, зависті, злоби, жадібності, осуду, оцінки і порівнянь є ми самі і самі тілесно від цього загинемо і душі наші заведемо в пекло на страждання нашою духовною деградацією. Будь яка революція, війна спалахує в тій країні, регіоні, де назбирується багато негативної енергії, яка збирається роками, десятиліттями. Тобто, ми її наплodжуємо, ми є її носіями. Повторимося, що війни відбуваються там, де живуть злі, озлоблені, зобиджені, пригнічені фізично і духовно люди, які наплodжують енергію війни у себе на кухні, біля телевізора, на роботі, на вулиці думками, словами, ділами – хто менше, хто більше і вона об'єднуючись вибухає, забираючи людські життя, калічаючи фізично і морально людей, знищуючи творіння людини і її оточуючого середовища – будинки, заводи, шахти, ліси ...

І в часи конфліктів велика надія на певну частину суспільства, що вона може побачити прояви диявольського в цих конфліктах і цілком ймовірно з присущими нам суспільними нормами зробити вибір і не голосувати за них, хоча ті, які є носіями негативного, то вони неусвідомлено і далі голосуватимуть за свого вождя. Таку ж аналогію ми розглядали, коли хотіли пізнати якість добра і явище зла, бо розуміємо, що зло теж добро, тільки в меншій кількості, чи трошки в зміненій формі. І розуміючи суть зла, знаходимо позитивну динаміку для свого духовного росту. Так і війна, чи революція, які становлять велике зло для духовності, бо йде процес викристалізації і розмежування позитивної і негативної енергії. Ще раз зупинимось для усвідомлення: що і в негативізмі є позитивні тенденції.

Ми можемо вітати війни, революції, вбивства – так є. Ми, кожен в окремоті, не можемо зупинити процес війни ..., який почався. Почався виплеск негативної енергії з негативного. Йде процес її самознищення через видозмінення, і тільки через муки, страждання. Ні вона не зникає, але в людства настає час усвідомлення цього зла в якому воно опинилось і воно починає молитися, починає усвідомлювати це зло, очищаючи свої душі, бо пройшла ейфорія перемог-поразок, прийшло розчарування в очікуваннях кращого і справедливого на фоні матеріального збідніння і людських смертей. Настав час духовного очищення, час діалогу душі і тіла, час молитви, час посилення любові, миру, благості. Саме процес очищення веде до закінчення цих вбивств, веде до певного перемир'я, компромісу.

Запрошуємо усіх і кожного окремо – очищуємось, молимося душею і робимо доброту, то це і є запорукою припинення вбивств на сході країни і заспокоєння духовного через зникнення корупції, злоби і всіх негативних проявів нашого життя, то це і є початком творчого усвідомленого налаштування нашого суспільного і матеріального життя. Такий підхід до себе кожним створить умови для появи в урядових ешалонах таких людей, якими ми є самі – справедливі в організації суспільного життя, турботливі в організації матеріального забезпечення, чуйні до потреб інших і баченні в ближньому своєму себе. Такими знаннями володіє і наша цивілізація в деяких виокремлених місцевостях. А тепер і кожен прочитавший знає, а є такі знавці істини і без читання, їх душі володіють цими знаннями і вони є джерелом і акумулюючою енергією на планеті, в державі, в колективі.

На даний час в нашому суспільстві переважають негативні енергії і ми бачимо їх прояви у повсякденному житті: гнів, обиду, осуд, оцінку, аналіз, обман, брехню, співставлення, зависть, злобу, зверхність, гординю, байдуже споглядання на свої і сторонні негативні слова і вчинки, лінь, всюдозволеність, п'янство, безвідповідальність, тваринна хіть, об'їдання, нехтування чистотою, невдоволення собою і всіма, силу і ненависть, жагу помсти і наміри до вбивства собі подібних, неможливість реалізувати свої бажання, жадібність в речах і до свого і собі подібного життя, страждання душі і хвороби тіла.... Це є результатом нашого духовного стану кожного в окремоті і народу в цілому, з однієї сторони, і, по-друге, результатом сьогоднішніх суспільних і політичних відносин в державі між органами «уряду» зі своїм народом, що дає живе споглядання того: «маємо те, що маємо».

Зрозуміймо природу нашого життя – якщо ми плодимо цю негативну енергію, чи є сторонніми і байдужими спостерігачами за її наплodженням, то нам в такому очікуванні позитивних змін не дочекатись і не дочекаються й онуки. Це одна частина нашого життя, але є

потреба - жити краще і в радості, то ми для цього маємо і можливості: хто більші, хто менші, але маємо – це побажання всім щастя, доброти, злагоди, миру, здоров'я, милосердя в словах і творіння добрих справ. Це дає позитивний результат. Це теж збільшує кількість позитивної енергії в нашому середовищі і саме це приведе до мирного врегулювання всіх життєвих і політичних питань. Другий шлях входження суспільства в стан спокою, який пролягає через страждання, горе, біду, кризи, революції, війни. Ми сьогодні є свідками намагань деструктивних сил держави, деструктивних сил світу організувати громадянську війну, але певна набожність, духовна чистота народу не дає їм цієї агресивної енергії, на яку вони в своїх планах давно надіються і реально намагаються засівати в нас злобу, ненависть різними засобами, аж до ідеї самознищення. Однак, уряди, ведучи нас до громадянської війни, знаючи про духовність народу, тим часом збагачуються. Духовність не сильно прив'язана до матеріального і тому маси в своєму смиренстві готові нести матеріальне і суспільне збідніння. Цим користуються уряди: зменшуючи зарплату, стягуючи податки (так званий військовий збір), піднімаючи непомірно ціни і не забезпечуючи соціального прожиття для пенсіонерів і немічних своїх співгромадян. Наявність духовності в народу дозволяє таким оскаженим урядам і далі збіднювати маси. Тому, просимо, будьмо милосерднішими, добрішими ... і не плодімо зла, гніву, національної гордині, патріотизму (в даний момент – гнилого і оманливого), зазисті, ненависті, осуду.

Страшно, коли вже діти приходять зі школи і розказують віршики, історії, співають куплети про мерзенного зовнішнього ворога (гітлерюгенд), а свого не дають їм бачити. Страшні не віршики, а та злість, той негатив, який виходить від дітей, як носіїв душ. Ми не дбаємо в суспільстві, а тепер і в школах про способи і методи стишення війни, а навпаки нарощуємо негатив. Знаємо, що кожна душа носить начала патріотизму – це гідність. Це не гординя, це не бачення ворогів у всьому. Погодимось з тим, що кожне суспільство має носіїв душ з потенціалом вбивці, з потенціалом воїна і саме їх така кількість, яка спроможна захищати терени країни чи йти на захоплення інших територій, або для пригноблення гідності сусідів з лозунгами, так званого, патріотизму. Однак, велику небезпеку для суспільства становить цілеспрямована підготовка воїнів, розбурхуванням в дитячих естах звіриного інстинкту – вбивати. В дитяче ество вноситься не духовні цінності, а приховані суспільні політичні амбіції дорослих дядь (прихованих тат) під лозунгами патріотизму, як цілеспрямоване методологічне вирощування лідерства в дитячому естві сили ума. Людський ум, будучи господарем в людській подобі є породженням диявола. Він уже не звиряє своїх дій зі знаннями Душі, із затребуваністю усвідомлення духовності в житті. Суспільним диявольським умом легше керувати. Просимо і благаємо – не ліпіть з дітей зомбованих воїнів. Ймовірність, що цей зов почує керівництво досить мала, а тому просимо людей, звертаємось до їх умів, до їх душ – молитвою вирощуємо мир і злагоду, бо вони дають можливість для збереження життів і неукріплених душ. Дитина не відчуває небезпеки. Але знаючи можливості державної махіни в перевиховному процесі, можливості впливу на психіку дітей в здобутті такої воїнської професії, то сіючи зерна, які називаються воїн-вбивця цим патріотизмом, то слід знати, що із таких зерен виростають дерева осики, які скоро ростуть, які займають досить активно життєвий простір інших дерев і рослин, вносячи гіркоту в навколишній ґрунт-середовище своїм корінням, своїм листям гіркоту, але не радість для всіх, не мир. Ні одна військова хунта, ні один осиковий ліс довго не існують – їх відторгне саме суспільство, але скільки життів забереться при цьому. Жити і творити – ось наш життєвий подвиг, а не жити, щоб вбивати чи бути вбитим. Небезпеки війни не відчувають і на віддалених територіях, бо там, на територіях вбивчих дій, не стоїть духовне питання у відновленні справедливості і збереженні гідності. Ось природа відстороненості людей від такої біди.

Чому так діють керівники? Ми дозволяємо плодитись негативу у них, на таке життя, на такі суспільні відносини своєю пасивністю, своїм незнанням духовного свого потенціалу. Можливо уже ця калатнеча і виправдана суспільством, як спосіб видалення цього суспільного чиряка у вигляді накопиченого гніву, агресії в цьому регіоні, але ж там потерпають і люди, які вже частково зрозуміли безглуздість братовбивчої політики керівництва. Можливо виправдані такі дії керівництвом обох країн, як можливість очищення таким способом саме в цій «зоні» і тепер тут задіяні добровольці чи найманці, які витягують цю негативну енергію з суспільства. Це є зовнішня дія. Знаємо, що в людині є внутрішні резерви самій справлятися з негативом і для суспільства це має відбуватися у формі певної організації певних заходів духовного очищення. Не плодімо в дитячих умах ідеології воїнства – це є серйозна небезпека в роки, в майбутню біду. Бо зараз воїн свою енергію викине в зоні, а прийде і мир, то де він її зможе викинути. Не плодімо гніву і злоби. Вони є надуманими і підігріті керівництвом держав усього світу. Їм подобається смакувати вбивства, а не займатися організацією творчих процесів облаштування мирного життя – вони втратять інтерес підданих до їх особистостей, до їх самими створених значимостей в середовищі

людства. Їх можуть забути, бо кожен творящий зайнятий повністю процесом творіння, а не тим, що скаже чи пообіцяє політик. Вони бояться творчості вільної, бояться доброти, бояться людського щастя. Чуйте поклик душі до миру. Не плодімо гніву. Ми Вас питаємо – скільки його натворимо і що потім з ним будемо робити? Ні це ви самі себе будете питати в сльозах і з молитвою на устах. Усїдомили, зрозуміли, що наші життя і життя інших узалежнені і від нас, кожного конкретно. Це можливо задумано з запланованою довготривалою такою перманентною війною. Для чого плодити в дітей ненависть, агресію? Хто її джерело? Перш за все керманичі.

Окрема суспільна ідеологічна ремарка. Якщо Україна весь час нарощує свою армію, то це для оборони, а якщо Росія весь час нарощує свої сили, то це для нападу. Уряди всіх країн світу називають свої військові організації оборонними. Тоді хто ж нападає? Якщо всі обороняються, то хто ж агресор? Якщо ми заглибимося в історію, то ми не зможемо визначити, хто є агресором. В підсумку визначаємо, що той, хто переможений, звичайно, і був агресором. Переможені завжди виявляються агресорами, тому що вони не мають можливості писати історію. Історію пишуть переможці. Подібна логіка застосовувана не тільки до окремих осіб, але і до всього - до націй, до рас. Ми ж є чимось особливим, а всі інші відрізняються від нас. Ось така брехлива логіка оправданія своїх дій. «Научи мене оправданіям твоїм». Хороший лозунг для людини в пристрасті.

При вивченні історії зубримо дати (хоча час є певною умовністю і не є суттєвим у житті кожної окремо взятої людини. Він нам не підвладний, ми тільки підлаштовуємося під нього для певних пояснень. Він є необмірною одиницею). Вивчаємо не Сократа, Ісуса Христа, Т.Шевченка, Л.Костенко..., хоча деколи намагаємось фрагментарно тлумачити їх повчання, але активно розповідаємо про походи хрестоносців, про походи Олександра Македонського, Чингізхана, Гітлера, Сталіна, які займались масовими вбивствами, наганяли страх, сиротили дітей, грабували. Це наше «цінне» минуле мало б розвивати в нас патріотизм, гордість, злість. Це не є духовними якостями. Такі знання не є природними, бо якби була потреба в знанні минувшини, то кожна сім'я знала б історію свого роду хоча в три покоління (дати, вчинки) – такого немає. Це є ознакою надуманості держав і релігійних традицій знати дати і страждання і вбивства частини людства, як «прекрасне» покликання людини на планеті. **Насамкінець, ми не вчимо дітей жити, а вчимо вбивати. І ми ж цим словом можемо позначити наші відчуття.**

Відчуття вітчизни дає усвідомленість кожним свого кращого ареалу (місця) проживання, як кращого в тому розумінні, що тут є найкращі умови для розвитку нашого ества, у тому числі і для усвідомленого розуміння бути в середовищі економічного, політичного, військового конфлікту. Вітчизна – це ми, діти, батьки, сусіди, колеги; це будинок, село; це берізка й хризантема, це кролик і жук-скарабей, це запах свіжого молока й коров'ячого гною... І ці умови явно для нас, як і умови для відчуття радості життя, для оволодіння професії, для відчуття єдності з усіма і єдності у виокремленості.

На сторінках історії

Троянди не ростуть.

А війни, війни

І там... і тут ідуть... «Життя – єдина мить» А. Волошина.

Суть національного патріотизму базується на людській гідності, яка виходить з духовних надбань, а не із злоби, ненависті, не з підготовки до вбивств. Хоча в це слово включено і певні істинні дії, але він наповнений одними гаслами, а в реальності виходить за їх рамки. Є певні рамки в означенні національного патріотизму, а далі за цими рамками вороги, хоча і мають людську подобу і носії споріднених душ. Злоба, гнів, війна – все це є видами негативної енергії, які деколи поширюються не тільки думкою, словом, а й конкретними діями через вбивства собі подібних. І навіть саме слово слід наповнювати і вимовляти в символі – захист позитиву і спокою нашої душі і тіла. Так ми захищаємо при необхідності, але ці бдіння в охороні свого ества ми пишемо словом оберігаємо – від слова оберіг і відповідна дія за ним – оберігати. Такий захист будується на істинній чистоті з збереженням від вбивства, в оберіганні особистого життя, життя сім'ї, життя громади, частини суспільства і їх майна. Найпершими способами убезпечення від негативу є любов до всього - в чому є життя, доброта в молитві.

Але патріотизм в якому ідуть заклики тих, якби для охорони економічних і політичних інтересів частини суспільства, яке має державну владу і особисті кошти, заводи тут і за кордоном і яке не хоче їх в ризику використати для захисту свого суспільного статусу (особистого, чи групового, побудованого на подібних інтересах) не є істинним патріотизмом. Це не є дії по збереженню їх життя (досить чимала відстань від кордонів Росії до Києва) і майна, без якого вони

не зможуть жити (воно ж поховане по закордонах) – Бог і люди це знають, тому і не поспішають на такі заклики. Але як керівники, як власники великих статків мали б в першу чергу віддати все своє «особисте» для охорони свого народу, свого особистого статусу, а не щоб пенсіонери купляли бронезилети, зброю, чоботи. Вони у своїй безстижій риториці використовують горе і страждання людей, які опинилися в штучно створеному конфлікті. Та іще безстижіше наживаються в часи неспокою у махінаціях з курсом валют (хоча для цього не було ні найменшої потреби в народі, ціни в доларовому еквіваленті залишилися ті ж, а в гривневому визначенні штучно підняли в 3-7 разів, залишивши той же рівень зарплат і пенсій. Так і хочеться спитати – кого ви дурите? – тільки себе. Згадаєте і вас згадають. Що ви робите? Ні людей, ні Бога не боїтеся! Боїтеся... ох як боїтеся. Цей страх пронесуть ще чотирнадцять ваших поколінь. Звідки у вас така жорстокість? Всю позбирали.). Проста людина не має ніякої узалежненості від їх політичних і розграбункових поділів – їм хочеться жити, їсти і мати роботу з гідною зарплатою. Цей цілий абзац писаний на підставі зовнішніх проявів нашого спільного негативу, а бачення джерел цієї ситуації ми розглядаємо у всій книзі і ви знаєте, що джерелом їх є наші негативні енергії.

А ми мали будувати ідею, яка ґрунтується на загальнолюдських якостях любові, взаємоповаги, у наданні всім громадянам умов для гідного матеріального забезпечення, то тоді б не було б стільки гніву, злоби між співгромадянами, які назбирали за ці роки таку її кількість, що почала виливатись за межі держави. А національна ідея пристрасного суспільства найкраще будується на корінних знаннях, надбаннях, які зберігає кожна нація, яке згуртовує будь яку націю – це народні піснеспіви, музика, кіномистецтво із використанням місцевої пейзажистки, звичаїв, обрядів, мови, які б формували шану до батьків, любов до всіх, справедливість державного устрою. Все це разом виховує молоде покоління, а в старших укріплює гідну довіру до своєї Батьківщини, бо все це утверджується на людській духовності. Такий народ є запорукою готовності до захисту від бандитських агресивних випадів окремих членів керівництва і від ворожих вторгнень і зазіхань на життя, здоров'я, територіальну цілісність місця проживання нації.

Досить важко сприймати лозунг про захист України і саме такої, якою вона є. Можливо потоки позитивних енергій і кожного окремо не допустили б створення такої ситуації. Бо країну ми тепер ототожнюємо з наявним «турботливим і справедливим» керівництвом. Ми проти загарбань, але і в разі миру ми не бачимо, що зміниться структура керівництва і стиль їх роботи. Ми живемо поряд з Білорусією і досить часто тепер чути, що люди говорять, що краще б на нас напав Лукашенко і забрав до себе. А чого це так? У нас в уряді, у Верховній з-Раді, у всіх секретаріатах, департаментах стільки років майже одні і ті ж люди, які не допускають туди посторонніх, щоб не мішали їм творчо «працювати» на своє благо. Це їх закритий політичний клуб. Професіоналізмом і державництвом у тому клубі не турбуються.

Добре було б, якби вони працювали на благо суспільства і з кожним роком нарощували б досвід і вміння. Позитивним є наступність і відповідальність влади при зміні особистостей і команд з продуманими програмами розвитку.

Принагідно опишемо бородатий випадок часів союзних. Викликав перший секретар райкому партії керівника оркестру (який, як і всі керівники були в ті часи членами компартії) і повів мову про створення партячейки, поставивши до відома, що до них направлено молодого спеціаліста, який є кандидатом в члени партії, тому є вимога до керівника підготувати одну людину на бюро райкому для прийняття в партійні ряди і таким чином буде сформований партосередок. Керівник зам'явся і говорить, що в його колективі немає такої людини, яка гідна носити партійний квиток. Секретар обурився – як так? Сто чоловік і не можна підібрати гідного кандидата? На що керівник відповів: «Ви ж знаєте, що музиканти натури творчі, вільні і це проявляється в п'янках, сімейних скандалах (як варіант незгоди з суспільним устроєм)*...». «Що із ста не можна вибрати?» - не вгавав секретар. «Ну є там один порядний, але вже старий» - промимрив керівник. «Готов на бюро». От заходить майбутній кандидат на засідання бюро, яке розміщене за столами, нагадуючи букву «П» і тут його питають – хто такий і з якого року народження, де родився, де проживає??? І тут ... питають:

- Де ж ви працювали, коли наш край знаходився під гнітом панської Польщі, бо судячи з дати народження, Ви були вже в зрілому віці?

-Грав в оркестрі.

-На чому Ви грали?

-На флейті.

-А де Ви були під час війни?

- Тут жив.

-А чим займалися?

-Грав на флейті.

-Де?

-В німецькому офіцерському казино.

-І зараз на флейті граєте?

-Так.

-І Вас не мучать докори сумління за те, що ви грали польським панам, німецьким окупантам?

Майбутній кандидат уважно подивився на членів бюро зліва на право і відповів: - Ви ж мені самі і приказували грати...

Всі ці негаразди в кінці дають переважній більшості суспільства усвідомлене розуміння цінності свого і чийось життів, а в кінці приводить до молитви і побажань на свідомому і підсвідомому рівні всім щастя, доброти, злагоди, миру, здоров'я, милосердя в словах і творіння добрих справ. Ось такий вибір у кожного із нас у своїй пристрасті. Ми просимо всіх Вас іти першим шляхом – шляхом молитви і творінням добрих благосних дій повсякчас і всюди.

В окремо взятому випадку вбивство, як захист свого тіла і душі є подією страшною для душі, є психічним стресом і є підказкою, про намагання Суцього змінити своє поведінкове життя, але воно є оправданим суспільством і позитивним для душі, бо саме цей момент міняє наше єство, міняються погляди на життя, на його цінність. Це показує, що протягом тілесного життя кожен в окремоті накопичував саме негативні енергії і в час пік він відчуває страждання душі і тіла через каліцтва, втрати, смерть. А це дає усвідомлення і приводить нас у стан спокою, в стан повернення душі до такого її стану, в якому ми її отримали при зачатті, чи народженні. Не кожен це може усвідомити, але в такі моменти душа все робить для каяття, для повернення нашого єства в лоно природнього розвитку. Хто проходить через це, той знає.

Тому в цілому війни і революції, які починаються в разі найбільшої концентрації негативних енергій є тим моментом і тим способом, яким проходить очищення суспільства, його згуртуванню на загальнолюдських духовних цінностях. Це є позитивом для суспільства, для держави, чи держав і для частини особистостей, хоча для певної частини особистостей є особистою бідою. Закінчення таких суспільних колотнеч люди сприймають з очікуваною радістю, з полегшенням. Це є відчуттями кожного, в основі якого пройшов процес викиду негативної, злої енергії. Ця енергія нікуди не дівалась, ми її просто нейтралізували, побачивши в ній також певний позитив через оплакування загиблих, через очікуваний спокій, через усвідомлене чи неусвідомлене творіння доброти, взаємодопомоги і співчуття. Зовнішнє зникнення негативу проявлене у відсутності його носіїв (вони вбиті). І в просторі, і в часі на вказаний період прийшов час звільнення від неї. Ми відчуваємо полегшення, радість, що саме по собі на підсвідомому рівні людини (підсвідомість людини є не чим іншим, як матричні знання світового Розуму, як рух Божественних енергій) множить позитивну енергію радості, щастя, прояви доброти і творчого натхнення в кожному і в суспільстві в цілому. Та частина суспільства, яка залишилась творить позитивну енергію своїми словами-побажаннями, добросердечними співчутливими діями, бо смерть окремої людини, чи цілого народу не є смертю всього живого. І те живе є теж носієм Божественних енергій – Бог живий у всьому живому.

Ще є живі свідки, коли держава і люди проявляли силу позитиву у відбудові господарського механізму держави, у відбудові економіки, в облаштуванні свого житла після війни 1941-1945 років. Скільки радості, теплоти, співчуття, умиротворення було між людьми, які проявлялися в радості через пісню, через взаємодопомогу – толокою будували житло, толокою збирали врожай. Так і ми маємо наповнюватися енергією творіння, бо ми наповненні силою думки і тіла.

Розуміючи природу війн, революцій, людство може жити без них, шляхом засіву духовних якостей і насамперед, щоб цього були свідомі суспільні керманічі, «власники»-розпорядники суспільних матеріальних багатств. Це досить широка тема для розмірковувань і для адекватних дій.

Україна, як осередок негативізму, носіями якого є майже всі. Ми можемо сказати, що йдемо у прірву. Над цим працює суспільний ум України, Росії, Європи, США і Китаю. Видно особливу активність керівництва цих держав. Це зовні видно з суспільного бачення, як запрограмована дія на незворотні зміни наших умів, які мають поживу для наплodження негативізму, а пожива готувалася для розпалення пристрасті окремими особистостями, як носіями Диявольських намірів. І ми вже знаємо роль особистості і їх можливості, як в засіві духовних якостей (Сократ, Ісус

Христос ...), так і в поширенні негативних суспільних явищ (Гітлер, Сталін, Черчіль, Рузвельт і новоспечені).

Технологія використання України стара як світ. Україна після Балкан в Європі стала іспитовим полігоном у відпрацюванні Європою, Америкою, Росією, Ізраїлем, Китаєм, Японією політичних, економічних експериментів через різні, так звані, реформи, які і не пахнуть позитивними змінами, а наплodжують хаос в суспільне і економічне життя країни і нищать все, що було позитивним. Експериментів по різних видах геноцидних проявів, по фізичному винищенню народу (регіональні війни, прививки, штучні віруси Ебола, їжа і одяг з спеціальними добавками, так звана гуманітарка). Застосовуючи грубий шантаж з допомогою, так званих, демократичних запропонованих ними (троянських коней) і непродуманих нами реформ, на які вони буцімто дають кредити, роблячи цим економічну удавку для держави, бо даються під проценти і під гарантію всієї держави з її природними ресурсами. Частина цих кредитів іде на оплату їх же інструкторів по впровадженню в життя цих реформ, а інша лєвова частинка, на яку вони буцімто закривають очі у її використанні, що практично дає можливість привласнювати ці кредити «правлячою елітою». Такий крок несвідомої дії керівництва є тим рибацьким гачком з наживкою. Попався на нього, то не зірвешся – це і є та база шантажу. На основі цього від керівників уже в ультимативній формі вимагають більш ефективних «дій» для розвалу держави. А цей великий державний борг наростає і наростає, а видимих зрушень у розвитку економіки, соціальної інфраструктури не спостерігається, рівень життя не покращується. А цей борг уже є на довгі роки і буде витягувати найперші кошти, які б можна було б застосувати для розвитку економіки, так, ні – стоп – є гроші – погаси кредит. Ця яма все засмоктує і засмоктує, а кредити невідомо куди діваються. Як і для чого виник цей борг, під які реформи його брали, куди пішли запозичені гроші і який результат цих реформ? – на ці запитання по сей день ні один уряд не прозвітувався перед суспільством – тихенько ділять кредити, тихенько в кабінетах ділять економіку, тихенько в залі Верховної Ради ділять сфери впливу між кримінальними кланами. Бо ще К. Маркс сказав на основі досліджень, що первісний капітал створюється завжди злочинним шляхом. Українські нувориші вийшли в економічні магнати теж цим шляхом, а «влада» вдає вигляд, що не знає, хто ці гроші розікрав – і кредити, і підприємства, і природні ресурси, а роздаровувати не хочуть, а дбати про собі подібних не дуже намагаються, а це хибний шлях їх існування з такою душею. Україна переживає трагічні часи.

Стародавні заповіді правильно вказували, що той, хто підняв меч від меча і загине. Різна доля нападаючого і того, хто обороняється. Всі нападники піддаються самим тяжким наслідкам, і в духовному світі становище їх нелегке. Люди зазвичай втішаються, що великі переможці не відчують на собі рок протягом земного життя, він підходить особливим шляхом. Крім того, що, вони обтяжують свою долю не тільки вбивством, але і засміченням атмосфери, яке відбувається при кожній війні. Ви, що вторгаєтеся в землі сусідів, хіба ніхто не сказав вам, які наслідки викличе ваше братовбивство для вашої душі, для носіїв вашої душі в поколіннях?

Якщо ми не зрозуміємо суті цих процесів і не почнемо молотити молоко, як та жабка в глечики, то з України ці процеси можуть переміститися на духовно ослаблену Росію. Трагедії світового масштабу розгортаються непомітно, з малозначущих подій, на які наша свідомість, наша душа не реагує, а потім ум у своєму задоволенні не хоче дослухатися до докорів сумління, йдучи глибше у прірву. Коли ми вже усвідомлюємо небезпеку, нас чекає така ж доля, як ту жабу, яка розслабилася в казанку, який почали підігрівати. Сьогодні і візуально видно, що в Україні спеціально, так званою, владою і європейськими політиками підтримується стан невизначеності, нічим невинуватої руйнації всіх сфер життєдіяльності суспільства, штучно створеного хаосу (у мутній воді краще збирати гроші) і безкінечної політичної кризи. Ці нові і нові реформи бєсшабашного уряду і Верховної з-ради з кожним роком все більше і більше ведуть до ще більшої руйнації економіки і суспільних інститутів, які б здавалося б покликані захищати все суспільство, але не зуміли зайняти громадянську чесну позицію і тим само не захистили і себе. Керівники цих суспільних інститутів теж зійдуть з політичної і суспільної мапи країни, бо це ще не кінець експериментів і над ними теж.

Яка ж сила піддала країну смертельній небезпеці руйнації всього і вся? Силу цю накопичували ми своїми обманами, підлабузництвом, наклепами, гнівом, злобою, гординою, осудом і цим посунули з нашого життя інші прекрасні якості: Любов, Повагу, Злагоду, Ніжність, Терпіння, Милосердя, Справедливість, Довіру, Доброту. Саме в цьому природа описаних явищ, в яких ми сьогодні барахтаємося.

Немає випадків, коли будь яка війна, бійка може вирішити суперечку. Бо будь який конфлікт закінчується переговорами і все одно приймаються умови, які влаштовують більш менш всі сторони конфлікту. Будь яка війна закінчується миром. Не схвалюємо принципу битися і загинути. Будь яка людина з цим не згодна, але боїться дати собі звіт. Часто проявляємо звичайне мовчання, якщо бачимо неадекватність поведінки співрозмовника. Бо одна людина не змінить нашої переконаності, нашої довіри до всіх.. Вчимо наших дітей, молодих друзів механічно промовчати, коли немає з'єднувального моста до усвідомлення сенсу виниклої розмови і це вже буде половинка знань у веденні розмови, а далі вивчайте природу появи співрозмовника і те, що він нас вчив по команді нашої ж душі для вирішення спірної проблеми мирним шляхом. Розглядаємо причини виникнення конфлікту, шукаємо варіанти і способи його рішення.

Народна мудрість гласить: «Хочеш взнати людину, то дай їй владу і гроші». Можна по окремої і істинна сутність такої особистості проявиться. Ми ж своїми бажаннями ущемляємо інтереси інших потенційних президентів. В результаті появляється конфлікт. В суспільстві бродить примара війни. Військовий психоз під барабани не дає нам спокійно стати до творчої праці. Барабани заглушують голос совісті, голос душі. Деколи політики скеровують таку агресію суспільного психозу на зовні, на інші країни. Це війни. Схаменітесь! Все, що робить Україна, Росія і світова громадськість (маємо на увазі їх представників – керівників), те чекає і їх у семикратному розмірі. Чим і як закінчиться цей процес, то такий результат і вони теж отримають. «Окраса» будь якої держави у її керівниках є творінням її народу. Просимо, щоб Сухий дав «окрасі» розуму поводитись з своїми сусідами, з своїми підлеглими, як він поводить з своїми кровними дітьми і як він хотів би, щоб з ними поводитись після завершення їх каденцій. **Ставши на чолі громади будь якого рівня будьмо справедливими, дбаймо про підлеглих і тоді дасться очікуване і навіть зверх в цьому житті навіть після того, коли не будемо керівниками.**

Револуції, війни останнім часом є організованими акціями і є в своїй основі елементами психічної війни. Об'єктами таких війн не є заводи, території і навіть не люди, як живі істоти. Наближається час, коли ми побачимо, як все життя людства буде різними способами детерміноване. Атомна війна це ще не найстрашніше лихо. Вона може лише зруйнувати. Істинне лихо прийде від психологічних наук. Вони вже навчаються цьому, як повністю можна контролювати людину чіпами, кодами, вбудованими в усі предмети якими користується людина. І це половина плану; інша покладена в основу керувати людиною за допомогою тих же предметів насичених чіпами і кодованими добавками. Людський ум-диявол вже більш менш певний час займається впровадженням розпізнавальних і керованих чіпів в тіло людини, в кров, в білі тіла лімфосистеми за допомогою вакцинації, організовуючи видимість профілактики захворювань, безконтактне сканування ... - і таким невимушеним способом роблять чорні справи. Способів заманити людину в лікарні безліч. Такі спроби не припинялися і не припиняються для внесення в людське тіло мікробів, вірусів через продукти харчування (особливо ефективно це застосовується в кондитерському виробництві (так званий шоколад і кремові і суфле наповнювачі), при виготовленні різних добавок і приправ до їжі, а також через одяг, особливо натільний. Оскільки ми цієї небезпеки явно не бачимо і не в змозі усвідомлювати, то нас можна змусити вести себе визначеним чином на той проміжок часу, на який людина придатна до експлуатації.

Прихована форма всіх цих комбінацій полягає в кінцевій меті - кардинально зменшити чисельність населення на планеті без пошкодження навколишнього середовища. В їх планах залишити тільки ту частину людства, яка може забезпечувати життєві інтереси певної частини людства. Читаючи ці рядки у нас немає мети створювати середовище страху, бо людина завжди на такі віддалені перспективи і дивиться як на віддалені. Ми навчені сприймати світ і проблеми в міру їх появи в нашому житті, тобто при наявності явних обрисів загрози всьому людству, а не нам конкретно, то ми сподіваємося на такого ж Бога, який і займається цими технологіями в підготовці психологічної обробки людства. Спостережлива людина вже споглядає зазначені прояви за роботою цілих армій в цьому напрямку, що складаються з тих же необізнаних кондитерів, працівників спецлабораторій, психологів і дослідників, але й вони при підтвердженні ефективності очікуваних результатів будуть знищені. Так є завжди в людському середовищі. Дається кодована команда і людське тіло вмирає. Бо в багатьох тілах і духовні енергії слабенькі, а тільки суєтливий ум і тіло мають можливість проявити людську подобу в своїй діяльності. Основна маса людства вже готова йти на заклання свого життя психологічно, слід лише трошки створити напружену ситуацію. Такі, як ми є, ми повністю визначені. Та частина людства, яка буде займатися духовним зростанням, творити духовне скрізь і у всьому, то вона і матиме оберіг від такої появи негативу у їх житті. Дух їх береже. Вони будуть поза хворобамиЮ поза епідеміями, поза базарними речами і діями.

Схаменілось люди, зазирніть у душеньки свої.
Спокутувать помилки легкі й важкі настав вже час
За чорний і смердючий дим у чистім небі,
За сухість і грязноту ріки, за голий ліс...
За атомні болячки в людському тілі,
За блик хрестів, що на кладовищах
Від Чорнобиля і до Рокитного стоять.
За все ще не раз платити треба,
І за майдани і за «війну»...
Бо душам настав вже час благо дарити,
Що життя ще жевріє у нас.
Любіте все і вся,
Бо ми одна рідня.
І нас уже давно гука
Життя, любов і доброта.

Запрошення бути пильними і чутливими в житті через пізнання себе, своїх можливостей не безпідставні. Нові техніки психічної настройки вміють настільки визначати наш психічний стан і способи передбачати нашу поведінку, що ніхто навіть і не скаже, що є душа в конкретній людині чи ні. Така ж відповідь буде і від неї самої. Таке єство втрачає зв'язок з Природою. Не розслабляємося в розумінні, бо сьогоднішнє життя в насиченості людського середовища негативними енергіями в вигляді гніву, гордині, заздрості, злоби, жадібності, засудженні і їх похідними; психічна напруженість вже працює на знищення життя. виправити таке ставлення до життя цілком в наших руках. У наших руках частково можна забезпечити себе і від вищевказаних технологій. Будьмо усвідомлені щогодини в думках, словах і діях. Вільна людина не ввійде в суспільну систему обумовленості і очікувань деструктивну, йдучи на заклання певної часточки суспільства. Знаймо, що за життя ми відповідальні перед Суцим.

Ураження спрямоване на каліцтво психіки, психічного і духовного стану людини. Така війна найбільш рентабельна для організаторів. По перше, вся увага суспільства звернена на негатив, який несуть ці енергії злоби, вбивств, страждань і під цією ширмою влада вільна не турбуватися про добробут населення в самих життєво необхідних напрямках, не турбується про їх гідне життя, бо кожна сім'я практично знаходиться в психічному напруженому стані.

Психічна війна для деструктивних сил людства цінна малозатратністю, цінна тим, що люди доведені до відчаю в своїй злобі, гніві, ненавистю. Ураження людей проходить саме такою негативною енергією (такий собі процес самознищення).

На підставі цього ми і говорили і говоримо, що у Всесвіті, перш за все, постраждають носії цієї негативної енергії, тобто, люди. Так було уже не з однією людською цивілізацією. Інша частина матеріального світу має можливість зберегтися. Ось так тихенько і непомітно фініш підкрадається в середовищі людства. Це та земна істота, яка має істинні знання і усвідомлення у своєму виборі способу поведінки. Людина досить активна енергетична субстанція Всесвіту і в цій суєті сама себе знищить. Просимо, усвідомте цю «технологію» самознищення і вчимося шукати шляхів для продовження життя.

Люди, Ви зрозуміли? Зрозуміли, що коли ми незадоволені, злі, в гніві, то це та невидима зброя Диявола, якою ми самі себе спалимо і ніхто в цьому не стане винуватим крім нас. Раз диявольські сили почали застосовувати знання про могутність і ефективність психічної енергії, то це дійсно вони її вивчали саме для такого застосування. Можливо, це добре, що тепер всі знають про міць психічної енергії і її можна застосовувати во благо Людини, Всесвіту, а не як засіб для знищення частини людства. Зробіть висновок: не гніваємося, не злостимося, не заздримо, не мстимо, а шукаємо творче заняття для душі і тіла – і так, і тільки так помаленьку ми зможемо очищатися від негативу і покращувати наші умови і обставини життя. Живімо по правді і доброті своїй, ігноруючи, тобто, не приймаючи їх «реформ», умов життя, яке не дає в такій непростій ситуації радості, то і в подальшому вони не створять умов для нас. Коли вже сьогодні наші керманічі рубають корінь духовності людства, то знаймо, що вони обрубують і гілочки, і в результаті дерево життя суспільства засохне. Не ждїть від диявола позитивних реформ. Він на це не здатен. Якщо я тільки чоловік, то я не народжу дитини. Якщо я вбивця і це приносить мені задоволення в знищенні інших життів, то не так просто бути миротворцем і добродіяльною людиною.

Не робімо собі ран і не робімо із себе калік, не знищуймо себе. Ми жорстокі. Може чули, що є три види війн. Одна з них – це війна людини з оточуючими людьми, яка називається політикою. Так політикою. Політикою в сім'ї, на роботі, в громадських місцях і т.д. Другий вид війн – це війна людини з природою. Ця війна називається науковим підходом до життя. І третій вид війн, це війна людини з собою і назва цієї війни : наші релігійні традиції світу.

«Тут Первозданна Сила сказала:

-В тому, що порядок Небес порушений, природа речей зламана, сокровенні астральні дії не отримують завершення, табуни розбігаються, птахи кричать ночами, вогонь спалює дерева і трави, гинуть навіть гади і комахи, то винуваті ті, хто взявся встановлювати порядок серед людей.», так звані уряди і президенти.

Наприклад, обидві сторони готуються до війни. І звичайно, те, до чого ми готуємося, обов'язково трапиться. Всі розмови про мирне співіснування держав є порожніми. Просто політикам необхідний час, щоб підготуватися - в той час, коли вони говорять про мир, вони встигають підготуватися. Століттями людство жило тільки в двох періодах часу: війна, період війни і період підготовки до війни. Є тільки два періоди. Вся історія людства здається історією безумців.

Ці війни ідуть кожен день, ці війни ведуть до самознищення, причому до світового самовбивства. Де ми могли бачити такі глобальні масові вбивства серед інших живих істот, крім людини. Ознаками таких негараздів є все частіші економічні і політичні кризи. Якщо людина зникне з планети Земля, то це шанс планеті відпочити, очиститись. Чистішим стає повітря, чистішим стають річки, ліси... Можливо прийдуть нові людські істоти, які не вбиватимуть собі подібних морально і фізично. На сьогоднішній день людині, як свідомому носію позитивної так і негативної енергії, є можливість покращити духовний клімат на планеті, покращити її екологію – і це пряма дорога продовжити життя в новій цивілізації. Початок нової цивілізації завжди важкий фізично, але яке духовне устремління є легким і приємним.

Війни, революції, кризи зажадають нових сил, матеріалів і часу (десятки років) для того очікуваного гарного часу благополуччя. Люди, добрі, починаємо творити, творити своє життя самі, бо така описана енергія тривоги і страху вже працює і сконцентрована вона в нинішньої влади - ми зраджуємо, а вони сім по сімсот разів готові до цього - наші дві думки, а для них це є сила проти одного - і таким чином виростає пірамідка негативних енергій. Кожен день посилюється напруга середовища Природи і Людства. Давайте не однобоко використовувати навколишню природу, а вчитися елементарного в неї: поспостерігаємо як перед грозою птиці своїм криком з висоти попереджають собі подібних і інших особин природи про наближення можливої біди ... І таких підказок природа посилає багато (шури, пожежі, повені) людині і людству, але людина в своїй жадібності, користолюбії, гордині не помічає цього, опускаючи себе духовно у своїй бісівській свободі нижче тієї планки яку сама і виставила.

Будь які заклики знищити сатану, тобто проявлені дії в носію негативних явищ є абсурдними, бо за цим є зазвичай людина. Знищення не входить в будь яке розуміння таких дій, які б виходили з боголюб'я, людинолюб'я. Слід допомогти такій людині знайти причини цих проявів в діях нею ж створених, у взаємовідносинах, у створених обставинах і це є способом для виходу з під впливу негативних явищ. Заклики знищити, побороти носія диявольських енергій є рівнозначною дією до заклику знищити людину. По перше, ці прояви можуть мати одноразовий прояв, або короткотривалими і не слід з одного побаченого прояву із-за страху знищувати, припиняти життя людини. Бог її сотворив, Бог і знайде спосіб забрати її. Це ж ми відносимо до проявлених явищ, коли говоримо, що в цю людину вселився біс. По друге, ці заклики завжди ідуть від тих людей, які самі є носіями негативної, але поки не проявленої такої ж енергії. Інші можуть не побачити, не відчувати. По третє, коли ці заклики йдуть з уст служителів церкви, то знайте, що крім свого страху, вони хочуть посясти цей страх серед своїх послідовників і таким чином звільняються від цієї негативної енергії в собі. Це називається передача з привіском.

Не можна карати, осуджувати будь кого, бо це є брати наші духовні. Знаємо, що ми протягом свого життя неодноразово були під впливом божественних і диявольських енергій, а бувало, що і приймали їх в своє життя – свідомо, чи не свідомо. В житті не можна фізично провести таких розмежувань між цими проявленими божественними і диявольськими енергіями. Ми є їх носіями постійно. Для цього людина свідомо, уважно, мудра завжди устремляється до позитиву в своїх думках, словах і діях. Це і є путь до Божественності.

Багато відомостей дано суспільству для входження країни в мир і благополуччя, але слід застосовувати їх. Не в зневірі, не в сумніві, не в підозрі, не в розпачі, не в байдужості, не у відмові від життя, але в радості про майбутнє пропонуються ці знання розвитку душі народу, розвитку економіки. Матеріальною основою у виниклій ситуації в східному регіоні країни стало безробіття, за якою послідували роздратованість, зневіра, злість, образа і т. д., які й дозволили збору негативу в даному регіоні, який переріс в протистояння частини суспільства. Ще раз вказуємо на матеріальну основу - безробіття! Тоді випробуємо і використовуємо найдавніший спосіб лікування будь якої проблеми - від чого захворів, тим і лікуйся. Відсутність роботи і відсутність способу оплати її стало проблемою, яку і слід лікувати в суспільстві, надаючи роботу і гідно її оплачуючи. Хай кожен виконує роботу як краще, навіть якщо це є сама звичайна робота. Тільки така турбота про напруженість і якість праці може до деякої міри врівноважити сум'яття суспільства. Хто знайде в собі силу навіть серед сум'яття трудитися, той вже утворює навколо себе рівновагу (поспостерігаємо за населенням сільських селищ східного регіону на тлі міст). Загалом там немає негативу, бо там присутня праця і просимо вибачення за порівняння, але тільки заради пізнання суті. Особливо такі пізнання необхідні, коли цілі народи впадають в безумство. Проста істина, що праця є молитва в основі здійснення якої є добра справа не завжди доступна людям. Знаємо цю істину! А тим негативним відчуттям злости ... ми вже знаємо як їм протистояти. Так насамперед слід подбати, щоб не відкинути найменшу билинку корисну, бо якщо навіть малі помічники з тонкого світу відчуттів прийдуть із співпрацею, то не відганяємо їх, вони можуть утримати стрілу зла направлену на всіх і насамперед на себе. Так зазвичай люди чекають великих знаків, але малі помічники бувають проігнорованими. Повноту життя складають багато факторів. Згадаймо притчу про наповнення глечика камінням, піском ..., і саме пісок зробив глечик остаточно наповненим.

Найганебніше видовище являє людина своїм его, яка приступає до книги з твердим наміром не прийняти її до уваги. На підставі сформованої старої переконаності, що нам все відомо і воно старе як світ. Світ був і буде, а ось ми напружені ... Незвичний час, вирує вогонь гніву і злости - горить війною енергія! Енергетичний вибух може проявитися в кожному явищі. Лише очищення простору, лише очищення свідомості, лише очищення Знань від інформації дасть явище очищених духовних начал життя. І це сприяє наповненню пустоти простору енергіями для перебудови світу. Зсув свідомості явить потрібний хід будівництва майбутнього. Переродження мислення в усвідомленості безвиході і принесе свої плоди. Так відбувається будівництво майбутнього. Життя врівноважується лише духовним подвигом. Лише духовний підйом може дати напрямок до миру і злагоди. І тому найпростіші поради залишаються без застосування, а аналітичні умовиводи підтасовують факти, будують корисливі ідейки не для загального блага, а заради жадання умів «вождів». Знаємо, що найпростіше сприймається особливо важко і просимо Вас утвердитися в цьому розумінні

Знаємо, що Сухий не по слабкості не кінчає ворога, але з бажання не порушити передчасно рівновагу планети. Не багато можуть уявити, що його енергетична міць в Космосі співставляється з станом духу планети і з фізичними умовами, як би врівноважуючи такі енергії, знижуючи потенціал війни та сприяючи нарощуванню багатості.

«Люди наповнюють світ самими злими словами, хіба не потечуть від них річки зла? Не ігноруймо молитву і свій стан в ній!»

Усвідомлюємо наш планетний негатив, бо справедливо було б запитати людство: *«У скільки мільярдів жертв воно оцінює сам процес для зміни усвідомлення свого призначення?»* Про це неодноразово попереджали пророки перед змінами цивілізацій. Так що у нас є шанс - пізнаємо себе і Всесвіт усвідомлено.

Ми в цій суматосі бачимо тільки зовнішнє, яке є в суспільстві, а внутрішнє бачиться тільки в спокої. Внутрішнє – це наші душі. Не нагнітаємо психозу війни, а до миру ідемо з милістю до своїх душ і там і тільки там ми всі знайдемо енергію і підтримку на мирні поступи. Будьмо свідомі, що тільки життя в мирі з всіма дає шанс жити, а будь яка революція, війна дає ймовірність бути вбитим. Покажіть хоча б одну здорову людину, яка не хоче жити щасливо, гідно і достойно свого людського покликання. Вбитим ніхто не хоче бути, хоча є хворі душею люди, які хочуть вбивати і хочуть померти. Ми бажаємо всім любові, миру, злагоди і доброти!

«Я, у-бог(а)ий Серафим, три дні і три ночі молив Господа, щоб він краще б мене позбавив Царства Небесного, а їх помилював. Але Господь відповів «Не помилюю їх: ібо вони вчать вченням людським, і тільки язиком пошановують Мене, а серце їх далеко стоїть від Мене». Почитайте пророцтва оптинських старців, бо дозріли ми...*

Така ж природа бачення концентрації позитивних енергій в спокійних атлантичних просторах (озерах, морях) нашого спокійного умиротворяючого стану, чи іншого стану в розбурханих океанічних емоціях; в передачі любові через красоту окремих природних ландшафтів планети, чи інтриги любові в чистому нічному небі невідомості і таємничості; та ж безкорисна передача тепла, світла від сонечка є нічим іншим, як передача від концентрованого джерела небесного світила таких духовних якостей – щастя, любові, радості. Бо коли ми в стані щастя, любові, радості, то ми світимося і від нас іде тепло і доброта.

На основі цього ми говоримо, що енергія не зникає, що енергію ми палимо у вигляді бензину, соляри, але вже будучи не в цьому тілі. Аналогію бачимо і в тому, що ми своїми позитивними енергіями підживлюємо сонце, водичку і т.д. Так у всьому, яких би якостей ми не взяли пізнавати концентрацію їх суті, чи негативних явищ в зовнішніх проявах через внутрішнє бачення, чи розуміння.

Людям Донецької, Луганської областей, як і всьому суспільству, яке розуміє ці слова, слід наповнювати своє єство любов'ю до всіх і конкретних близьких людей і тих, яких ми занесли в свою пам'ять, як ворогів, чи тільки, як неприязних. Бажаємо в стані спокою, умиротворення і любові всім любові, радості, задоволення, благополуччя від того, що ще живі ми і вони, і в їх справи, в їх сім'ї. Хай це будуть такі подарунки позитивної енергії. Такі побажання, такі дарунки кожним в Природі повернуть нашу злобу, гнів в місце їх концентрації і наші нащадки використовують цю концентровану енергію, для обігріву житла, тіла і душ своїх.

Ми кожен маємо право творити, то і творимо. А так як ми в основній масі живемо в пристрасті, то вибір (як властивість пристрасної людини) за нами у творінні щастя, любові, доброти, милосердя, чи в наплodженні гніву, гордині, злоби, злості, жадібності. Якщо ми в стані пристрасті, прочитавши книгу, то кожен має можливість бачити в негативних явищах нашого життя позитив і це найперший крок до шляху творчого бачення смислу життя. Підсумовуючи, скажемо, що від цього залежить і матеріальний стан цілого суспільства планети.

Якщо розглядати рубежем 2015-2017 роки, то сили доброти і правди мають очищати кожну конкретну людину, то і світ мінятиметься на краще. Однак, всі засоби масової інформації, а можливо і люди (так є) кричать про перемогу (над ким і чим? Над своєю дурістю! Дурості не переможемо. Дурість нас покине разом з тілом). Як ми можемо говорити про мир і спокій, коли, майже весь наш побут, майже все життя кипить злобою, через малу зарплату, через малу пенсію, через відсутність роботи, через відсутність соціальних гарантій. Знаймо, що наявне зло ніколи не виведе народ до мирного життя. Це постулат Істини. Відповідно матимемо таких батьків, таких начальників і таких президентів, яких ми самі ліпимо своїми мислеформами, діеформами своїх душ і нашими умами через думку, слово і дію. Цю силу суспільство до даного моменту накопичувало тривалий час, однак смута і злоба ще не переосмислена, не нейтралізована добротою. Бог відкриває нам такі риси, як любов, милосердя, доброта, правда, а ми, діючи за цими негативними явищами нашого життя, можемо дивуватись – чого це ми вчора так напились до безпам'ятства, бо ми не схотіли (ознака перебування в стані невідання, чи страсті) відкрити око на прояви божественної підказки, бо ми не схотіли зробити перший позитивний крок – нас так влаштовувало. Наприклад, коли згорів наш будинок, то ми збентежились. Подумаймо – чим ми створили дану ситуацію, для чого вона нам і як вийти з неї? І таким чином вивчаємо будь яку чуть виражену подію дня, яка нам дає відчуття радості, чи вносить в нас смуток. В підсумку ми навчимося керувати подіями і обставинами дня, а не вони нами. Це дуже і дуже важливо.

Коли відчуваємо задоволення, щасливі, радіємо життю (поспостерігаймо за собою в цей момент), то дивно – де береться енергія для творіння добра, любові ...Спрацьовує принцип – одного послав - сім таких же прийшло. Доброму відкривається сім доріг, а лютому одна і та через хачі і через сім перепон. Починайте шукати істину, Бога і творіте правду і Бога в собі, то і всім достатньо, а найперше і найбільше нам і тим, хто поблизу нас.

*«Віддайте тепло
І спокій даруйте душі,
Й не одмінно до вас
Прийде смак доброти.
Віддавайте тепло
І не бійтеся душу
Поранить свою.
Той, хто більше віддає,*

*І отримає більше
В стократ.
В цьому вирі життя
Запаліть ви лампадку,
Що дарована Богом для вас.
І загублена, кинута в прірву.
Душа прилетить
На те світло, що лиш ви
Віддали.
І якщо ваш дарунок
Не оцінить ніхто,
І у відповідь –
Знову страждання,
Віддавайте тепло без
Всіляких надій на добро...
Адже є на дорозі сліпі,
Є бездарні, безликі,
Але є і святі.
Бо немає шляхів,
Де все ясно і просто.
І любов, як терновий листок,
Від народження і до погосту
Освітлює нашу дорогу,
Щоб і ми дарували
Лебединою піснею... Всім...». Анна Волошина.*

Для Бога всі люди одна родина і Він знайде можливості зрівноважити наші мирські бажання і духовні потреби. Це не перша така ситуація (була індійська, македонська, монголо-татарська, російська, американська імперії ...християнська, комуністична ...), але прикро, що вона не побачена і не почута власть предрержащими у всіх без винятку країнами, які задіяні в цій ситуації в цій колотнечі. У цій ситуації не буде переможців і переможених, а тільки гіркота в кожному від наших бажань.

Весь сучасний світ більше орієнтований на смерть, ніж на життя. Якщо ми вб'ємо когось, то про нас повідомлять всі газети, ми потрапимо на головні сторінки газет. Але якщо ми хочемо зрозуміти життя, хочемо радіти життю, хочемо вчитися облаштовувати свій духовний світ, як людина, якщо ми даємо людям розуміння життя, то це буде відхилятися, це не буде друкуватися; буде створено такий громадський спротив політиками, що ніхто не буде вірити нам, і нас вважатимуть обманщиком, про яких, нібито і згадується в святих книгах, як провісників кінця світу, але не як про можливості порятунку світу і продовження життя на планеті Земля.

Давайте вже думати про мир і спокій у себе в душі; про мир і спокій в Україні, про мир і спокій у світі. Запрошуємо молитися за це. Благаємо – починаймо голосно говорити про цю назрілу потребу. Починаймо робити не для війни, не для фронту, не для зміцнення армії, бо цих категорій ніхто не зміг реалізувати, а благаємо все робити для миру, для організації економічного розвитку, для створення умов на творчу працю, для щасливого дитинства, для продовження життя.

І все ж нас так зумовили, що чекати смерті краще ніж творити життя. Так завжди було. Ніхто не вірив в Ісуса, вони вбили його. Ніхто не вірив в Сократа, вони вбили його. Вони вбили навіть таку невинну людину, як Езоп, знаменитого казкаря. Він ніколи нічого не зробив. Він ніколи не створював ніякої релігії, ніякої філософії, він не говорив нічого проти кого небудь. Він просто створив прекрасні міфи, але ці міфи ображали можновладців, ображали служителів церкви, ображали користолюбів, власництво, і тому що він говорив, що в цих міфах є великі істини, які викладені дуже простим способом, і через це він був убитий.

Вони продовжують вбивати людей, подібних В. Райху, А. Скрябіну, ..., які стверджують постулати цінності життя, які проголошують доброту, любов, здоровий спосіб життя і саме життя, але «іроди» запросять доказів ... і знайдуть чи не знайдуть, «то хай живе шука з її життєвими орієнтирами». І Бога не бояться, і людей не бояться в своїй нікчемній агонії, щоб стояти «смотрящим».

Але політики, попи не хотіли б, щоб Земля була єдина, тому що якщо вона єдина, то політики з усією їхньою політикою мали б зникнути. Вони можуть існувати лише тільки, якщо світ

залишається розділеним і ми їх би підтримували енергетично. Наші душі на рівні підсвідомості, а дехто свідомо не приймає це, що в результаті створює суспільні напруження. Вони проявляються в реальних речах і діях через страждання.

Ці страждання народжують своєю негативною енергією суспільні кризи. І цей кризовий стан суспільства проявляється в економіці, політиці і виходить з кризи духовної. Такі критичні моменти - це моменти смерті минулого, старого, це моменти народження нового, бо будь яке суспільство народжується, переживає молодість, старіє і має померти. Кожна народжена цивілізація приречена на смерть. Нове прийде. Якщо старе йде, ніхто не може змусити його залишитися, і якщо нове настало, і прийшов його час, то еволюція відбувається сама по собі, вона - природне явище. Не треба ніяких революціонерів. Нам не слід вбивати людей, вони самі помруть з їх негативізмом. Можливо, це шанс суспільства переродитися. Революція - це проста зміна політиків, але не процес очищення суспільства. А політики такі, які ми самі. Тому, тільки від зміни політиків нічого не зміниться.

Протягом тисяч років людина змінює політиків, не більше того, але нічого не відбувається, тому що людина не змінює себе. А коли політик не наділений владою, він здається дуже красивим, добрим, невинним, оскільки без влади вони не можуть бути брудними - їм потрібна влада. Тому, коли у політика немає влади, то він виглядає таким скромним, таким відкритим. Але тільки даймо йому владу, як він тут же перетворюється, він - уже не той, що раніше, тому що політика - це шлях влади. Людина прагнула до влади - їй доводилося бути простим, щоб умовляти і спокушати нас тим, ніби він - скромний і свята людина. Коли він отримує владу, йому вже немає діла до нас. Насправді він і раніше не дбав про нас, він просто загравав з нами. Він спокушав і експлуатував нас, наше єго. Тепер він досяг своєї мети - навіщо ж йому хвилюватися про нас? Він і не знав нас, і знати не хоче. Тепер жадана влада знаходиться у нього в руках, він починає користуватися нею. Тоді ми починаємо називати його брудним. І ми міняємо політиків протягом століть, але нічого й не змінилося. Краще змінімо себе.

Настала пора - прийшов час - ми маємо зрозуміти, що жодна соціальна революція не може бути революцією духу. Духу властива еволюція. Ніяка політична революція не може бути перетвореннями, змінами. У кращому випадку революція здатна дати нам тимчасове полегшення, але це ніщо, суцзя дрібниці. І ця дрібниця вартує великих втрат. Ми вважаємо, ніби в наш час з народження і до смерті все контролюють політики. Завжди так було, завжди людиною управляли, контролювали її. Насправді, зараз контроль не такий сильний, - ось чому постає таке питання. Вдивіться в далеке минуле і ви зрозумієте, що політичний контроль був настільки досконалим, що люди навіть не в силах були поставити таке питання. Ще на стадії зародження цивілізації людина була самодостатньою в собі - вона була частиною природи, але з часу появи роду, племені, нації, держави, шаманів і пап, то це створило середовище для політики і тепер кожен вже з народження політик. Раніше цар, король, папа, були політиками, а тепер ми всі політики і ми маємо дозріти від загального контролю всіх і в тому числі, політичної верхівки до розуміння себе як частини цілісності. Тоді знову дозріє самодостатність в собі і в навколишньому світі.

Адже саме тому ми можемо задавати питання про контроль, оскільки він дещо втратив силу. Ми можемо підняти питання, бо, по крайній мірі, в світ прийшла велика свобода. У минулому суспільному облаштуванні ніколи не було моменту, схожого на сучасний. У порівнянні з попередніми часами, наш є найкращим. До сих пір найкращий час - це той, в якому ми живемо, і так має бути. Минуле не було краще за сьогоднішнє. Тепер, принаймні, в світі існує фасад правди: принаймні, нам дозволяють говорити, принаймні, нам дозволяють задавати питання, бо вони вимушені для загравання. Це послаблює контроль і нам слід це приймати і усвідомлювати можливості для покращення духовності. Це один з найбільших психологічних проривів, і це слід зрозуміти. І для гармонізації, і для душевного комфорту нам кожному слід розуміти політику і бути усвідомленим в розумінні духовного. Духовне вариться в політиці, в соціальному до виростання в усвідомленість. І це є ґрунтом для духовного зростання суспільства. Поки не змінимося ми, то нічого не зміниться - треба змінитися людині. В кризовий період саме це нам створює умови і дає шанс для духовного переосмислення себе і свого способу життя. А починати слід з стягання духовних якостей і розуміння суті негативного в нашому житті.

Забудьмо, що сказано в Біблії, нібито Бог створив людину за образом і подобою своєю. Все якраз навпаки: людина створила Бога за своїм образом і подобою. Це створення людини і це була і є наша мрія. Щоб якось відчувати свою значущість, важливість людина створила Бога на небесах. Такий Бог не створив світу. Бог не створив людину. Людина створила всі ці уявлення з свого ума, зі своїх почуттів, з свого розуміння світу, з свого вміння прийняття Всесвіту і своїх інтересів і саме це вписала в Біблію, Тору, Гиту...

Так, ум винаходить, але одночасно ум є і бар'єром. А якщо вже він винаходить, то він створює великі філософії: християнство, індуїзм, іудаїзм; церкви, мечеті, храми, організовані навколо

віровчення, організовані через страх людини, організовані щоб ум міг піти від внутрішньої і всенаповнюючої невідомої енергії - доброї і поганої, але енергії. Інша річ, як ми будемо її сприймати і приймати. Цього ми і вчимося в цих книгах і кожен, перш за все, в своїх життях.

Можна займатися ними і, займаючись, відчувати приємність. Займаючись, ми можемо забути себе з усвідомленості своєї особистості. З усвідомленості ума і почуттів можна увійти в сутність тонких теорій, і в цьому може бути визначене інтелектуальне задоволення, інтелектуальний захват. Можна заглибитися в ритуали, і це буде свого роду наркотиком. Читаймо Біблію, насолоджуймося. Її вірші дійсно прекрасні. Але не покладаймося повністю на них. Насолоджуймося, щоб наше устремління, наше бажання набуло спрямованості, наполегливості і жадання прибути. Прибути туди, де ми вже є. Це не означає куди вирушити; це значить бути там, де ми є; там, де з'явилося наше зерно - це наша Душа.

Політики вважають себе великими перетворювачами суспільства, але це дуже нещасні люди в духовному розумінні, бо вони є приносячими нещастя до тих пір, поки вони не пізнають себе. Як вони можуть комусь служити? Суспільство тисячоліттями однакове з цими негативними і позитивними якостями і явищами. Так є проявлені зовнішні зміни, але люди залишаються тими ж за своєю суттю. І як можна служити абстрактному людству, якщо ми ще не прислужилися тій маленькій істоті, яка в нас. Ми не задовольнили її. Перш запалімо своє світло доброти, щастя, милосердя, а потім пробуймо освітлювати інші життя саме цими якостями. Ось тоді почнуться зміни людини і людства - і це є справжнє покликання нас на планеті.

У політики немає нічого спільного з істинною релігією, а якщо є, то це вже не релігія, а політика з її пріоритетами, з її поділами на своїх і чужих, з її поділами богів (Ягве, Будда, Христос). Їх цілі протилежні. Політик не може бути віруючим, а віруючий не може бути за своєю природою політиком. Віруючий не буває честолубним, який є борцем, злим, заздрисним, корисливим, бажаним «володіти» чимось і кимось.

У світі немає жодного священного писання, яке вчило б того ж. Скрізь ті ж десять заповідей. Це показує, що людина залишається тією ж і вона постійно потребує одне і те ж вчення на певному етапі духовного розвитку. І ці ж вчення є необхідними завжди, бо ми бачимо зовнішнє людини, але ніяк не її внутрішнє. Тут треба розуміти її індивідуальне, але ми на людей дивимося як на загальне чи середньостатистичне. Ми можемо бачити інших індивідуальностей, виходячи тільки зі своєї індивідуальності; і це не такий вже великий кругозір. Але тут є істотним сам простір такого розуміння і наповнення. Зазвичай людина пристрасті бачить, і обумовлює іншу людину на цьому етапі життя з свого розуміння, бо духовні поступки ми не можемо побачити: ні свої, ні чийсь. Зазвичай ми бачимо зовнішні навколишні речі людини, або її здатність словами показати себе умною. Але в цілому ми можемо сказати обережно чи навіть дуже голосно: світ яким був таким і залишається - зовнішні бажання людства не змінюються, негативні явища людини, як і людства в цілому існують стільки, скільки існує людина. Прямим доказом є наявні стародавні манускрипти, повчання на зразок тих, які нам знайомі в десяти заповідях. Адже вони актуальними були колись; вони актуальні і зараз.

Завжди знаймо про те, що якщо ми приносимо кому небудь шкоду, то тут безсила будь яка релігія і будь який бог. Якщо ми нікому не шкодимо, і, якщо ми трохи усвідомлені, то нас завжди відвідує бажання дякувати Сущому за кожен мить життя. Прямуємо до всього того, що нам підходить до душі. Не думаємо про те: послідовно, логічно це чи ні. Якщо це підходить нам і ми нічиїх інтересів не обмежили, то це добре для нас і для них. Не поспішаємо жити і взяти від життя все - так не буває. Ми вже вивчали природу цього явища і знаємо, що прийде час і в нашому житті відбудеться те, що нам потрібно. Раз є ми, то є й те, що нам необхідно. Легке правильне і вчимося відчувати це. Вчимося відчувати, вчимося бути пильними, бо це питання відчування, але не інтелекту. Кожна особистість індивідуальна, і немає середньої людини. Навіть, якщо цілі інститути обраховують за всіма параметрами життя для створення ідеалу середньостатистичної людини, то навіть їх результат не буде придатний ні для однієї людини навіть на якийсь певний проміжок часу.

Життя вже рветься, наче нитка,
І море горя кожен час у просторі летить.
Земля від болю стогне, молитви просить...,
А слів нема – слова мовчать...
Слова то є – та їх не чути.

Розтоптана людська Душа.
Розруха певна у серці і душі,
Дявольський вогонь руйнує вже й дитину.
А думки то є – та слова ще не зродили.
Думки й слова...
То уже значимо,
А де ж діяння наші
Во ім'я спасіння
Себе...
І Всесвіту святого?*

ПРОРОЦТВА

Хто сьогодні хоче правити світом? ... і ім'я їм – легіон (...).

Нова «культура» відторгує божественні цінності і палить смердючий «фіміам» на олтарях глобальної економіки і матеріальних цінностей. Гроші стали богом. В нашому пристрасному світі гроші стали сприйматися як сила, яка вирішує всі проблеми, відторгуючи Бога. Все частіше говориться про час, коли думки, слова і діла про мамону грошей стануть наполегливим цілеустремлінням і якби це покаже, як близьким настав строк вогняної погибелі планети. Оберігаємося стати привязаними до грошей, хай вони виконують в нашому житті своє призначення, будучи засобом обміну товарів і послуг. «Боги» ринкових відносин посунули любов, доброту, мир, злагоду з наших тіл. Ринкові відносини є природним розвитком людських відносин, але бульдозери нуворішів чистять площадку для життя тільки для себе. Так не буває. Той, хто дав життя, то, той і забере.

«Вперше мільйони людей на всій землі досягли такого рівня розвитку, при якому вони відчують, що життя без смислу. Саме тому людство рухається до глобального самознищення...»

Розуміємо, що і наше відсторонення, пасивне споглядання руйнації наших душ, наших храмів і предметів необхідності на фоні вознесених тілесних втіх, мирської слави, грошей і влади – цих нових богів світу є небезпекою для всіх. І ім'я цим богам – Сатана. Гірко і соромно, що велика армія дрібних чиновників, так звана «армія» влади на місцях, журналісти, навчені за грошові подачки із суспільного гаманця продукували і продукують, так звані, «реформи» і продовжують наполягати на їх необхідності. Грош ціна їм. Вони не втілюються в життя, бо в них випала наповнююча складова з життя законів, яка називається духовністю.

А люди вже бачать, що це незворотні процеси розграбування людей (вимітають матеріальні цінності, які тільки можна (це і біля 30% подушний податок, це і 20% податок на добавлену вартість в товарах споживання, це і непрямі приховані податки при оформленні будь яких правочинів в державних установах (ім же зарплата йде з держбюджету)-продаж нерухомості, автомобілів, бензину, а ще плюс взятки чиновникам, що в підсумку забирає ще 30% від праці, від затраченої енергії людиною і в підсумку в людини забирається 80% енергії на так зване існування структури влади і мнине дольове в залишковому вигляді облаштування потреб всього суспільства - гірше за татарина, бо той брав тільки визначену (десятину) частину). Відомо, що в собівартість товару закладається приблизно по третині в остаточній ціні – вартість сировини, амортизаційна вартість обладнання і допоміжних супутніх матеріалів, вартість оплати праці. От і поміркуймо про цього «дбайливого» вовка і його «зубожіле» завивання про те, що він спас вівцю від повсякденних страхів життя, від намагань кожного дня їсти і пити, від спеки і холоду, з'ївши її – досить гуманна турбота. Все це приводить маси людей до збідніння, деморалізації, а Україну зробили атомним ядром в дестабілізації для всієї нації і світу. Цей процес веде до фізичного самознищення через душевний гнів, злобу, жадібність, осуд і через матеріальні умови в податках, ГМО в продуктах харчування, і «ліки» невідомого походження... Цей процес матеріального збідніння прямо пов'язаний зі збіднінням наших душ.

Окультисти, теологи, філософи ... приписують числові, подієві прояви і дії в середовищі людства, і що характерно, що кожен по своєму аргументує, претендуючи на істинність, вносячи просту істину Духу, Душі і Тіла (хоча і це слід розуміти, як визначена в словах рухома енергія) у всі можливі формули, варіанти, імена в цих міфах-повчальних історіях (до яких відноситься Біблія ...), можливо, для більш легшого сприйняття і розуміння потомками руху таємничого в Природі, але частково саме цінне – рух різних видів енергій зводиться до предметів і особистостей, як визначена нерухома енергія, хоча і вона є тим споглядальним джерелом знань для людини. Але ми

вдячні їм, бо ці знання в сукупності ними подаровані нам, читачам і носіям, які розуміють природу рухомого і нерухомого в проявах енергії для насичення простору в середовищі проживання, чим допомагаємо утвердженню довіри до Роздаровувача. Життя не може існувати без руху! Чи набагато ми, люди, відрізняємося і чи настільки важливі ми для Всесенної, Природи, ніж рослини, комахи ...? Ми їх частково знищуємо без потреби і, можливо, їх психічна енергія життя входить в нас, доповнюючи нас відповідним рівнем усвідомленості і відчуттів ... Ми вже є свідками зменшення кількості деяких видів рослин, тварин, а то і повне зникнення, як виду ... і одночасно спостерігаємо появу нових видів.

Навіть одне покоління може спостерігати збільшення кількості особин людства. Як таке відбувається? Енергія не зникає – вона може міняти вид, форму в собі, як цілісному організмі. Один із кабалістичних висловів говорить: *«Дихання стає каменем; камінь рослиною; рослина твариною; тварина людиною; людина духом і дух богом»* - з таким еволюційним розвитком енергії в якості ми солідарні. Але останні два слова є одним по визначенню, змісту і наповненості. Для розуміння, застосуємо приклад життєдіяльності цілісного організму людини. Помер тілом і тілом відродився. Частина духовної енергії попливла далі. Людина для життя споживає і інші види енергії іззовні, від інших своїх братів по духу, а також віддає їм – проходить обмін-рух. Ми даємо певні види енергій у Вселенну і вона нам дає також необхідну нам енергію на різних стадіях життя. І так із життя в життя людина стягаючи духовні енергії входить як ідентична частинка духовних енергій в лоно енергії Всесвітнього Духу. Цей маленький відрізок еволюційного розвитку людини до духу краще сприймається і розуміється нами.

Ми уже усвідомили як факт процеси руху потоків енергій у Вселенній, але психічна енергія залишається у забутті. Між іншим, психічні хвилі набагато сильніші всіх інших просторових розповсюджень. І сьогодні наукою це підтверджено. Помічаються полоси впливу чи протидії на самих далеких відстанях, які впливають на всі чутливі приймачі. Можна тільки подумати, які потоки енергій проносяться над планетою, якщо вони народжені масою любові і енергіями творчої праці, посмішок чи жахів, посилами щастя і миру, гнівом і злобою... Люди мають достатню кількість чутливих органів і систем в тілі, так і душею, але замість розумного їх застосування вони оточують цих індивідуумів, пізнавши і, які підказують шляхи розвитку матеріального і духовного розвитку людства, презирством і насмішками, мішаючи розповсюдженню таких знань через сучасні засоби – книжки, інтернет, радіо. Спостерігається сумне не-ві-глас-тво у таких застосуваннях до процесів життя цих енергій, які самі достукуються в наше чуттєве життя і в реальних проявах оточуючого середовища. Пора зрозуміти, звідки виходить колективне устремління мати хорошого президента, звідки більшість почерпує занепад і процвітання, як ми своїми енергіями (мислеформами, словосполученнями) насичуємо силу криз і війн. На хвилинку зупинімося і усвідомимо те, що скільки завтра потрібно буде енергії, матеріалів і засобів всім для відновлення врівноважуючих енергій.

Так, що одним пророцтва дані для пізнання в майбутніх реальностях для усвідомлення свого призначення, а іншим – як страх в ім'я виживання. Люди не визнають цього, бо вони не помічають причини лицемірства і брехні. Вони не бажають знати духовних проявів. Вони повстають на всі справжні мирні подвиги духовності. Ця книга є також живою підказкою читаючому. Кожному своє, у кожного свій шлях до істини, свої можливості в розумінні смислу життя, в розумінні потреби стягання духовних якостей. Об'єднуйтеся і порізно творіте доброту, живіть в радості і в добролюбіві !!! Пам'ятайте, що від кожного з нас залежить доля планети і всієї планетарної системи. Навіть від маленького листочка рослини може залежати доля Природи. Бо без однієї копійки не буває мільйона ... **Не відносимось до нашої планети як до чогось, що є постійним, незмінним і даним нам раз і назавжди. Знаємо, що наша планета і те в якому стані вона знаходиться тепер, є прямим відображенням наших думок, наших відчуттів, нашого рівня усвідомлення, на якому ми знаходимося в даний час.** З цього моменту частіше читаймо вірш винесений на чільне місце книги і так вчіться діяти і жити. В добрий путь!!!

Можна пригадати, як аварія на ЧАЕС була гучним попередженням нації про початок розбрату, про нехтування людської гідності, про потреби духовного єднання. Все це проігноровано. Уявна вільна воля воліла загибелі і повільного розкладання. Зіставимо, як з часу попередження, змінився характер народу. Дрібнішали творчі злети, люди відкидали захист кращих цінностей, перетворюючись на базарних «подвижників». Можна бачити розкладання і загивання, що вповзають у всі галузі життя, можна вже писати цілі книги про хворобу народу на тлі якого йде революція за революцією, війна за війною. Хіба це не ознаки епідемії, від якої загине та частина людства, яка проживає в даному регіоні. Так люди засуджують себе самі в комусь, а могли б зрозуміти, що ще тоді слід було задуматися про причину з'явлення суспільних проблем і

особистих трагедій. Ви ж знаєте, що третя неусвідомлена і проігнорована підказка може бути смертельною, але вісником фатального кінця можуть бути застосовані різні засоби. Можна згадати пророцтво - що якщо люди минуть катастрофу, то вони звернуться поглядами до духовного життя. Тоді настане час зближення двох світів. Так і в подіях: розміри їх можуть залежати від багатьох впливів кожного з нас - одного з головних фігурантів влади, праведника, чи енергій Всесвіту. І такий вплив завжди буде направлено через духовні витoki, але ці наслідки необхідно вміти розглянути і вміти рухатися в даному напрямку далі. При усвідомленій спостережливості можна переконатися, що багато подій укладаються якось самі по собі – мабуть хтось з означених таємно допомагає. Слід усвідомлено приєднатися кожному. Хай це буде в дрібничках (в доброму слові, в маленькій допомозі, в усвідомленні зла ...) життя, але в цілому у наших можливостях змінювати на краще все і вся.

Чому основна маса увійшла в болото сьогоdnішніх відносин? Які відносини? Та на них і сьогодні певна маса дивиться в рожевих окулярах, а інша частина йде сліпа за ними. Прокиньтесь люди! Бо вже настраждалися і прийшов час безісходності (біс-виходить) і приступати до творення, залишивши очікування милостині. Як умовити народ, що слід негайно вжити заходів до оздоровлення? І як ми можемо пояснити народу, що керівництво його несправедливе? Іноді проходять жорстокі релігійні спори і не ми втручаємося в суперечки про релігійні традиції, але ми усвідомлені в правильності наступного вислову: *«Гріхи Ісламу так само мало мають значення, як і пил Християнства. У день Воскресіння, Магометани і Християни побачать всю марноту своїх релігійних доктрин. Люди б'ються за релігію на Землі; на небі вони побачать, що існує лише одна істинна релігія - шанування Божественного Духу.»* Макс Мюллер.

Зрозуміймо, що узагальненість міфів та ідей релігійних традицій усього світу мають один корінь. Іноді підступна і жорстока політична боротьба. Іноді здається, що не можливо поділити будинок між братами після смерті батька. Звідки стільки злості? бо дихання злоби може надовго отруїти Всесвіт. Неможливо умовити не сваритися таємно і явно, на вулиці і вдома, хоча б тимчасово. Слід творити добро, і нехай люди не поїдають один одного, не вбивають один одного в ім'я Милосердного Бога. Не ім'ям Бога, не ім'ям доцільності, то хоча б для тілесного порятунку, як особини поширюйте добре слово від душевної чистоти, творіте добродіяння від усвідомлення. Нехай кожен зрозуміє в серці своєму, звідки і як він обізнаний цьому. І по ділах наших нехай буде нам. Настав час усвідомлення і церкви, і глав держав, які творять злодіяння проти людства. Не можна сховатися від дій Космосу. То нехай здійсниться справедливість між нами, людьми!

Сказано: *«Чуєте, як шумлять на площі? Вони знову скидають старих богів, щоб насадити Олімп новими».*

Як же тоді назвати час, який буде гірше війни? Це періоди перед війною, це періоди накопичення невдоволення, користолюбства і т.д. Хіба назвати його загниванням людства. Головний згубний наслідок полягає в психічному перекопченні понять – в слова вкладаються інші наповнення за суттю. Люди втрачають довіру, звикають викручуватись у взаємній ворожнечі, привчаються ненавидіти все навколишнє за межами свого житла і за межами свого «Я», впадають у безвідповідальність і грузнуть в розпусті. Може знову відродиться боротьба між чоловічим і жіночим началами в середовищі людства, але вона небезпечна суспільній моралі та симптоми її ми спостерігаємо вже. Тривалий час замовчувалося жіноче начало Природи, позначене словом - матриархат, ніби йдеться про якусь дрібницю. Погане суспільно-страстне захоплення жінки соціальним статусом чоловіка і дублювання деяких, професійних, громадських і культурних (форма одягу, куріння ...) функцій ставить її в статус другорядного чоловіка: з його звичками і цінностями, йдучи одночасно від свого жіночого начала - жіночності, дітонародження, емоційного джерела людства в пізнанні світу. Жінка є носієм краси тілесної і духовної. Вона не вивчений скарб природи.

Тут слід розуміти, що такі прагнення здійснюються шляхом надіслання такої душі в чоловіче тіло. Але й в побутовому житті, ми в такому прагненні іноді входимо в візуальний прояв проявлених чоловічих-жіночих відносин до іншої особини. Такий же прояв характерних рис і поведінки ми спостерігаємо і в громадській діяльності з відповідним статусом. Такий перекопс превалює в дуже упередженому бажанні головування й володарювання в сім'ї і в суспільстві накладеному на сучасні родинні і суспільні відносини, але явно не на природне матриархальне облаштування в людському суспільстві. Людей стане мало і Природа поставить їх своєю енергією на те місце, яке належить їй у Всесвіті. Так, можемо загорітися від ненависті до себе і до всього. Усвідомлюємо небезпеку і вчимося у Природи жити і бути гідними буття, бо головна причина розкладення, чи загнивання відбувається від самих людей навіть на такому поділі.

Погано чи добре, що вони не розширили свої міркування про Джерело руху енергій і про початок круговороту, бо сам процес руху періодично проявляється. Ніхто не удостоїв дати нам розумну причину цього, а чи потрібно це всьому людству? Таїна Природи! Ніхто в Природі не проявляє таких пошуків Джерела енергій, як Людина. (Принагідно згадаємо притчу про мудрість і міркування богів в сховку мудрості.) Багато намагаються пізнати їх при житті, але слід розуміти, що знання входять в тих, хто готовий духовно їх прийняти (чистий душею і тілом), а якості такого стану самі в поспіху не можемо пізнати, як тих дверей в коридорі життя, де знаходяться ці знання, це джерело. Хотіти не в шкоду, шкідливо не хотіти. Прекрасно уміти прийняти, але прекрасніше уміти раздаровувати. Уміння як талант. Ось чому нами неодноразово нагадується батькам – вчіться побачити в дітях талант і вмійте допомогти реалізувати його. І в цьому потребується устремління, яке можна назвати цими словами – системні дії в спостереженні, пізнанні і усвідомленості сприйняття, прийняття, передачі. Зерно пшениці, зерно кукурудзи... так символічно визначимо душі і як господар підшуковує насіння і ґрунт для посіву, а потім будемо поливати, підживлювати, доглядати, то таке зерно і виросте – повне і сильне, але таке ж за суттю яке й посіяли. Так і дитина. Ми цей талант можемо допомогати розвивати, а дитина сама в подальшому росте духовно, як зерно до своєї досконалості в колоску, і досягненні Джерела. Багато намагаються з прекрасних побуджень передати ці знання людству в учнях-апостолах своїх, багато намагаються засвоїти, чи прийняти, але у вмістиму наповнену чашу ества більше не наллеш. Чаша душі в кожного своя. Цей прижиттєвий хрест має кожен нести сам. Не можна комусь бути Ісусом Христом, Буддою, Мухаммедом ..., а можна проявитися тільки в своєму колоску і принести в середовище людства більшу, чи меншу повноту знань від них. Знайшов джерело – прекрасно, але набрати цих знань набираємо по місткості кувшина-душі нашої. З розумінням відносимось до процесу пізнання. До мудрих порад, зазвичай, прислуховуються мудрі люди, а пристрасні насміхаються з них.

Джерело володіє цими знаннями і знає до чого призводять егоїстичні устремління людини - до загибелі цивілізацій і часткової загибелі навколишнього світу. Постав дурня горшки ліпити, то він і цілі поб'є. Ті ж війни, ті ж зради і духовне здичавіння в проявлених поведках людини, як тварини. У нас пишаються крихтами суспільної цивілізації, так само точно атланти вміли пролетіти над планетою, щоб швидше обдурити один одного; так само осквернюються храми, і мудрість людська зробилася предметом спекуляції і розбрату. Те ж саме відбувається в будівництві, так якби будуємо суспільне облаштування на один мирський день. Так само повстаємо проти Таїни Всесвіту і задушумось власним егоїзмом. Так само порушуємо рівновагу підземних і наземних сил і створюємо такі взаємнини в своїх неусвідомлених зусиллях, що проявляється навіть в передкатастрофічному стані Природи.

«Сміливість птиці, що летить за море подає знак людству, хоча ніхто не вважає ластівку героєм».

Не слід чекати часу, коли потік горя пожене натовп шукати порятунку, та й не всі зуміють врятувати життя - це буде пізнання бича жаху.

Древні пророцтва говорять: *«Коли все затемниться, тоді люди складуть надто високу думку про себе, і приймуть рішення, що їм все дозволено».* Саме тьма зробить людей безумними. Це давно помічено, що в тьмі психіка людини не може бути спокійною, людина в такому середовищі від страху присяде в куточку, паралізуючи роботу ума, або навпаки - зі страху стане кричати і дії її непередбачувані.

Хадиси про Судний день (Кияме).

Хадис від хазрата Абу Муса Ашгари: Пророк сказав: *«Судний день прийде...*

- коли дотримання божих законів буде вважатися соромом;*
- коли ненадійні люди будуть заслужувати довіри, а надійні люди будуть вважатися як ненадійні;*
- коли буде жарко зимою (і навпаки);*
- коли тривалість днів буде растягнута, тобто поїздка в декілька днів може здійснюватися протягом декількох годин;*
- коли оратори і лектори будуть брехати відкрито;*
- коли люди будуть жорстко дискутувати по дрібницях;*
- коли жінки з дітьми будуть знаходитися в тяжкому становищі, а безплідні жінки будуть раді відсутності відповідальності за дітей;*
- коли агресія, ревність і жадність стануть звичайною справою;*

- коли люди відкрито будуть йти за своїми бажаннями і прихотями;
 - коли брехня буде переважати над правдою;
 - коли насилля, кровопролиття і анархія стануть звичною справою;
 - коли аморальність дійде до безсоромності і буде використовуватися відкрито;
 - коли питання законодавства, які матимуть відношення до віри, будуть вирішувати гірші із людей, і дивлячись на те, що народ буде приймати результати їх діяльності, вони все одно не досягнуть раю;
 - коли діти стануть причиною печалі і гніву для своїх батьків».
- Хадис від Абдулли Ибн Масхуда: Пророк говорив про ознаки Судного дня:
- музика і музикальні інструменти будуть тяжіти в кожному домі;
 - люди будуть схиблені гомосексуалізмом;
 - появиться велика кількість незаконно народжених дітей;
 - насиченість критиками, пліткарями, підхалимами суспільства;
 - люди зваблюватимуться випадковими зв'язками, а їх відношення з близькими людьми будуть неміцними;
 - лицеміри будуть управляти справами суспільства, а злі, аморальні люди будуть управляти справами установ;
 - мечеті будуть прикрашені, але серця людей будуть позбавлені мудрого керівництва;
 - внутрішні зали мечетей будуть красиво зконструйовані, і мінарети будуть витягнуті вгору;
 - збільшиться рівень злочинності;
 - безмірне вживання алкоголю».

Судний день, якого дехто чекає зі страхом, з деkim він уже звершується сьогодні, а для декого його не існує, бо він уже прямує до раю, чи знаходиться в ньому. Однозначно, пророки, які були, є і будуть, говорять у розумінні судового процесу душі і тіла, як єдиного цілого, бо описані прояви судного дня ми бачимо і чуємо кожен день, якщо уважно спостерігаємо за собою. Ми ці прояви мук і страждань у своїй пристрасності бачимо і в тілах тих людей, які є навкруги нас. Страх описаного судного дня і процес його очікування в тому, що душа ці описані прояви періодично відчуває (скрежіт зубів, пекельний вогонь в душі ...) і ці страждання ми бачимо в поведінці людей, тобто інші теж знаходяться в цей час на суді. Природа цього страху якраз і є в тому, що кожна душа знає про ці болі і страждання і неодноразово їх переносить на собі. Тому вона і просить тіло і ум не робити помилок, не робити гріхів. Ніхто не може бачити і відчувати мук і страждань душі, цього виду енергії, але вона через совість і ум (це з'єднувальна ланка між душею і тілом) передає ці больові відчуття, які ми визначаємо у висловах: сумління совісті, болить душа, болить печінка ...) Слід розуміти, що сам день не є якимось відрізком часу в дванадцять годин, бо для Всесвіту це досить і досить мізерний відрізок часу у нашому розумінні. Судний день проходить кожен день з нашими єствами. Ми і кожен день можемо знаходитися в райських умовах. Перше і друге є посиленням людині. Людина в своїй пристрасності сама робить вибір. Вибірайте рай, чи пекло.

Згадаймо свої прижиттєві благодійні і не зовсім пошуки - що ми можемо констатувати? Або ж Потоп, чи зникнення Атлантиди, чи те, що насувається - сила вогню? Давайте згадаємо до чого призводять пошуки краси і запаху троянди? - До її знищення. Також і джерело, як будь яка істота, як усяка енергія охороняє свою цілісність. Яким же чином відбувається процес додачі масі обертального руху? - Зрозуміймо, що і маса має свій внутрішній і зовнішній рух, але не настільки видимий, або проявлений. І, можливо, ця дешиця маси і створює вихори проявлених енергій. Бо ледачий, який приніс один камінь у фундамент будови вже є будівельником - не применшуємо малість і не возносимо своїм умом н-кількість. Так що троїчність, семискладова основа, ангели, люди, рослини ... є не чим іншим, як рухома енергія періодично проявлена візуально і є умовностями ... людського ума і використовуються тими, хто вивчає і пізнає на певних стадіях на благо всім. Ці поступи мудріших і є їх творчою працею, їх смыслом життя. Але той, хто надумає перечити, посилаючись на людські авторитети, не є носіями знань, а є носіями інформації, якою вміло маніпулюють, бо їй не відомо, що, можливо, ці авторитети на даній стадії духовного розвитку є тими, хто пізнав істину - і цим вони задоволені, а не нашими порівняннями і зіставленнями у видимих словесних вправах. «Рух вічний в не проявленому і періодично в проявленому». Раз ми так близько підходимо до джерела людським умом за допомогою Вселенського розуму, то ми усвідомлені в незбагненності нашим єством пізнати його, бо наша енергія повністю переміщується в енергетичні потоки розуму, не залишаючи навіть інформації в слові для тих, хто ще перебуває в людському фізичному тілі, як явлений стимул до пошуку. Тут

неможливо провести різке і тверде розмежування у ранніх і нинішніх пізнаннях і ми констатуємо їх передчасну вічність.

Можливо, дехто чув, де подівались колись могутні династії єгипетських фараонів, римських імператорів, монголо-татарських ханів, російських імператорів і їх дворян з їхніми імперіями, де подівались могутня Венеція, могутня Великобританія, процвітаюча Франція і могутній Союз, де подівались династії сучасних генсеків і теперішніх президентів, та і вони де самі. Їх тіла ще живі, які теж носять душі. Всі люди з'їдають по кілограму їжі, то якщо вони з'їдають більш якісну, то, що в них якісніше тіло від цього, чи вони стали носіями більших духовних цінностей, хоч тепер? - ні. Таке не спостерігається. І якщо слідувати біблійному слову, то хай його чують і проявляють милосердя до братів і сестер своїх по духу і тілу. Але вони вже давно не чують, вони тільки хочуть «дивитись у дзеркало», говорити і забирати. Вони убогі душею люди. Такі люди не дозволяють бути щасливими будь кому – навіть комасі. Вони в ностальгії вчепитись до владного потоку, чи до грошового мішка і ще більше деградує, згоджуючись на запроданство себе, в першу чергу, і того народу серед якого вирости і стали ... ідеологам глобального впливу на все, що дає прибутки. Що несуть окремим народам, та і в цілому людству такі «лідери». Вони пристають на таку гнилу ідеологію людського ума, що в них все передбачено, все сплановано і є напрацювання у втілення своїх планів. А їх зброєю стало **слово** - це, так звана, інформаційна війна, яка більш дієвіша і дає кращі результати ніж фізичне знищення людей і саме головніше, що з набагато меншими затратами. В основу цієї зброї покладено деградацію душ і тіл людини через їх пристрасні бажання. Через енергію слова проходить вихолощення духовності. Цей процес невидимий, але знаючі відчують. Цим і користується міжнародний потаємний уряд. Ховається, бо боїться. Якби творив добрі справи, то не ховався б, а так спідтишка, як той черв'як вліз в середину суспільства і точить нашу духовність своїми «напрацюваннями», спрямовуючи всі зусилля на розлад психіки людини.

Ми вже описували приблизний процес формування професійної забезпеченості кожного окремо і суспільства в цілому. Давайте подивимось на розвиток людства, який простежується перш за все від розвитку духовності, а - потім іде розвиток матеріального. Хоча візуально можемо констатувати, що матеріальне створює умови для розвитку духовних цінностей. Так воно і є, але духовність окремих індивідуумів (талановиті вчені, талановиті новатори виробництва, таланти в мистецтві...) створюють зразки в матеріальному середовищі. Прагматичне суспільство, яке живе пристрасно, найперше бачить позитивні зрушення в матеріальному. Тому то матеріальне, як якість видима через наш ум створює відчуття, що воно створює умови для розвитку душі. Так воно і є для цієї категорії людей. Тільки з окремих індивідуальностей може рости суспільство рівних і вільних індивідуальностей. Вони є поширювачами, випромінювачами доброго і вічного. Природа такого процесу росту є природною в тому, що з маленького зернятка виростає велике дерево. Так ростуть будь які якості – чи то позитивні, чи то негативні (маленький гнів виростає великий і т.д.), через те, що тільки окремо взята людина може почати пізнання свого внутрішнього, своєї душі. З двох зернинок, навіть, якщо вони рядом, не виростає одне деревце, а два. Одна зернина, ще одна – так багато зернин, що проросли з часом і виростає ліс. А до цього було одне дерево. Так і людська душа пізнавши істинність життя розсіває, випромінює доброту, милосердя, щастя..., а не пізнавши, розсіває гнів, користолобство ... Ми хочемо кращого, то відкриваймо свої душі для духовного і матеріальне додається. Деревце тягнеться до сонця, корінцями до води і поживи... Так і людська душа тягнеться до прекрасного щасливого відчуття у своїй місії на планеті – душею до Божественного, а тілом до матеріального і суспільного. **Так в цілому ми є тими людьми, від яких залежить майбутнє людства і планети в цілому.** Уклінне наше прохання до кожної людини світу – внесіть свою ленту в збереженні планети Земля шляхом нарощування духовності. Починаємо кожен із себе. Огляньтесь навкруги себе, якщо є сміття, то приберіть в належне місце, не вживайте хульних негативних слів (по можливості дайте зауваження іншим з метою зупинити проявлений негатив), проаналізуйте свій спосіб життя і поміняйте те, що ви вважаєте має бути змінено в наших словах, діях, які були зроблені раніше: можете виправити – виправте, не можете – попросіть пробачення. Зміцніться духом і серце саме підкаже, що ми маємо і можемо змінити. Об'єднаймося у своїх духовних устремліннях, будьмо прикладом іншим. Цим ми можемо спасти світ і себе.

Знаймо, як би ми не бахвалилися, як би ми не були міцні умом і своїми мнимими можливостями в готовності боротися, то знаймо, що Духа навіть ціле людство не здолає. Як би політики не бажали роз'єднати народи, принизити людську гідність, звівши їх матеріальне життя до самого мінімуму в надії своїх самостійних особистих можливостей, то з часом в час глобальних катастроф людським сутностям прийдеться відчути, зрозуміти нашу внутрішню єдність між собою і всього Всесвіту. Ця книга пишеться зі знанням того, що

людство має можливості і ці писані слова допоможуть зрозуміти ці прохання в зближенні всього позитивного на загальне благо. Крім того цей зов Сущого до всіх в цих словах дає можливість людству не підходити так близько до загального катаклізму на планеті. Весь цей наш негатив, який насичує наш ум кожного зокрема і цілим суспільством планети, як і духовна досконалість знаходиться в середині нашого ества. Вижити, чи згоріти – ці два варіанти нашого стану і стану нашої планети залежить від кожного жителя планети.

Не пропустимо ж дозрілого терміну, коли потоки думки можуть дати рішення світу, бо думка насичує навколишнє середовище. Кожен шматок хліба від сусіда вже захищений законом, але пожирання і розкрадання сил духу не заборонено. Часто люди прикриваються самими гучними назвами, але таять у собі низькі наміри. Так само по невігластву керівництва допускаються різні види вихолощення духу, осміювання істинних знань, паплюження благих діянь шляхом звеличування мнимого прагматизму життя, бо сама планета частково у владі духу людського. Але психічний стан нашої планети досить печальний - Земля хвора хворим людством.

Кінець світу. Усвідомлюємо ми це чи ні, але існує велика ймовірність статись для цієї цивілізації великим знищенням великої частини людства, плодів їх роботи, загине чимала частина оточуючої природи.

Ми такі пророцтва читаємо з появою цієї цивілізації, як залишкові знання про необузданність людської істоти в її корисливих бажаннях володіти, яка проявляється в її можливостях творити щось значиміше, ніж інші представники природи.

Пророцтва і тепер надходять в середовище людства особливою їх активізацією в переддень їх реалізації. Підтвердженням наближення апокаліпсису в загибелі цієї цивілізації від стихії вогню. Цей вогонь в людині накопичується пекельним вогнем в душах і в людських негативних діях. Це досить велика на сьогоднішній день концентрація цих енергій в проявах людської злоби, гніву, гордині, заздрісності, жадібності, осуду ... Ця негативна енергія проявляється в людському суспільстві в частих революціях і війнах, в зубожінні населення планети, в лісових пожежах, в піднятті температури повітря – це результат активізації негативних енергій, це в сукупності і є передвісниками перед зміною цивілізації.

Людство знову опинилося перед обличчям цієї небезпеки. Коли людина стає могутньою, вона не знає, що робити з цією могутністю. Коли могутність надто велика, а розуміння занадто мале, то могутність завжди приносить небезпеку. Атлантида затонула в океані не в результаті якоїсь природної катастрофи. Це дійсно було те ж саме, що відбувається сьогодні: це власна влада людини над природою, це надумана влада над природою, це надумана влада окремого народу над іншими, це надумана влада урядів над нацією - вони переддень вогнищ самознищення людства.

Коли ми говоримо про кінець світу, то основна маса цього не сприймає, хоче своїм умом оминати таку тематику розмов (знаймо - говоримо ми про це чи ні, то Земля все одно обертається навколо сонця. Цей вислів є нагадуванням події відкриття цього факту Галілеєм і розмов і дій навколо цього відкриття). Це вже буде одинадцята кардинальна зміна цивілізацій, які відомі сучасній людині. Навіть з описаних подій в Біблії в переддень світового потопу люди жирували, лихословили, живучи в розкоші і злиднях, займаючись вирощуванням хліба і випасаючи скотину до самої миті потопу. Незважання на пророцтва в переддень до останньої миті проявлені і тепер. Ці незважання виходять із незнання можливості відстрочки, можливості минування апокаліпсису і в не прийнятті в своє усвідомлення кожним такої можливості шляхом накопичення духовності кожним конкретно. Тоді і завжди, як і тепер невідомий час очищуючого вогню на нашій планеті. Цей вогонь торкнеться і енергій Всесвіту, всіх галактик. Сила вогняних енергій така глобальна і так проникла в наші сутності, що, для порівняння, достатньо маленького спалаху сірника біля відкритого відра з бензином. Спалах так скоро здійсниться, наскільки зможе відторгнути зародження гніву, страху, страждань, які людство намагатиметься у своїй неусвідомленості посилати у Всесвіт. Маючи такий неспокій у життєвих проблемах повсякдення частіше згадуємо ці попередження про кінець світу і робимо перші кроки з себе в творінні добрих справ в самих дрібних справах. Посильні вам великі духовні поступи – робіть їх в благодаті. Настав не говорити про Загальне, про Бога, діяти так, як належить по духовних началах у всіх життєвих ситуаціях і повсякчас. Перш за все поводимо себе наодинці з собою так, як би ми поводитися перед іншими, дотримуючись суспільних правил поведінки і поводимося з іншими людьми так, як хотіли б, щоб поводитися з нами, або так в уяві, як перед самим Богом в спогляданні, маючи можливість прийняти благо. Давайте вчитися на перших порах нагадувати собі, що хорошим прикладом буде те, як ми поводимося самі в житті, як реагуємо

на ті чи інші життєві ситуації, різні негаразди. Бо всі наші проповіді любові і доброти будуть зреалізовані в наших діях. І по цих результатах люди розпізнають в нас ту мудру людину, до якої слід звертатися в хвилини горя і біди за порадою.

Ми не схильні в написанні цих слів занести у ваші уми страху. Майте свідомість, що не маючи страху, людина спокійно прийме день апокаліпсису і не відомо - чи це буде умовою спасіння, чи спокійний відхід душі і тіла у загальному потоці енергій. Також знаємо, що людина яка веде добропорядний спосіб життя, то вона і живе не маючи страху. Такі люди не є носіями енергій страху. Про них сказано, що вони все в своєму житті сприймають, як данність; сприймають все, як від Бога. Живімо у спокої душ і в мирському середовищі в любові і доброті, то нам не страшний і диявол.

Підійшов час реального вибору: або ми за спасіння себе і планети через прийняття духовності, або ми своєю розбещеністю і байдужістю вже встали біля прірви, край якої от от має відокремитися і ми впадемо остаточно. Повторимося – все в наших руках. Безкорисливість, відповідальність, відчуття єдності, любов, милосердя, добролюб'є, душевна чистота і багато інших Божественних якостей, які ми можемо прийняти в себе, в своє життя, починаючи з посильних і можливих. Прийшов той час, коли ми маємо усвідомлено творити Добро, Мир і Злагоду; і вибрати їх, як основний вид нашої діяльності, прийняти радість життя, прийняти духовність і дотримуватися цих орієнтирів в нашому житті. Настав час згадати про своє істинне покликання на планету – нарошувати духовні якості в оточуючому середовищі. Не намагаємося поміняти оточуюче середовище, а спробуймо поміняти себе, і наш оточуючий простір почне перетворюватися на основі правдивості під прийнятий нами новий стереотип поведінки. І це буде реальним кроком для перетворення і результат перетворень в позитивному напрямку не забариться. Зрозуміймо, що достатньо невеликій частині людства отримати, прийняти і почати реалізовувати свої пізнання в усвідомленні своєї Божественності і вся планета з часом буде наповнена і в устремлінні налаштована на нове мислення, на усвідомлені дії. Ми уже зупинилися на критичній точці психіки суспільства, і коли ми набираємо тих десять процентів, то ці порухи досить інтенсивно активуються і цим ми маємо шанс виправити той негативізм, який ми спостерігаємо і є його носіями в оточуючому середовищі Всесвіту.

На даний момент дуже складна ситуація і саме це є сприятливим моментом у загостренні, у викристалізації розуміння своїх можливостей для позитивних змін. Приймайте таку позицію заради майбутнього. Кожним порухом думки, слова, дії вносимо позитив у своє місце знаходження. Просто уявімо з позицій духовності, виходячи з свого усвідомлення, який об'єм роботи нам слід виконати у відстоюванні духовного в середовищі суспільної моралі, етики; в середовищі освітньої системи, так званого блукаючого лабіринту; в цьому кооперативі, який ми називаємо охороною капіталу на людському здоров'ї; в тих соціальних програмах-оманах. Так в кожній сфері людської діяльності визріла потреба суспільних змін, надаючи пріоритети духовності. Одне попросимо – не втягуємося в дискусії, і інші види протистояння, переконань, в намаганні поширювати духовні якості. Ми їх можемо продемонструвати чи тихенько насичувати свій життєвий простір. Все наше життя має бути по своїй суті молитвою в благодаріннях і благодіяннях. І знаємо, що в таких устемліннях ми не одинокі і наші енергії взаємопов'язані між собою і з духовними енергіями Всесвіту. Цим таким колективним станом незримої єдності ми є як би фоном духовності планети. Коли ми цього усвідомлені, то знаємо, що ми затребувані Суцим цілком і повністю.

Ми знаємо, що ми є клітинками цього єдиного організму, який називається Всесвітом. І саме від того, наскільки ми будемо правильні у своїй діяльності і у відповідності до духовних орієнтирів, залежать наші подальші поступи і строки їх реальної реалізації. Не розглядаємо себе, як щось відокремлене від Природи, від Всесвіту, як якусь відокремлену істоту від Суцього. Відчуйте хоча б не надовго свою єдиність в єдності зі всім Життям, прийміть цю єдність у своє життя, дійте задля збереження цієї єдності. Уявімо ту небезпеку, яку несуть наші негативні думки чи допущений невірний вибір, від яких можуть гинути люди і інші учасники нашого життєвого простору.

Негатив так сильно проник в людину, в суспільство і вони отруїли так навколишнє середовище і Всесвіт, що важко прийняти процес самознищення, але зміна наших думок, наших слів і діянь дає цю можливість людству зникнути менш болісно і не внести енергію страждань в нову цивілізацію. Земля є тією серединною планетою в серединній галактиці, яка є найсприятливішою в стяганні духовних позитивних енергій так інтенсивно і так

якісно, що дає завжди нам відчувати прихильність Бога, Всесвіту, Космосу до Нашої істоти так поблажливо і з такою любов'ю. Слід констатувати, що Земля є раєм. Так, визнаймо також, що тут проходять люди і митарства пекла. Тож шанс є в кожного йти в житті в потоках Духовності.

Вперше мільйони людей на всій землі досягли такого рівня розвитку, при якому вони відчують, що життя без смислу. Ще раз констатуємо – **масово** в цій цивілізації і це є прямою ознакою, що людство рухається до глобального самознищення... Цими двома реченнями розкрита суть людської назрілої необхідності змін на сьогодні. Вони запрошують усвідомити глобалізм такого великого домашнього завдання, яке є по силі ума людства і по його усвідомлених можливостях. Слід зрозуміти причини предкатастрофічної ситуації планети Земля, які виросли до таких розмірів, що не побачити їх просто неможливо. Давайте разом відкривати двері наших багатовікових ідейних псевдорелігійних і державних програм при допомозі яких людство зрушить природний кругообіг енергій Всесвіту і відродить в нас природне вміння жити свідомо, свobodно, радісно - жити розумно. Розум - наша природна якість, і крок за кроком веде пошуковців до можливості збереження самого джерела життя, любові, існування. Крім нас самих в пізнанні цієї проблеми і в прийнятті запобіжних заходів від самих маленьких побутових до самих глобальних програм ніхто не має таких можливостей. В людства є технічні, наукові можливості виправити свої власні вікові помилки.

Критичне усвідомлення реальної ситуації в світі, розуміння заходів недопущення прогресування сьогодишнього стану світового неспокою дає силу і енергію у переосмисленні і створенні умов для переходу до позитивних змін, для переходу суспільства зі шляху самознищення до виходу на шлях розвитку і процвітання.

Все людство засноване на віруваннях. Вся його структура побудована на ідеології зомбування, гіпнозі і самогіпнозі прихованої чи завуальованої мети політиків з покоління в покоління. Вся політична структура заснована так, щоб будь яким способом з людей робити роботів, механізми і обмежити людство від пізнання духовного. Політикам потрібні узалежнені люди, і узалежнені до такої степені, щоб унеможливити прояв індивідуалізму, а щоб маса людей сама ініціювала появу тиранів, щоб очолили їх існування. Саме такою рабською психологією насичене людство і воно своїми думками, словами і діями «творить» таке керівництво, як малу модель всього людства. Таке керівництво тоді і має таке суспільство, яким може керувати і скеровувати на будь що: хай купляють посади, хай ідуть вбивати... Тоді така «людина» стане «хорошим» солдатом, хорошим громадянином, хорошим націоналістом, хорошим християнином... Ось таким чином ми всі кагалом нашу Землю, нашу прекрасну Землю перетворили в гето, в тюрму. Кучка людей одержимих можливістю влаштувати привела все людство до стану скотинського стада. Людині дозволяється існувати тільки тоді, коли вона іде на компроміс з різною чепухою: їсти штучні продукти, грати «блюз» нірство, знати комп'ютер, який звільняє людину від усіх проблем і думок...

Якщо в нас немає елементарного, то нам і втрачати нічого – ось в такому стані ми наближаємось до смерті, якої вже теж не боїмось, а чекаємо з надією. Це небезпечний стан людини, ми стаємо живим мясом, знярядям у розпалюванні релігійної і політичної війни. Їхні технологи знайдуть нам ідею заради якої нам слід воювати, вони знайдуть на що направити нашу озлобленість, наш гнів і обґрунтують цю ідею, як нашу кровну в захисті, аж до нашої готовності позбавляти життя когось і віддавати своє невідомо заради чого. Наше життя втрачає смисл і цінність. Так в нашому житті може появилися недосяжна морквинка в очікуванні гідної зарплати, в очікуванні доброго президента, в очікуванні раю.

Політикам необхідно поміняти погляди і діяльність на напрямок розвитку людства, взявши за пріоритет на даному етапі розвитку духовні начала, як основу життя в будь які періоди існування цивілізацій. Ніхто не говорить про відторгнення розвитку матеріальної основи життя. Їх потрібно розвивати і перш за все на науковій основі з точки зору духовної доцільності, потреби. Все це має бути поєднано з сучасним прагматичним матеріалістичним надбанням. Якщо ми забуваємо істинну духовність (не наявну суспільну пропаговану з трибун і амвонів, бо там тільки слова про духовність, а наповнення зовсім протилежне), то ні про якийсь розвиток не може бути мови. Будь який розвиток, рух здійснюється на духовній і матеріалістичній реалізації. Ми не можемо заперечувати матеріалізм, якщо він служить духовним потребам. Якщо матеріалізм - слуга, а не господар, тоді все добре. Він може дивним чином допомогти людству. Так, саме дивним, як і всі наукові відкриття. Вони завжди несли в собі дивність із-за знаходження на відкритості і доступності, тільки не вистачало відкритих духовних джерел і чистих почерпувачів.

Облаштування життя настільки роз'єдналося з Космосом, що всі породження людські приймають форми, які важко можна застосувати в житті. Рівновагу земних енергій порушено. Розвиток людства йде по руслу, спрямованому до руйнування. Так мільйони особистостей, загубили зв'язок з Духом і втілюються з життя в життя деградуючи.

Самий страшний бич людства є його вузький світогляд. Кращі люди думають, що явище їх кругозору є головним ключем до порятунку світу і окреслюють прекрасне майбутнє своїми науковими досягненнями, але межі цих світоглядів не йдуть далі фізичного світу.

Служителі церкви обіцяють народові спасіння духу, але далі фізичного світу людини і часткового морального облаштування суспільства не йдуть.

Влада спрямовує мислення своїх народів до перебудови, але далі нижчих сфер вони не ведуть, прагнучи створити мінімум умов для існування. Так можна обліковувати всі степені людського розуміння своїх можливостей, і стає моторошно за той глухий кут, до якого увійшло людство.

Безліч душ спрямовуються до проявів у побуті, але не буття і життя направляється цими прагненнями тілесними. Іноді деякі людські особини схильні до випадів хтивих жадань. При такому помутнінні вони опускаються до свідомості особин тваринного світу. При цьому душа настільки поникає, що тваринні принципи опановують занепалям.

Звичайно, з часом вони знову можуть підніматися, але тваринний доторк настільки потужний, що може втілитися в тваринні форми при новому втіленні душі в тіло. Іноді спадковість допомагає такому народженню звіроподібних, бо негативні енергії волюють собі відповідні облики. Але іноді не спадковість, не атавізм, але плачевне поринання в тваринний світ завдає ознаки божевілля. Забувши про все прекрасне, людина забуває про своє покликання.

Не випадково ми нагадуємо про людські деградації в тваринний стан і далі. Багато підказок дається людині, щоб остерегти вчасно і зовнішній людський вигляд лише оголює внутрішню наповненість в контрасті, що теж є підказкою. Знання закликають допомогти самим собі і поважати свою природу. Але грубе, темне неусвідомлене існування вважається пристойним способом життя для віруючих в можливості нашого диявольського «я» - ума нашого.

Цілі школи зайняті поширенням таких згубних починань. Не дивуймося запамороченням і головним болям, бо кожна частинка нашої енергії напружена і на сторожі, а слід очищатися від старих вантажів негативу в нашому житті. Наші справи нас і викривають! Кожного конкретно! У Сущого немає чинів мирських. Не мир жорстокий, але людина. Не мир стверджує несправедливість, але людина, бо обрання людиною шляху відособленості і приписаної собі ролі у світі стало найгрізнішою частиною енергій по руйнуванню цього світу. Нетерпимість до всього вищого і світлого стало бичем людства. І порятунок людства може прийти лише від пізнання свого призначення. Багато в цьому напрямку трудяться праведники світу цього і ми запрошуємо всіх в життєву подорож на пошуки себе, на пошуки істини, на пошуки блага для душі і тіла.

Зміни світу завжди викликають напругу енергій Космосу і духовні можливості є насиченими імпульсами для людства. Пізнавши природу страху людина має можливість споглядати прояви Духу і він підкаже, направить в творче русло наші наміри і дії. Очищення свідомості є велике завдання на шляху до Миру, Злагоди, Любові і Доброти.

Істинно, лише перевлаштування Миру через переродження свідомості можуть розбудити ті енергії, потрібні для підтримки планети і продовження життя на ній. Можете помітити, що окремі індивідууми, народи прийшли до розуміння означеної потреби в істотній перебудові суспільних відносин. Вони називають багато речей новими словами, але сутність залишається незмінною. Так перебудова світу назріла і то головню в нашому умі. На даний момент вона могла б відбутися безкровно, але свідомість ще не сприйняла людяності, як частини мікрокосмосу з його функціями, як всього сущого на планеті.

Можна сказати, що шанс врятувати планету і життя на ній можна, через зміну свідомості. Починаємо від самого домашнього ужитку і так доходимо до основ світобудови. Такий шлях здобуття духовних енергій. Саме, очищення духовне і очищення храму душі нашої - тіла, дозволить увійти в стан прийняття енергій із Всесвіту. Давайте усвідомлювати такий хід творчого пошуку.

Якщо ми шукаємо духовні центри - вони процвітають в Америці; багаті американці сидять в печерах Гімалаїв, сидять в Єрусалимі. Сюди сьогодні хлинула велика кількість шукачів духовного з усього світу, хоча певна частина з них є шукачами технік, медитацій для реалізації своїх бізнес проектів.

Але якщо нам необхідна краща технологія автомобілів, кращий транзистор, кращий годинник - їдьте до Японії. І так було завжди, в усі віки. Японія, Корея сьогодні цікавиться кращими транзисторами, машинами, телевізорами; Америка повністю пересичена цим. Колись Японія була в пошуках духовності, а тепер Америка. Змінюються пріоритети і потреби. Слід зрозуміти такий тонкий момент - це пов'язано з тим, як поводить колесо історії: стаючи дуже багатою, країна стає релігійною, тому що тоді затверджуються вищі потреби людини. А коли починає процвітати релігія, країна стає бідною, рано чи пізно це відбувається. Подумайте тільки, якщо в Америці процвітають духовні центри, то по видимому в цій країні бізнесу є попит. То як довго ця країна залишиться багатою? Хто піклуватиметься про технології, які зробили Америку багатою? Всі стануть медитувати, молитися - ніхто не піде в університет. Тепер Японія відкинула дзен, відкинула медитацію, відкинула релігію. Це одна з найбільш матеріалістичних культур. Вона багатіє, вона є багатою. Коли вона розбагатіє, почнеться протест проти багатства і люди почнуть думати про красу неволодіння, красу свободи від усіх уподобань. Люди подадуться в бродяги: «Навіщо жити в будинку як в клітці? Чому не взяти намет і не кочувати? День на цьому березі, день на іншому. Чому не насолоджуватися всією землею?» Так рухається колесо історії. Спочатку країна бідна, вона рухається до технологій, до кращої науки, до вищих життєвих стандартів. Потім одного разу, коли вона приходить до максимуму, розвиток несподівано припиняється, люди раптом починають розуміти, що всі їхні зусилля були марні - душа жадає. Це - коло: матеріальна бідність, наукова технологія, потяг до духовності. Ось так все і рухається в історії цивілізації з суспільної точки зору. Україна тут не виняток. То на якому з означених історичних етапів живуть українці?

Весь світ стоїть догори ногами, тому що жорстокі борються. Політики намагаються бути нагорі. Вони там і стоять. Але ж ми всі хочемо доброти і щастя. Саме ці якості є вершиною життя одвічного і вершиною еволюційного розвитку душі. Знаємо, що ми всі можемо цьому допомогати, щоб ці якості були на вершині громадського благоустрою. У добру путь Вам!

Так само і тепер, коли людство напружене в боротьбі за перебудову світу, слід приділити особливу увагу духовності кожного і народів в цілому, їх психічної сторони життя. Але багато перешкод на шляху такої природної еволюції. Люди з усіх сил опиратимуться, щоб корисні пізнання не проникали в їх збіднілі свідомості. Будуть своєрідні повстання проти розширення свідомості. При цьому прийняті будуть самі негідні заходи, щоб припинити поширення необхідних знань. Якщо є можливість, то поспостерігайте за поведінкою таких повстанців, за тематикою їхніх розмов. Вони винайдуть різні доводи, щоб висміяти й применшити духовну енергію, бо кожне значне відкриття, кожне таке оголошення сприймається і проводиться в життя меншістю і самою малою меншістю.

Сутність найдобриших сповіщань більшість зустрічає з ненавистю. Не тільки протидія, але саме несамовита ненависть повзе за екологічними суспільними, матеріальними і духовними відкриттями. Вони навіть готові до найвишуканіших дій, щоб зашкодити тому, що може завдати їм надуманих ними збитків. І це на думку більшості. Люди бояться змін. Люди бояться нового. Вони взагалі нічого не хочуть. Люди зневірилися у всіх релігійних традиціях, у всіх інститутах влади, в своїх дітях, у своїх батьках, у своїх можливостях на кращі зміни. Та ще, коли ми говоримо про зміни духовні, про які вони знають досить мало із-за свого невігластва, то їх проймає страх. В страху людина небезпечна і не стримана в своїх емоціях і діях.

Але знаймо, що красива квітка, чи то одна блага людина може змінити енергетичний порядок Всесвіту. Приймаємо в себе цю довіру і нам дасться міць і наснага. У чадній кімнаті достатньо відкрити чуть віконечко, щоб спасти не одне життя. Наш найменший і найнікчемніший позитивний порух кожним є помічним у спасінні Світу. Знаймо це. Знаймо, що в знаючого і питають дорогу. Завжди є **перші, які явно заявлять про свою наявність, про наявність духовності, про наявність істини і скажуть про загальнолюдську потребу нарощувати духовність в середовищі людства. Вони і починають цей посильний труд, знаючи його важливість. Основна маса людства пристрастних людей встають в позицію пасивного спостерігача до тих пір доки вони не узрять вигоди, чи переваг і стануть кричати на всі труби, що це вони возбудили духовно спляче суспільство. Це є нормальним для їх рівня духовного розвитку. Це є прекрасним. У Бога немає якихось виняткових людей**

(праведників, святих...), та і ці подвижники духу не надають цієї суспільної значимості свого духовного труда – вони радіють за помічників. Завжди було, є і буде, що одиниці публічно чи не публічно починали великі діла і до них приєднуються мільйони. Такі масові порухи еволюції людства проявляються в масовій свідомості у проявленій, зваженій божественній Мудрості і ми зможемо констатувати про наявність злагоди і гармонії, співучасті і милосердя, шани до інших і добролюб'я. Для того, щоб нести цю Мудрість в маси, то нам самим потрібно бути Світочем цієї Мудрості. В такому баченні і таких діях людство спроможне легко і благополучно зберегти Землю для себе і майбутнього. Нам слід зрозуміти, що Бог може перетворити фізичний план планети, зберегти його чи поміняти тільки з нашою участю чи з нашою відокремленістю, бо кожен із нас є елементом в цій Божественній еволюції, а ціле людство є великим елементом. Настав час міняти свідомість – ось що слід починати робити в першу чергу. Тому прочитавши ці рядки просимо поміркувати про свої можливості і свої потреби чи бажання. Вибір за Вами.

Будьмо свідомі того, що в цей не простий час нам не можна втрачати ні хвилини. Не виправданими будуть наші відстрочки і зволікання в зміні і перевихованні себе, по зміні нашої свідомості. Не чекаймо доброго керівника, не ждімо чуда, яке прийде із зовні – від ілюзорного бога, від нової влади – починаємо мінятися самі. Якщо ми не готові до внутрішніх змін в собі, то ніяке чудо нам не допоможе, бо прояв чуда це символ, це знак, але не сама дорога. Показуйте самі приклад в своїй усвідомленості і готовності. Прочитали цю книгу, чи подібну передавайте читати жаждучим, переповідайте і водночас самі вчіться нести ці духовні скарби в гущу суспільства.

В цій молитві теж набралось чимала кількість негативних слів, прикладів, бо їх мабуть і є більше в нашому мирському житті, однак, маючи усвідомлене розуміння смислу життя, ми виконуємо своє покликання людини на планеті Земля - духовно розвиваємось, а оточуючий світ нам в цьому допомагає – тільки узримо ці дари.

Читаймо цю книгу-молитву по одному реченню, по одній дві сторінки і в спокої усвідомлюємо особисто, що ми пізнали в цьому світі, в собі, а що можна ще пізнати. Таке розуміння дає відчуття радості. Розвиваймо її і не перешкоджаємо рухатись до інших. Таке спілкування можливе в спокої душі і тіла, відійшовши від «скверни плоті і ума». Але молитвою є і будь яка творима божественна духовна якість, так і будь яка негативна дія, слово, думка, яка з усвідомленим розумінням смислу їх дає кожному підказку в розвитку свідомого кожному еству. Засіваємо мудре слово і відчуваємо блаженство душі, певне піднесення, відчуваємо задоволення творимим – це прекрасно; передаємо матеріальну допомогу потребуючим і маємо ті ж відчуття – це прекрасно. І так в будь якому творчому діянні аж до стану бачення рядом чужої біди, чужої потреби, до реагування на не зовсім хороше слово, чи дію відносно собі подібного і діючого як на самого себе подібного. Маємо силу духу (аби тільки відчув), то і діємо, чи залишаємось тільки слухачами, чи споглядачами, бо нам Суцний послав цю ситуацію, створив ці обставини - тобто ми ...

Можливо, ці слова є тими зернами, а Ви тим місцем, тією здобреною, вологою, теплою землею, а коли настає час, час весни і ці зерна проростають, то ми бачимо результат: свою благословенну долю, своє життя, наповнене змістом любові, радості і щастя. Довіряймо кожній миті життя, кожному подиху, кожному шматочку хліба, кожному ковтку води – вони реальні, як і ми. Ми всі разом є плоттю і кров'ю життя. Довіряємо реальним речам, собі. Благодаримо за ці відчуття, за ці думки, за ці події, які є в цих найкращих для нас обставинах.

Колись жили і спілкувалися Боги з людьми (Біблія, Коран, Веди ...) - і тепер так є. Можливо, такий поділ був і є нижчим по рівню духовного багатства. Такий поділ є суспільним, бо «по подобию і образу» створені. Ісус говорить за євреїв і за всіх, що і в єврейських писаннях пишеться: «Ви боги», коли йому дорікали, що він називає себе сином Бога, або позиціонує свої дії від імені Суцного.

Жити з людьми різними ми приречені. Так, як і ми. Ми не вищі, ми і не нижчі у духовному розвитку – просто дехто проходить довший шлях до пізнання себе, Бога, а дехто скоріше (мається на увазі душа), але не живімо повністю суспільним умом, бо ми ж вже знаємо, що вхід в царство Боже є в кожного через свої двері і прийдемо ми туди, чи прийшли - кожен своєю дорогою в самоті. Можливо, ми будемо гонимі суспільством і нас будуть називати їхнім словом «язичниками». Так воно і є. Ми довіряємо рослині, деревинці, пташині, тварині, людині і це все є реальними речами і ми його бачимо, чуємо. Бачимо їх процес життя. Довіряємо своєму духові,

який ми відчуваємо. То все разом і є тим божественним життям-буттям. Це і є нашим смислом життя і є нашим Богом. Але люди вірять в описаного в святих книгах Бога, якого ніколи не бачили і, можливо, не побачать, як істоту. Подивіться на себе ... Вірять по малій душі нашій, а довіряють Сущому Богу по великій. Частіше спілкуймося з Природою, зі Всесвітом, з Дітьми, зі всіма Людьми і це дасть нам розуміння нашого місця матеріального в нашому житті, **і тільки духовними нашими поступами ми творимо кращий духовний і матеріальний добробут наших нащадків. Зрозуміймо це.**

Ми не можемо навчити когось, навіть своїх дітей. У своїх спробах хочемо когось, чи щось переробити, перевиховати, хоча нас це не стосується, але не вдається. Чому? Почнемо мінятися самі й результат не змусить себе чекати.

Своїх дітей переробляємо, тобто перевиховуємо під себе, держава під себе, але аж ніяк не даємо їм самим пізнавати світ. Ядро пізнання цього питання - пізнати насамперед себе. Коли це відбувається, то ми просто по іншому дивимося на все. Світ яким був, таким і залишається. Формально тільки ми міняємося, а світ змінюється тільки в нашому баченні. Дійсно, тільки здається, що ми знаємо світ. Коли здається, то хрестимося. Душа знає, та ум не сприймає і цим створює нікому не потрібну суєту, хаос і марноту життя. Кожен може сказати, що він не може бути спокійним, що він навіть не замислювався над питанням: що це таке за стан нашого ества – спокій.

Батьки люблять слухняних дітей. Тоді знайте, що слухняні діти - найдурніші. Батьки продовжують нищити життєвий стрижень і запитують: «Чим ти займаєшся? Про що ти думаєш?» Їх цікавлять навіть думки. Вони хочуть заглянути навіть в ум.

Неслухняна дитина - сама тямуща, але її не люблять, не поважають. Вчителі її не люблять, суспільство не дає їй поваги, її проклинають. Її залишається, або піти на компроміс із суспільством, або жити з почуттям якоїсь провини. Природно, вона буде відчувати, що не принесла щастя батькам, не принесла їм радості. Але з неслухняних дітей виростають люблячі люди, мудрі розвідувачі й вони не дуже тривожаться таким відношенням до них навколишніх. Їх дії не хуліганістські, вони милостиві і справедливі.

Де ж дитина, людина почерпує духовні й фізичні сили? Саме в радості, щасті, любові до себе й інших, бо ці енергії вона й роздає і одномоментно отримує. Це робить таку людину успішною без напружень, без вичислень, аналізу, оцінки. З такою людиною, носієм духовних позитивних якостей, усі хочуть мати справу. Ось, що несе нам всім у житті проявлена свобода і мудрість при пізнанні світу.

Наповнення певною концентрацією таких індивідуумів і буде сигналом Сущому про готовність людства до позитивних змін в цивілізації.

Ось звідки така нелюбов до розумної, вільної, люблячої і доброї людини у пристрасному суспільстві, яка підготовлена державною системою управління. Вони бояться цієї концентрації, але праведники її не створюють цілеспрямовано - це процес еволюції духовності і паралельний процес деградації людства. Якщо ці два напрямки врівноважені енергетично, то і природа дозволяє людству прийнятні умови проживання. Так, що слід не так боротися державі з мудрими праведниками, а займатися творенням гідного способу життя основної маси людства і це сприяє врівноважуванню енергетичного балансу. Слід розуміти, що знищуючи індивідуумів, політики створюють умови для зростання негативу і цим роблять перекіс в енергетичному зрівноважуванні. Такий перекіс і є справжньою підставою для звершення апокаліпсичної події на планеті.

Ми, зазвичай в своїй пристрасті, розділяємо, що хтось релігійний, а хтось ні. І це через наші сумніви, бо як же ми можемо вірити, коли сумніваємось і як ми можемо не сумніватися, коли шукаємо довіру. Ми приходимо до однієї з цих субстанцій через іншу. Ми ж єдині і в єднанні, бо вони є обі в нас. Коли ж залишаємось з однією, то намагаємось не бачити іншої і тоді можемо сказати, що ми віруючі, а як ті, що не є по визначенню нашого ума віруючими, але ж вони теж є носіями душ, носіями Бога. Виходьмо з цього порівняння і довіряймо всім, бо ми всі отримуємо душі з одного джерела і є творінням однієї енергії і створені один для одного, щоб жити сім'єю в одній хаті, квартирі, з тими сусідами в тому районі, країні, на планеті, де і зараз проживаємо, працювати саме з тими людьми, з якими і працюємо. Це найкращий варіант на наш термін проживання нашої сутності на Землі. Можливо, саме сущий цим займається – нашими душами і саме туди посилає де є найкращі умови для духовного розвитку. Поміркуймо.

Бажаємо всім здоров'я, щастя і добра.

Всі люди на Землі – одна родина!

П.С. У підсумку прийшли до висновку, що ці писані слова і мудрі повчання писалися і говорилися в середовищі людства і раніше і вони є такими старими, як і саме людство, і одночасно вони є такими ж новими, бо ці покоління в більшості своїй з ними не зустрічалися. Так, є знавці таких Знань і трудяться вони на благо – та помножаться їхні справи!

Нам приємно було написати ці слова для всіх. Якщо вони викликали у Вас розуміння, задоволення і благодарність, легенько торкнули струни душі і серця, а ці очікувані Вами писані слова, і Ви відчуваєте потребу передати їх іншим і маєте такі можливості, то допомагайте в розповсюдженні і приймайте участь в поширенні пізнань. Ми раді зустрічі з Вами і нам приємно спілкуватися з Вами цими словами, цими відчуттями. Вносьте в свою працю творче наповнення; шукайте красиве в людях, в речах, в природі і в їх проявах; не робіть поганого ні собі, ні другим; поважайте себе і інших. Хай у вашому житті будь який малесенький позитив буде вам в радість на все життя. Знайте, що тільки цими енергіями доброти, любові і миру ми продовжимо своє життя і життя молодших поколінь. Щастя, радості у Ваше життя!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

7 січня 2015 року.